

Jamsai

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

ปีศาจ
เขี้ยวรัก

我被魔星撩一生

เชลยเอ็นม่า 雷恩那 ถิ่นน

เกาวัลดีเดือนสิบสอง แปง

พิมพ์ครั้งที่ 1

คือทุกสิ่งที่มีคนไขว่คว้าไว้ด้วยกัน

"ให้ข้าช่วยแม่นางดีหรือไม่ ข้าสาบาน จะเบามืออย่างที่สุด ระมัดระวังอย่างที่สุด พยายามไม่ทำให้แม่นางเจ็บเท่าที่เป็นไปได้ ดีหรือไม่" กล่าวจบเขาก็ทอดถอนใจอย่างสงสารคราหนึ่ง "ยี่ดเวลาออกไปเช่นนี้จะยิ่งย่ำแย่เท่านั้น ข้าไม่อยากจะให้แม่นางทนรับความทุกข์ที่สาหัสกว่านี้ ช่วยคนต้องช่วยถึงที่สุด แม่นางส่งเสริมข้าเถิดนะ 'ได้หรือไม่'"

นางพูดไม่ออก ประการแรกคือรีบกลับความเจ็บ ประการที่สองคือรู้สึกว่าการรอนขออย่างจริงใจของเขาช่าง...ช่างชวนให้หมดคำพูด

เป็นคนแปลกอย่างที่คิดจริงๆ แปลกยิ่งนัก...

นางคิดอย่างพว้าเลือนพร้อมคลายน้ำหนักมือโดยพลัน เมื่อปล่อยการบีบรัดที่ลำคอเขาออก ทั้งร่างก็ผ่นคลายลงตาม

คล้ายกับโดนถอดกระดูกสันหลังไปในเวลาสั้นๆ ร่างกายที่ยากประคองต่อล้มคว่ำไปด้านหลัง กัดทับบนร่างเขา

"ข้า...ข้าร่างกายเปลือยเปล่า...ไม่ได้สวมเสื้อผ้า..." รอยย่นของลายผ้าปักบนชุดคลุมยาวของเขาครูดผิวนางเบาๆ นางจึงค่อยสังเกตุถึงสภาพร่างกายตนเองได้

มากกว่ารัก ปีศาจเขี้ยวรัก

เหลยเอ็นน่า เขียน เกาลัดเดือนสิบสอง แผล

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2564

我被魔星撩一生 雷恩那 (Lei En Na) 著

Copyright © 2019 Crescent Cultural Enterprise Ltd.

Thai translation copyright © 2021 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2701-1

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางอน

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 359 บาท

พินูยู

กระดาษกอนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่ย่านละลวยทรัพย์ของเมืองหลวงแคว้นเทียนเฉา ที่เราจะพาท่านนักอ่านไปพบกับคุณชายอันดับหนึ่งแห่งสำนักชิงเยียน ฉินฉิว ผู้ที่จะพาเราไปพบกับความรักแสนลึกซึ้ง ทั้งยังเร่าร้อนด้วยแรงแห่งปรารถนา และ ภูมิหลังของเขาที่ไม่สามัญจนท่านนักอ่านน่าจะคาดเดาไม่ได้เลยทีเดียว ซึ่งแน่นอนค่ะ ว่าคนผู้นี้คือพระเอกของเรื่องนี้

ส่วนนางเอกของเราก็มีไขใครที่ไหน เป็นสตรีที่บุกเข้าไปยังสำนักชายบำเรอ เพื่อหนีตาย แต่แหม...ช่างหาที่หนีได้ดีจริงๆ นะคะ ที่สำคัญคือเข้าหาได้ถูกคน เสียด้วย เพราะนอกจากเขาจะช่วยถอนเข็มพิษให้นางได้แล้ว ยังปกป้องนางจาก ผู้ล่าได้อีก

แปลกใจหรือไม่ละคะว่าชายบำเรอที่ควรจะแสนบอบบางน่าทะนุถนอม เหตุใด จึงมีวิธีเอาตัวรอดได้มากมายเพียงนั้น ก็อย่างที่ได้ออกในตอนแรกคะว่าเขามีภูมิหลัง ที่ไม่สามัญ หากท่านนักอ่านอยากรู้แล้วว่าความจริงเขาคือใคร ก็พลิกกระดาษ หน้าต่อไปและให้บุรุษผู้นี้หยอกเย้าท่านด้วยความสนุกและน่าติดตามไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

จันทร์กระจ่างเงาร่างหนาวเหน็บอ่อนละมุน

ยามรัตติกาล ดึกสงัดมืดมิด

เสียงฟ้าร้องสองสามครั้งที่ตั้งกระหึ่มครืนครืนตรงขอบฟ้าห่างไกล
 ดังเคียดคู่ไปกับเสียงฟ้าคำรามกลางฤดูใบไม้ผลิ จึงยิ่งดังชัดเจนเป็นพิเศษ
 ย่านละลាយทรัพย์ซึ่งตั้งอยู่ทางใต้ของเมืองหลวงได้ถ่ายทอด
 สีสันเพริศแพรวและมนตร์เสน่ห์ของยามราตรีออกมาจนหมดสิ้น เสียง
 อึกที่กึกกรึกโครมใต้ทะยานขึ้นสู่จุดสูงสุดอย่างไม่มีขอบเขต หลังจากนั้น
 ความคึกคักร้อนแรงหาได้เปรียบก็ค่อยๆ สงบเงียบ แยกเหวที่เข้ามาชม
 บุปผาจนอึมเอมเปรมอุราแล้ว สุดท้ายก็มีเมฆกลับสนิทในอ้อมกอด
 ของนวลนาง

ณ ย่านละลายทรัพย์ ด้านในของสำนักสำหรับมอบความทุกข์
 แก่ผู้คนแห่งหนึ่ง บรูษรรูปงามเปิดประตูจลลายุ้ยยุบผามีอิวิจิตร
 ออกแผ่วเบา สาวเท้าก้าวออกจากห้องรับรองที่มีแสงไฟมัวสลัว

สถานที่ซึ่งกินพื้นที่กว้างใหญ่นี้หาใช่หอโคมเขียวหรือสำนักนางโลมทั่วไป แต่ในพื้นที่แถบทางใต้ของเมืองหลวงแคว้นเทียนเฉาที่ถูกยึดครองโดยเหล่าคณิกนางโลม ที่นี้ถึงกับได้รับขนานนามว่าเป็น 'หนึ่งจุดเขียวท่ามกลางหมื่นบุปผาแดง' สำนักชายบำเรอ...สำนักชิงเยียน*

สมดังคำกล่าว 'ยามธารน้ำใสกระจ่างลมทะเลเงียบสงบ ผู้รับใช้ขอมอบดวงใจต่อนายท่าน'

'เหล่าผู้รับใช้' ในสำนักชิงเยียน แม้เป็นบุรุษเพศทั้งหมด ทว่ากลุ่มเป้าหมายในการปรนนิบัติกลับไม่แบ่งแยกหญิงชายแก่เด็ก ขอเพียงแต่จ่ายเงินหนักพอ ฟุ้งเฟ้อพอ อยากรเล่นสนุกอย่างไร บรรดาชายบำเรอในสำนักชิงเยียนก็พร้อมต้อนรับขับสู้ถึงที่สุด รับรองความพึงพอใจ

บุรุษผีเท้าแผ่วเบาจับปิดประตูด้านหลังตนอย่างรอบคอบ

เขาไม่ใช่แขกเจ้าสำราญรักสนุกที่มุ่งหน้ามาเด็ดดมบุปผาเที่ยวชมต้นหลิว

แต่หากถามว่าคุณชายอันดับหนึ่งผู้เลี้ยงชื่อแห่งสำนักชิงเยียนคือใคร คนผู้นั้นย่อมเป็นใครไปไม่ได้นอกจากเขา

"ชีวกวน**...ชีวกวน..." มีคนกดเสียงตำร้องเรียกเขา น้ำเสียงแผ่วแววระวนระวายใจ

ฉินชีวชายตามองไปเมื่อได้ยินเสียง เส้นผมสีดำขลับที่ปล่ยสยายตรงหน้าออกดูแจ่มพรใหม่เนื้อเนียนนุ่มมองเห็นบุรุษรูปร่างค่อนข้างสูงใหญ่คนหนึ่งปรากฏกายขึ้นที่อีกฟากของทางเดิน แสงเทียนในโคมไฟส่องสามดวงที่ยังใหม่ไม่หมดวูบไหวเล็กน้อย ส่องสะท้อนชุดแพรยาว

* ชิงเยียน หมายถึงใสกระจ่างเงียบสงบ

** กวน เป็นคำเรียกต่อท้ายนามสกุลของผู้ทำอาชีพชายบำเรอ

ลายดอกไม้แดงของฝ่ายหลังออกมาเป็นความซึ้งซาหลังบุปผาสะพรั่ง
ร่วงโรยหมดสิ้น

สิ่งที่ทำให้ฉินชิวเห็นว่าน่าสนใจก็คือบุรุษที่รีบร้อนมาตรงหน้า
เขาผู้นี้ยามกล่าวคำขึ้นมาไม่มีอาการซึ้งซาเลยสักครั้ง ไม่เพียงไม่ซึ้งซา
ใบหน้ายังแสดงอารมณ์หลากหลาย น้ำเสียงก็มักจะสลับสูงต่ำจนดู
มีชีวิตชีวาอย่างยิ่ง

เมื่อห้าปีก่อนที่เขาเลือกปักหลักที่สำนักชิงเยียน เหตุผลส่วนหนึ่ง
ก็มาจากที่เขาฉินชิว 'ต้องตา' ผู้เป็นเจ้าของสำนักแห่งนี้ เจ้าของสำนัก
ทั้งน่ารำคาญและยังอวดโอ่ กระนั้นกลับเป็นคนจิตใจดี ในสายตาค้นนอก
เรียกได้ว่ามีเสน่ห์เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว ละมุนละม่อมเข้ากันได้กับทุกคน
ขณะที่ทำที่ลับหลังกลับเป็นลู่วัยกลางคนที่ชอบบ่นกระปอดกระแปด

เจ้าของสำนักคือผู้ใดนะหรือ ก็คือบุรุษชุดแพรที่ปราดมาเบื้องหน้า
เขาในตอนนี้อย่างไรเล่า

"ฉิวกวน เจ้า...เจ้าไม่เป็นอะไรใช่ไหม" เฟิงหมิงซุนเจ้าของสำนัก
ชิงเยียนใช้สองมือจับแก้มฉินชิว ดวงตาสีรีแคบพิณจมองอีกฝ่ายขึ้นลง
อย่างตกประหม่า

"จะเกิดเรื่องอันใดได้" พวงแก้มเนียนละเอียดของฉินชิวผุดลึกลับขึ้นมา
จางๆ พลังเย้ยตอบคำถามด้วยคำถาม

"เรื่องที่เกิดขึ้นได้มีถมเถไป! เจ้า...เจ้าไม่เป็นอะไรจริงหรือ"
เฟิงหมิงซุนยื่นมือออกไปดึงแขนเสื้อกว้างของฉินชิวให้เขาหมุนตัว
หันซ้ายที่ขวาที ก่อนจะเลื่อนสายตาไปหยุดที่หว่างขาและบั้นท้ายของเขา
อย่างไม่ปิดบังแม้แต่บ่อยพลังบ่งชี้มาขึ้นอย่างห้ามไม่ได้...

"ก่อนหน้านี้บอกเจ้าไปหมดแล้วไม่ใช่หรือ คือนี่คนที่เจ้าเชิญเข้ามา
ที่หอชื่อเพนี่เป็นคนธรรมดาเสียทีใด! นายท่านท่านนั้นบอกว่าตนเอง
แซ่เหยียนนามต้า พวกเราได้ยินก็รู้ว่าเป็นชื่อปลอม เป็นมาอย่างไรก็ไม่รู้
มีอายุจูงด้วย! ชายบำเรอหนุ่มน้อยสามคนที่เราเพิ่งรับเข้าหอมาฝึกฝน
ได้ปีเดียว สองสามวันก่อนเกิดถูกเหยียนต้าผู้นั้นต้องใจ เขาคนเดียวหนึ่ง
ผู้สาม เปิดห้องรับรองเรียกสามคนเข้าไป ไหนเลยจะคาดคิดคือนั้น
เสี่ยงคร่ำครวญตั้งระงมไม่ขาดหู เฮ้อ...เสียงร้องแหลมเศร้ายิ่งนัก ร้อง
จนหัวใจดับม้ามปอดของข้าแทบเคลื่อน ทน...ทนดูไม่ได้อย่างแท้จริง
ข้ากัดฟันบุกเข้าไป ผลสรุปคือคำอ่อนวอนไม่ทันเอ่ยได้ครึ่งประโยคก็โดน
ถีบลอยออกมา สลับไปตรงนั้นจนวันถัดมาถึงพื้นคินสติ นั่น...นั่นก็
สายเกินไป สายเกินไปทั้งสิ้น..."

ชายบำเรออายุน้อยสามคนนั้นถูกห้ามออกจากห้องรับรอง รอยวัด
ที่ลำคอปรากฏชัด ทั่วร่างเต็มไปด้วยรอยกัดและรอยขีด ระหว่างขา
ยิ่งอเนจอนาถไม่อาจทนดู เดิมแห่งหยกที่ค่อนข้างงามประณีตไม่รู้
ถูกมัดด้วยวิธีอะไร ยังผลให้เลือดไม่ไหลเวียนจนเนื้อเยื่อเกือบตาย
จุดดอกเบญจมาศด้านหลังถูกบู้บี้บู้ยับเยิน

เพิ่งหมิงซุนพื้มาเห็นสภาพย่ำแย่ของพวกเขาเด็กหนุ่มที่ประกาย
ในดวงตาทั้งสองข้างดับวูบ จวนเจียนจะไม่กลับมาหายใจอีกอยู่รอมร่อ
พลันรู้สึกทั้งโมโหทั้งร้อนรนและทั้งปวดใจอย่างแท้จริง

แต่สภาพนี้หากต้องการฟ่องร้องนั้นไม่ง่ายเลย การคำที่สำนัก
ชิงเยียนทำคือส่งผู้ไปอย่างยินดีต้อนรับผู้มาอย่างปริดา อาชีพผืนใจ
ชายความรัญจวน แหกที่ลงมือไม่รู้ขอบเขตีเชื่อว่าไม่ค่อยมีให้เห็น เพียงแต่

ครั้งนี้รุนแรงเกินเหตุไปอย่างแท้จริง เรื่องเช่นนี้ทางการไม่มีทางสนใจ
 สำนักชิ่งเยียนของเขาก็ไม่กล้าขึ้นฟ้องแบกกับหน่วยหย่าเหมิน* จริงๆ
 เช่นกัน

สิ่งเดียวที่สามารถปลอบประโลมจิตใจขึ้นมาเล็กน้อยก็คือแขก
 บุษกรจรรยาผู้เรียกตนเองว่า 'เหยียนต้า' ซึ่งทำชายบำเรอหนุ่มน้อยพิการ
 ไปสามคนผู้นั้น หลังจบเรื่องได้จ่ายเงินก้อนโตเป็นค่าปิดปากอำพราง
 ความละอาย เฟิงหมิงซุนตริกตรองแล้วตริกตรองอีก เมื่อรับเงินผู้อื่นแล้ว
 ก็คิดอดกลั้นยอมให้เรื่องสงบลง พร้อมกับนั้นก็ลอบตัดสินใจเด็ดขาด
 ไม่ว่าจะอย่างไรก็จะจัดฝ่ายตรงข้ามเป็นแขกที่ไม่ต้อนรับ

ล้อเล่นอะไรกัน! ชายบำเรอแต่ละคนของหอพวกเขาล้วนผิวพรรณ
 เนียนละเอียดบอบบาง ไม่อาจทนรับการทำลายย่อยยับได้อีก แต่...เขา
 ไม่เคยคิดมาก่อนเลยสักนิด ยอดชายบำเรอของหอพวกเขา คุณชาย
 อันดับหนึ่งของสำนักชิ่งเยียน ฉินชิว ไฉนจึงจัดงานเลี้ยงขึ้นปุปบับ แล้ว
 เชิญเหยียนต้ามาที่หอชื่อเพยเสียได้?

คุณชายฉินชิวของหอพวกเขาอุปถัมภ์ภายนอกแลคล้ายอ่อนโยน
 สุภาพ อ่อนแอดูจไร้กระดูก แต่เป็นคนที่มีความคิดเป็นของตนเองอย่างมาก
 เขาเฟิงหมิงซุนต่อให้เป็นเจ้าของสำนักชิ่งเยียน ฐานะเทียบเท่าพ่อเล้า
 ทว่าเรื่องของฉินชิวกลับไม่กล้าสอดมือลึกเกินไป

ด้วยเหตุนี้พอรู้ว่าฉินชิวเชิญแขกบุษกรจรรยาที่ติดใจรสชาติมาเยือน
 สำนักชิ่งเยียน อีกทั้งยังเชิญเข้าไปในหอชื่อเพย เขาก็ตื่นตระหนกจนหัวใจ
 แสบกระดอนออกมาจากลำคอ ไปเฝ้าอยู่ด้านนอกเกาหูข่มหัวอย่าง

* หน่วยหย่าเหมิน หน่วยงานที่รับผิดชอบพิจารณาคดีสำคัญของสามตุลาการ หรือก็คือกรมอาญา ศาลยุติธรรม
 และสำนักตรวจการ

วิตกกังวลทั้งคืน กระทั่งพื้นที่ส่วนหน้าของหอก็ยังไม่มีความดูแล

ในที่สุดหนอในที่สุด... สวรรค์เห็นใจ ทำให้เขาเฝ้ารอจนได้เห็น
แสงจันทร์สว่างจ้าหลังฟ้ามืด!

"จะ... เจ้า เอ่อ... ไม่บาดเจ็บ สบายดี... เอ? สบายดีจริงๆ นี่นา!"
เมื่อแน่ใจว่าคนตรงหน้าสุขภาพสบายตัว ร่างกายอยู่ครบสมบูรณ์
เพิ่งหมีงชุมชนพลันยกมือทาบหน้าอก ความประหลาดใจและฉงนฉงาย
ฉายชัดบนใบหน้า

"ก็สบายดีนี่" รอยยิ้มของฉินชิวตั้งสายลมเอื่อยจันทร์กระจ่าง

"แต่... แต่ทั้งที่ร้องดังสนั่นยิ่ง เสียงหอบหายใจหนักกับเสียงคำราม
ต่ำระลอกแล้วระลอกเล่าดังลอยออกมาทั้งหมด คนที่ได้ฟังล้วนต้อง
หน้าแดง... อ๊าๆ เข้าไม่ได้ตั้งใจแอบฟังนะ ด้วยกังวลว่าชีวกววนจะถูก
ข่มเหงอย่างโหดเหี้ยม จึงจับตาดูตั้งแต่ต้นจนจบ หากมีสถานการณ์อะไร
เกิดขึ้นจริงพวกเราจะได้บุกเข้าไปช่วยคน..."

ฉินชิวยังคงยิ้ม ไม่คิดจะเปิดโปงเพิ่งหมีงชุมชนหรือเตือนสติเขาว่า
ครั้งก่อนตอนพยายามบุกเข้าไปในเรือนพยายามจะช่วยชายบำเรอ
หนุ่มน้อยทั้งสาม สุดท้ายมีจุดจบอย่างไรเลยสักนิด

อีกด้าน เพิ่งหมีงชุมชนที่กำลังพูดเองเออเองจู่ๆ ก็ชะงัก และเลิกคิ้ว
ขึ้นสูงอย่างคล้ายสัมผัสอะไรบางอย่างได้ "ช้าก่อน! ยามนี้ย้อนคิดดู เอ่อ...
พูดถึงเสียงหอบหายใจหนักและคำรามต่ำ เสมือนได้ยินแค่เหยียนตำร้องอยู่
เท่านั้น เป็นเสียงของเขาทั้งหมด ไม่มีเสียงของชีวกววนเลย! เนื้อเสียงของ
ชีวกววนซ้ำจำได้ ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบเจ้าสงบเยียบยิ่ง เสียงร้องสั๊กอะ
ก็ไม่ดังแว่วออกมา" หลังเว้นวรรคจิตใจหนึ่ง เพิ่งหมีงชุมชนก็สรุปอย่างจริงจัง

ออกมาว่า "ที่แท้ขณะร่วมเสพสุขกับบุรุษ ชิวกวนไม่ชอบส่งเสียงนี้เอง ทราบแล้วว่ ล่าปากเจ้าโดยแท้"

บนทางเดินตกอยู่ใต้ความเงียบงันทันที

ดวงหน้างามหมดจดได้แสงโคมแลคล้ายไม่แปรเปลี่ยน หลายอึดใจให้หลังถึงได้ยินฉินชิวตอบราบเรียบด้วยน้ำเสียงรึ้นหู "ถูกต้อง ข้าเคยชินกับการไม่ส่งเสียง"

เฟิงหมิงซุนใช้สองมือทำคางก่อน ตามด้วยโบกหย้อยๆ ไปตรงด้านหน้า ท่าทางขัดเขินเข้าอกเข้าใจ "ทุกคนล้วนมีนิสัยและความชื่นชอบส่วนตัว โดยเฉพาะทำงานประเภทนั้น เป็นผู้ปรนนิบัติคนอื่นก็ได้รับการปรนนิบัติด้วยเช่นเดียวกัน ขอเพียงสามารถจัดการแขกในมานมั่งได้ อย่างเหมาะสมเข้าที่ คลุกคลีดินรนอยู่ใน 'เส้นทางแห่งการฝึกตน' สายนี้ จะร้องหรือไม่ร้องก็ไม่ต่างกัน พุดถึงที่สุดโยจะมีใช้เป็นจุดเด่นของตนเอง ชิวกวนรับมือไหวเป็นพอ"

"เอ่อ...อืม...ข้าคิดว่ายังพอรับมือไหวกระมัง" ฉินชิวพ่นลมหายใจแผ่วเบาถึงออกมาคราหนึ่งก่อนเอ่ยเสียงค่อย "เหนื่อยล้าอยู่บ้าง ได้เวลาพักผ่อนแล้ว"

ได้ยินดังนั้น เฟิงหมิงซุนรีบพยักหน้า "ถูกต้องๆ ชิวกวนรับแขกเข้าหอชื่อเพี้ยนอยู่ยิ่งนัก ทุกครั้งที่ต้อนรับล้วนต้องปรนเปรออย่างยิ่งใหญ่เต็มกำลัง ข้าหนนี้ยังเป็นคนพุดติกรรมทราชมรับมือได้ยากผู้หนึ่ง ย่อมต้องเหน็ดเหนื่อยเป็นแน่แท้ เจ้ารีบพักผ่อนโดยเร็วเถอะ ที่เหลือหากมีเรื่องอะไร ข้าจะคอยดูแลเอง ชิวกวนไม่ต้องสนใจแล้ว"

"เช่นนั้นล่าปากเถ้าแก่ซุนแล้ว"

"แค่นี้สบายมาก" เฟื่องหิมิงซุนโบกแขนเสื้อทั้งสองข้างอีกครั้ง
ฉินชิวค้อมศีรษะระหนึ่งๆ เดินมุ่งหน้าไปยังอีกฟากของทางเดิน หนึ่งก้าว
สองก้าว สามก้าว...เพียงหกเจ็ดก้าว ทันทีที่เขาหมุนตัว ทั้งร่างก็สิ้นหายไป
ในพุ่มใบไม้ดอกไม้ที่เจริญเติบโตงอกงามอยู่ข้างหอชื่อเพยแล้ว

โครงสร้างของหอชื่อเพยและการออกแบบในตอนแรกนั้นล้วน
ออกมาจากมือของฉินชิวทั้งสิ้น หอบ้างเป็นสองชั้น ชั้นล่างเป็นสถานที่ซึ่ง
ฉินชิวผู้เป็นคุณชายอันดับหนึ่งใช้รับรองแขกสำคัญ เพลงพิณ หมากล้อม
ลายอักษร ภาพวาด บทกวี สุรา บุปผาล้วนมีให้ ต้องการสุภาพเรียบร้อย
ก็มีท่วงที่สุภาพเรียบร้อยให้ ต้องการดูเด็ดก็มีท่าทางแข็งแกร่งดุเด็ดให้
ขึ้นกับว่าบรรดาแขกต้องการเล่นอะไรบ้าง และอยากเล่นอย่างไร ทุกคน
ที่ย่างเท้าเข้ามาล้วนสามารถสมปรารถนาได้ในหอชื่อเพย

พื้นที่ชั้นสองเป็นเขตส่วนตัวของฉินชิว

บันไดหินเล็กที่ทอดขึ้นสู่ชั้นสองแทรกตัวอยู่ติดผนังด้านนอกของ
หอชื่อเพย ซ่อนอำพรางอย่างชาญฉลาดอยู่ในซุ้มแมกไม้บุปผาพรรณกับ
ต้นจื่อเถิง* ที่เรียงติดกันเป็นม่าน นี่เป็นสถานที่ซึ่งไม่ต้องการให้แขก
ที่มาเสพสุขในสำนักชิงเยียนบุกเข้าไป และเป็นสถานที่ซึ่งในสำนักชาย
บำเรอนอกจากเฟื่องหิมิงซุนกับซำร์บใช้ชราผู้เป็นใบ้ที่คอยช่วยส่งน้ำ
ทำความสะอาดแล้ว ไม่ว่าใครก็ไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นชั้นสองอีก

แต่จะว่าไป ที่เฟื่องหิมิงซุนเข้าเขตส่วนตัวของฉินชิวได้ หนึ่งเพราะ
ท้ายที่สุดเขาก็คือเจ้าของสำนักชิงเยียนควบด้วยตำแหน่งเจ้าแก้ว สองเพราะ
เขาผู้จู้จุกจู้จกถอย ปกติหากไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่มีคำเชิญของฉินชิว

* จื่อเถิง หรือต้นวิสทีเรีย (Wisteria)

เขาไม่มีทางขึ้นชั้นบนโดยพลการเป็นอันขาด

หลังจาก 'มอบหมายงาน' ด้านล่างแก่เฟิงหมิงซุนเรียบร้อยแล้ว ฉินซิวเดินสูดกลิ่นหอมอ่อนที่โชยมายามราตรี มุ่งไปทางบันไดหินลับกลับไปยังสถานที่ส่วนตัวของตน

"เอ๋?"

เขาชะงักฝีเท้าเล็กน้อยเมื่อได้กลิ่นบุปผาผิดปกติ เจ็บปนด้วยกลิ่นคาวเลือดอันเบาบางยิ่ง ขณะที่ยังมีได้ขยับฝีเท้าก้าวต่อไป มีดคมกริบทอประกายสีเงินวาววับเล่มหนึ่งก็พลันจ่อเข้ามาจากด้านหลัง

คมมีดแนบติดกับผิวเกลี้ยงเกลาข้างต้นคอ ตามด้วยฝ่ามือหนึ่งยกขึ้นปิดปากเขา มือฝ่ายตรงข้ามแข็งแกร่งมีพลัง นิ้วมือที่แผ่อไยเย็นนั้นกดลงไปในขณะที่เขาเล็กน้อย นาสสนิทจนริมฝีปากเขาส่งเสียงได้ออกมาไม่ได้

"อย่าขยับ! ห้ามร้อง!" น้ำเสียงที่จริงจังด่า ชวนให้คนหวาดหวั่นพรันพรีง

ทว่ากลับเป็นเสียงหญิงสาว!

ฉินซิวก้าวไปข้างหน้าตามแรงที่อีกฝ่ายดันมา เขาถูกคุมตัวเข้าไปในห้องพักบนชั้นสอง

ทันทีที่ประตูปิด เขาได้ยินหญิงสาวผู้นั้นข่มขู่อีกครั้ง

"หากกล้าร้องขอความช่วยเหลือ ข้าจะบันคอกท่านทันที"

เขาพยักหน้าเป็นเชิงเข้าใจ มือที่อุดแน่นบนปากจึงค่อยผละออกซ้าๆ ทว่ามิดเงินเล่มนั้นกลับไม่ล่าถอยแม้แต่น้อย ยังคงแนบติดกับข้างลำคอเขาในห้องไม่มีตะเกียงสักดวง เคราะห์ดีที่แสงจันทร์นวลกระจ่าง

ดูน้ำค้างแข็งลอดผ่านกระดาษกรูหน้าต่างแผ่นบางเข้ามา ทำให้ร่าง
สองสายที่อยู่กลางแสงสว่างรำไรอย่างเจิบเจียนนี้ ไม่ถึงขั้นมีตสนิท
จนมองไม่เห็นนิ้วมือทั้งห้า

ฉินซิวเบนสายตาปรายมองไปยังเงาทะมึนของหญิงสาวที่ทอด
ลงบนพื้น เเงอร่างนั้นสูงโปร่งเพรียวบาง แขนที่ถือมีดคมกริบชูขึ้นตรง
ทว่าจู่ๆ นางก็กลับห่อหลังเล็กน้อย

"ท่านได้รับบาดเจ็บหรือ" ฉินซิวเอ่ยขึ้นกะทันหัน เสียงทุ้มต่ำนุ่มนวล
ใสซื่อไร้พิษภัย "จุมูกผู้น้อยพนันว่าใช้การได้ดี จึงได้กลิ่นเลือดจางๆ...
ตั้งนั้นพวกเราจึงจะยืนนิ่งกันเช่นนี้อีกหรือ ที่พักของข้านี้มีตั้งมีพรหม
มีเก้าอี้มีม้านั่งและยังมีพนักงานาม* หากท่านไม่รังเกียจสามารถพักอยู่ได้
พวกเราดูว่าอาการบาดเจ็บเป็นอย่างไรบ้างก่อน ดีหรือไม่"

เขาไม่เพียงไม่ตกใจไม่หวาดกลัว ท่าที่โน้มหน้าดูว้าวจากนั้นมววล
ยังพาให้หญิงสาวด้านหลังใจลอยไปชั่วขณะ ลมหายใจของนางระส่ำ
เล็กๆ ทว่าอึดใจเดียวก็สงบลงพลางเอ่ยเสียงเย็น "ไม่รบกวนให้ได้เท่า
ต้องลำบาก"

ฉินซิวนิ่งเจิบครู่หนึ่ง "อืม...แต่ไรมาไม่เคยมีใครเรียกข้าว่า 'ได้เท่า'
เลย นี่เป็นครั้งแรกทีเดียว"

ลมหายใจเข้าออกของหญิงสาวระส่ำระสายอีกครา คล้ายปั่นป่วน
เล็กๆ เพราะรอยخنในน้ำเสียงเขา

ฉินซิวเอ่ยต่อ "อีกทั้งที่พักของผู้น้อยไม่เคยถูกผู้ใดบุกรุกมาก่อน
และข้าก็ไม่เคยถูกคนเอามีดจ่อคอมาก่อน ท่านช่างมอบประสบการณ์

* พนักงานาม หรือตั้งคนงาม เก้าอี้ยามที่เท้าแขน

ครั้งแรกแก่ข้าในคืนนี้ไม่น้อยเลย"

"ผู้น้อยกับท่านอะไรกัน ข้าไม่ใช่แขกสตรีที่มาหาความสุข เล่นลูกไม้กับข้าให้น้อยลงหน่อยเถอะ" น้ำเสียงหญิงสาวยังเย็นชาไม่แปรเปลี่ยน "คืนนี้ขอเยี่ยมสถานที่ของใต้เท้าหลบซ่อนตัว ขอเพียง...คุณชายสงบเงียบไม่ไว้วางย ข้ายอมไม่ทำร้ายท่าน"

ฉินชิวพลันถอนใจแผ่วเบา

"ในเมื่อเจ้าเรียกข้าว่าคุณชาย เช่นนั้นข้าขอเรียกเจ้าว่าแม่นางแล้วกัน แม่นางกล้าปฏิบัติงานที่เมืองหลวงแคว้นเทียนเฉา แปรส่วนยอมมรยุทธ์สูง ข้าผู้ไร้สามารถแม้ไม่ใช่คนในยุทธภพ แต่อย่างไรเสียก็ทำมาหาเลี้ยงตัวด้วยอาชีพระดับล่าง ได้ยินได้ฟังคำเล่าลือมาไม่น้อย สัมผัสพบปะผู้คนลักษณะต่างๆ นานามาก และก็รู้ว่าแม่นางห้ามไม่ให้ข้าขยับมือไม่ให้ข้าร้อง แท้ที่จริงหากเปิดมาแล้วจี้สกัดจุดข้าเลย ก็ไม่จำเป็นต้องพูดมาก ความกับข้า แต่แม่นางมิได้กระทำเช่นนั้น..." เขาเงยไปเล็กน้อยประหนึ่งกำลังครุ่นคิด ก่อนจะถอนใจอีกครั้ง...

"ดังนั้นข้ามีอาจไม่คาดเดา ประการแรก เป็นไปได้ว่ามีมือจี้จุดแม่นางอ่อนด้อย จึงได้เพียงใช้มีดจ่อคอข้า ประการที่สอง เป็นไปได้ว่าแม่นางบาดเจ็บสาหัส ลมปราณดับสนุนุ่นวาย ได้ยินว่าการจี้จุดชีพจรต้องใช้ลมปราณเป็นแรงส่ง ลมปราณในร่างแม่นางเองยังปรับให้สมดุลไม่ได้ เช่นนี้จะออกแรงควบคุมผู้อื่นได้อย่างไร นอกจากนี้ดูจากเงาร่างคุดคู้เล็กน้อยและสีระริกของแม่นาง ข้าคิดว่า...น่าจะเป็นอย่างที่สอง ข้าวิเคราะห์ถูกต้องหรือไม่" กล่าวมาถึงตอนสุดท้าย เวลาเดียวกับที่เอ๋ยตามแถมข้าออกไปนั้น เขาหมุนตัวไปอย่างเร็วซึ่งข้ามากขณะที่มีดคม

ยังแนบติดผิวลำคอ

ในที่สุด...ก็เผชิญหน้ากับหญิงสาวตรงๆ

นางอยู่ห่างจากเขาแค่ระยะสองก้าว หากยึดหลังยื่นตัวตรง
กระหม่อมของนางประจวบเหมาะอยู่ใต้จมูกเขา ส่วนสูงเท่านี้ในหมู่สตรี
นับได้ว่าสูง กระนั้นนางกลับมีดวงหน้าจิ้มลิ้มน่ารักเหมือนทารก

นิ้วเรียวยาวหมดจด ดวงตาโตรูปเมลิ็ดซึ่ง* ใต้สุดของสันจมูกสูงโด่ง
คือปลายจมูกกลมมน ใต้จุดเหรินจง** ตื่นๆ คือปากเล็กอิม้ดจุผลอิงเถา***
หนึ่งผล ใช้คำว่า 'หนึ่งผล' บรรยายได้จริงๆ กลีบปากนางค่อนข้างหนา
กระจับปากเด่นชัด กลีบปากบนล่างประกอบกันดูราวกับผลอิงเถาลูกเล็ก
น่ารัก

เขาอดรู้สึกเสียดายไม่ได้ หากแสงไฟรอบด้านสว่างไสวหรือว่า
อยู่ในเวลากลางวันใต้แสงอาทิตย์ เช่นนั้นก็จะมีมองเห็นได้ว่าสีริมฝีปาก
ของนางอิม้แดงปานกลั่นออกมาเป็นหยาดน้ำได้เพียงไร น่าจะเป็นจริง
ตามที่เขาคิดเช่นนั้น...แต่พอความคิดเปลี่ยนเขาก็นึกขบขันที่ยามนี้
จันทร์กระจ่างนวลตา แสงสว่างสลัวรำไรขึ้นมามาก

ชุดตระเวนราตรีที่นางสวมขับเน้นความปราดเปรียวของร่างบาง
ออกมา ผมยารวบทั้งไว้ด้านหลัง พลันเผยให้เห็นองคาศพพั้งห้าที่
ค่อนข้างอ่อนละมุนทั้งหมดยกออกมา แสงสว่างรำไรตกกระทบลงบนหน้าผาก
ปลายจมูก พวงแก้ม และกระจับปากของนาง อาบย้อมใบหน้านางด้วย

* ซึ่ง หมายถึง แอบปรินสอด เป็นพืชตระกูลเดียวกับต้นเหมย (เบ๊วย) ชาวจีนมักเปรียบเทียบความงามของดวงตา
หญิงสาวว่ากลมโตเหมือนเมลิ็ดซึ่ง

** จุดเหรินจง ตำแหน่งที่อยู่ระหว่างปากและจมูก

*** อิงเถา หมายถึง เซอร์รี่

แสงสว่างชั้นหนึ่ง พาให้เงาร่างดำสนิทสะท้อนระลอกน้ำนั้นแลประหนึ่งกิ่งไม้
โดดเดี่ยวในฤดูเหมันต์...

ดวงหน้างามน่ารัก เงาร่างเย็นเยียบ ดวงเนตรรูปเมล็ดซึ่งใต
กระจ่างดงามดุจส่องสะท้อนทุกสิ่งทุกอย่าง กั้นบังนัยน์ตากลับทั้งลึกกล้า
และว่างเปล่า ชัดแย้งกันได้อย่าง... น่าสนใจยิ่งนัก

อืม น่าสนใจอย่างมาก แตกต่างจากที่เขาคิดไว้ในตอนแรกมากมาย
เหลือเกิน

คิดไม่ถึงว่าหญิงสาวจะมีรูปโฉมเช่นนี้ แต่ถึงอย่างนั้นหากยามนี้
ควักหัวใจเขาออกมาสอบถาม เขาก็ไม่ปฏิเสธความงามที่เหนือความ
คาดหมายเช่นนี้โดยสิ้นเชิงเช่นกัน

เขาจะพริบตาปริบๆ ก่อนจะคลี่ยิ้มอย่างเบิกบานยิ่ง

นางไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขาจึงยิ้ม ช้ายังยิ้มจนดวงตาริไค้ง ยิ้มจน
ทำให้นางค้นพบอย่างกระจ่างชัดว่าลึกลับบนแก้มซ้ายของเขาลึกกว่าที่
แก้มขวาหลายส่วน

บุรุษผู้นี้ประหลาดนัก นางจำเป็นต้องเรียกสติขึ้นมารับมือจึงจะถูก
แต่แผ่นหลังของนางเจ็บเหลือเกิน

นางเป็นคนอดทนต่อความเจ็บได้ดีเยี่ยม จริงที่ว่าความเจ็บปวดทาง
ร่างกายเป็นสิ่งที่นางคุ้นชิน แต่ความเจ็บปวดเสียดกระดูกที่มแทงใจที่
นางรู้สึกในยามนี้ มันถึงโถมเข้ามาเป็นระลอกไม่ต่างกับน้ำไหลป่า นาง
สามารถอดทนต่อความเจ็บปวดดุจถูกแยกร่าง ทว่าไม่อาจทะลวงปรากฏ
ที่กีดขวางไม่ให้ลมปราณในเส้นลมปราณเร็นและดู* ของนางไหลเวียน

* เส้นลมปราณเร็นและดู สองเส้นลมปราณจากแปดเส้นลมปราณพิเศษตามหลักแพทย์แผนจีน เกี่ยวข้องกับ
การควบคุมพลังลมปราณในร่างกาย

ซึ่งส่งผลให้เลือดลมไหลย้อนกลับ ทำให้นางเจ็บจนแทบจะครองสติไว้
ไม่อยู่

นางยืนหยัดต่อโดยอาศัยเรี่ยวแรงอย่างมาก ขณะเดียวกันก็ได้ยิน
เสียงนุรุษประหลาดผู้นั้นเอ่ยอย่างอ่อนโยนอีก...

"ไม่ทราบว่ามีนางจับสังเกตได้ด้วยตนเองแล้วหรือไม่ว่านอกจาก
กลิ่นคาวเลือด บนตัวแม่มางยังเจือด้วยกลิ่นรูปหอมอำพันทะเล* แบบพิเศษ
นี่เป็นรูปหอมที่ต่างบ้านต่างเมืองกลายเป็นบรรณาการแต่ฮ่องเต้เทียนเฉา
เดิมมีเฉพาะในราชสำนักเท่านั้น ได้ยินว่าปีก่อนฮ่องเต้เสด็จไปล่าสัตว์
ประจำฤดูใบไม้ผลิได้นำของสิ่งนี้ออกมาเป็นหนึ่งในของสำหรับตกรางวัล
หากจำไม่ผิด รางวัลนี้สุดท้ายตกเป็นของจวนจงหย่งกง** ชั้นหนึ่ง" เขา
ขยับริมฝีปากอีก "คุณชายใหญ่ของจวนจงหย่งกงเป็นคนรักสนุก เสพสม
ได้ทั้งหญิงทั้งชาย เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงอย่างมากในหอศุนิกาทงใต้
ของเมือง ข้าเคยมีโอกาสรับใช้สองสามครั้ง กลิ่นหอมบนตัวคุณชายใหญ่
ก็คือกลิ่นรูปหอมอำพันทะเล เห็นที่จวนจงหย่งกงคงรักหลานสายตรงคนนี้เป็น
พิเศษ มอบของพระราชทานแก่คุณชายใหญ่ก็ไม่รู้สึกว่าเกินไป"

เห็นดวงตาของนางหริ่เล้ก ท่าทางเครียดเกร็งเล้กน้อย เขาถอนใจ
อีกครา เอ่ยราวกับต้องการชี้แนะด้วยความจริงจัง...

"ขอแม่มางอย่าได้ตั้งต้นอีกเลย ราษฎรในเมืองหลวงต่างก็รู้ว่า
สุนัขดุร้ายจำนวนมากที่จวนจงหย่งกงเลี้ยงไว้มีความอดทนอย่างน่าตกใจ

* อำพันทะเล (Ambergris) มีหลายชื่อเรียก คือไขจากไส้วาฬที่ถูกลำรอกหรือขับถ่ายออกมา เมื่อถูก
น้ำทะเลจะเปลี่ยนคุณสมบัติเป็นก้อนแข็งสีขาว

** จงหย่งกง แปลตรงตัวหมายถึง บรรดาศักดิ์ถึงผู้ก่อดินฟ้ามนุษย์ โดยบรรดาศักดิ์ถึงคือบรรดาศักดิ์ลำดับที่หนึ่ง
ของบรรดาศักดิ์ห้าขั้นที่จักรพรรดิแต่งตั้งให้ผู้มีความดีความชอบ ได้แก่ กง โหว ป้อ จื่อ หนาน

แม่นางยังคงหลบเลี่ยงปลายดาบนี้เสียก่อน ซ่อนตัวให้ดี การรักษาบาดแผลเป็นสิ่งสำคัญ ให้ข้าช่วยแม่นางดีหรือไม่"

เสมือนต้องการพิสูจน์ว่าจากที่เขาพูดตอนนี้ก็มีปาน ทันใดพลันเกิดเสียงโกลาหลขึ้นนอกหอชื่อเพย

เสียงฝีเท้าสับสน เสียงตะโกนโหวกเหวกดังขึ้นไม่ขาดสาย เห็นชัดว่าคนที่มามีจำนวนไม่น้อย ในนั้นยังมาพร้อมกับเสียงสุนัขเห่าหอนชวนอกสั่นขวัญแขวนที่ดังทำลายความเงียบงันยามราตรีลงไป

เหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นใกล้แค่เอื้อม รวากับเป็นเหตุการณ์คับขันที่จ่อประชิดเข้ามาถึงหางคิ้ว

โดนบีบจนจนตัวเช่นนั้นแล้ว นางจะทำอย่างไรดี

ฉินชิวรู้สึกตื่นเต้นในใจลึกๆ ช่วยอีกฝ่ายคิดสถานการณ์ที่เป็นไปได้ นับหลายอย่าง นี่ก็ไม่ว่างการกระทำของหญิงสาวตรงหน้าจะผิดไปจากความคาดหมายอีกครั้ง

มีดคมที่จ่อลำคอของเขาอยู่ถอยออกไปทันที เขาถูกนางผลักไปยังมุมผนังตรงที่ใช้วางหีบใส่ของ ผืนกุดใหญ่เขาลงจะให้นางนั่งยองลงไป

"ซ่อนตัวให้ดี อยู่เงียบๆ" เสียงของนางเย็นเยือก แกวตาวาวโรจน์ดุจคบไฟ

จากนั้นฉินชิวที่นั่งยองลงก็นิ่งงันมองนางหมุนตัวไปเผชิญหน้ากับหน้าต่างฉลุลายน้ำแข็งราวที่เรียงติดกันเป็นแถบ มีทั้งสองข้างต่างถือมีดเงินประณีตยาวขนาดครึ่งแขน ไม่ต่างกับหนึ่งคนยืนเฝ้าด่าน

ตอนที่เท้าสองข้างของนางยังยืนไม่มั่นคง สุนัขดุร้ายก็กระโดดพังหน้าต่างเข้ามา

นางทะยานร่างไปข้างหน้า หมายถึงฝ่าออกไปข้างนอกล่อพวกมัน
ไปจากที่นี่ แต่ในชั่วพริบตา นั้น เหนือศีรษะคล้ายมีสิ่งของอะไรตกลงมา...

กลับเป็น...ผ้า...ผ้าม่านโปร่ง!

ผ้าม่านโปร่งมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร

นี่มันดูไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิงนี่นา!

คงมิใช่ว่าเดิมก็ประดับอยู่บนเพดานของห้องนี้อยู่แล้ว เป็นนางที่
ใช้ความคิดมากเกินไปจึงไม่มีเวลาคอยสังเกต

คงเป็นเช่นนั้นจริงๆ แต่จำนวนของมันนั้น...จะประดับเอาไว้มาก
ไปหน่อยหรือไม่

ม่านโปร่งทับซ้อนเป็นชั้นๆ จนดูไม่ออกว่ามีกี่ชั้นกันแน่ ทั้งไม่รู้ว่
ปกคลุมในขอบเขตกว้างเท่าใด เธอเป็นว่าครอบศีรษะคลุมหน้านางจน
มืดมิดไม่เห็นฟ้าดิน แยกแยะทิศทางไม่ได้

ประจุกับดักตกใส่!

นางกระจำงแจ้งในใจทันควัน ชูมีดเงินกำลังจะกรีดผ่าสิ่งกีดขวาง
ชั้นแล้วชั้นเล่า ทว่ากลับได้ยินเสียงนุรุษประหลาดผู้หนึ่งลอยเข้ามา น้ำเสียง
ดั่งบทเพลงทุ่มต่ำเนิบช้าและนิ่มนวลแผ่ขยายอย่างช้าๆ ในจิตใต้สำนึก...

"ไม่เป็นไร ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ไม่ต้องสนใจ แค่ต้องนอนหลับสบายๆ
ตื่นหนึ่ง เมื่อตื่นนอน ทุกอย่างจะดีเอง เชื่อคำพูดข้า ดีหรือไม่"

...ดีหรือไม่

มีอันใดไม่ดี

มีคนต้องการแบกรับแทนนาง นางไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น ขอแค่
หลับสนิททรา จมดิ่งลงสู่ห้วงฝันดำมืด จากนั้น...จากนั้นปัญหาหายากเย็น

ทั้งหมดก็จะคลี่คลายโดยง่ายดุษฎีมีดกรีด ไม่ทราบว่ามีอันใดไม่ดีเล่า

สุนัขดุร้ายเห่าอย่างบ้าคลั่ง ชูตริ่งสติสัมปชัญญะของนาง สัตว์ตัวสูงใหญ่สองสามตัวที่ประสาทรบกลืนเฉียบไวก็โดนผ้าโปร่งชั้นแล้ว ชั้นเล่าปิดกันจนตื่นกลัวลนลานเช่นกัน นางผีนบงคับตนเองให้ลืมตา ทว่าเปลือกตาทั้งสองก็ประดุจหนักพันชั่ง* นางทำไม่สำเร็จ ลูกตากลิ้งกลอกไม่หยุดอยู่ได้เปลือกตา

"นอนเถิด ไม่ต้องคิดเรื่องใดทั้งสิ้น ให้ข้าช่วยแม่นาง" บุรุษปลอบโยนด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนอีกครั้ง

กลีบปากของนางเผยอขึ้น เปลี่ยนความคิดในใจเป็นถ้อยคำแล้ว เปล่งออกไป "ซอนตัวให้ดี...ท่านอ่อนแอมาก อันตราย..."

เสียงหัวเราะของบุรุษใสเสนาะดังกระดิ่งกลางสายลมฤดูใบไม้ผลิ "เพราะว่าข้าอ่อนแอมาก แม่นางจึงได้ปกป้องข้าไว้ด้านหลังไซ้หรือไม่มองดูเช่นนี้ แม่นางใช้มีดคมจ๋อคอข้า ก็เป็นเพียงคำพูดขมขู่ หลอกให้กลัวไปเท่านั้น ไม่คิดทำร้ายข้าตั้งแต่ต้น แม่นางรู้หรือไม่ ผู้ที่ใจอ่อนต่างหากที่อ่อนแอ แม่นางใจอ่อน แม่นางจึงจะเป็นฝ่ายที่อ่อนแอุนั้น"

นางยังคิดเอ่ยวาทา กระนั้นกลับจับกระแสความคิดตนเองไม่ได้เสียแล้ว

เสียงของเขาไพเราะอย่างมาก แต่ในความเป็นจริงเสนาะหูเกินไป ไม่ต่างกับการโยนเหยื่อล่อ ล่อให้นางปลดปล่อยทุกอย่าง หลงลืมทุกสิ่ง...

"นอนเถอะไม่เป็นอะไรแน่"

"อืม...อือ..." นางรู้สึกแปลกพิกล แต่ก็ไม่รู้ว่าไม่ถูกต้องตรงที่ใด

* ชั่ง (ชั่งจีน) หรือจิน เป็นหน่วยชั่งของจีนที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังมีใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

บางที่อาจเพราะพิษที่แผลออกฤทธิ์ ทำให้สติเปลี่ยนไปพว้าเลือนมากขึ้น
นางไม่กลัวพิษ แต่ก็เข้าใจว่าจำเป็นต้องหาสถานที่ปลอดภัย
ที่หนึ่งอย่างรวดเร็วเพื่อปรับลมปราณสงบจิตใจ ใช้พลังวัตรของนาง
ขับพิษเองอย่างช้าๆ เพียงแต่อันตรายตรงหน้ารุกประชิดเข้ามาใกล้
นางไม่อาจรักษาอาการบาดเจ็บอย่างสงบเงียบได้ดังที่ตั้งใจ

พูดตามจริง นางอยากจะทำทุกอย่างโดยไม่ห่วงกังวลสิ่งใด
มากนัก ไม่ต้องยี่นหัยดอีก อยากทำเช่นนั้นมาก อยากเหลือเกิน...

ขับพลังนั้นก็มีคนเคลื่อนย้ายร่างกายนาง นางพลันรู้สึกเย็นวาบในอก
สติสัมปชัญญะที่ล่องลอยไปไกลถูกดึงกลับมา แต่ความตั้งมั่นกระแสนั้น
คล้ายใยแมงมุมที่พลิ้วไหวในฤดูใบไม้ผลิ ลอยละล่อง ยากยึดกุมไว้

ด้วยเหตุนี้นางจึงตั้งรังสติแจ่มชัดหนึ่งเดียวที่สามารถดับวูบไปได้
ทุกเมื่อนี้ไว้แน่น นางทุ่มเทกำลังทั้งหมดที่มีในการฟิง แหกกว่ายอยู่ใน
ความว่างเปล่าอย่างไม่ยอมพ่ายแพ้

มีเสียงหลายเสียงมาก มากมาย มากมายเหลือเกิน...

เสียงฝีเท้าขึ้นบันได เสียงสุนัขเห่า เสียงประตูกระแทกเปิดปิด
ตามด้วยคนจำนวนไม่น้อยบุกเข้ามา...

นางพลันสังเกตว่าเสียงอะอะอะงู่นววยเหล่านี้คล้ายเคยหายไป
หายไปโดยสิ้นเชิง หลังจากนั้นก็ดังระเบิดขึ้นอีกหน
ในช่วงเวลาสั้นๆ ตอนที่นางถูกผ้าโปรงนับชั้นไม่ถ่วงคลุมทับ ตอนที่
บุรุษประหลาดผู้นั้นพูดคุยกับนาง รอบด้านนั้นเงียบสงัด ดูคล้าย
ทุกสรรพสิ่งเคยเสียบสนิทไปในตอนนั้น...

แต่...อาจเป็นได้ว่าเพราะนางบาดเจ็บสาหัสเกินไป พิษแผ่ขยายไป

ทั่วร่าง กัดกลืนประสาทสัมผัสทั้งห้าอันเฉียบไวที่นางฝึกฝนมาจนมีสภาพ
 นำอนาถเหลือทน ทำให้นางรู้สึกกราวกับลอยคอผลุบโผล่อู่กกลางความจริง
 ความเท็จ ความปลอม ความแท้

เสียงเหล่านั้นอยู่ห่างออกไประยะหนึ่ง ทั้งเสมือนกันด้วยผนังอีกชั้น
 ส่งเสียงอีกทีก็อยู่อีกด้านของผนัง

"นายท่านทั้งหลาย นายท่านคนดีทั้งหลาย ระวังคบเพลิงในมือ
 อย่าแกว่งแรงเพียงนั้น ระวังด้วย! โอ๊ยๆ ข้าเพิ่งหมิงซุนวันนี้ขอสาบาน
 ต่อเทวดาฟ้าดิน สำนักชิงเยียนของเราจะไร้อีกกล้าชอน ทว่าไม่มี
 ความกล้าหาญพอจะชกชอนคนมีที่ไปที่ไปไม่แน่ชัด ยิ่งไม่ต้องพูดถึง
 นายท่านทั้งหลายต้องการไล่จับฆาตกรฆ่าคน? ข้าพะ...ที่คนผู้นั้นฆ่า
 ยังเป็นถึงคุณชายใหญ่สายตรงของจวนจงหยงกง ช่างน่าสะพรึงยิ่งนัก
 นึกไม่ถึงว่าจะมีคนสารเลวบุกจวนจงหยงกงกลางดึกไปบั่นคอ
 คุณชายใหญ่ เรื่องโหดเหี้ยมอำมหิตปานนี้จะเป็นคนในหอของเรา
 ได้อย่างไร เป็นไปไม่ได้ นี่ ท่านทั้งหลายว่าใช่หรือไม่เล่า"

"พูดให้น้อยหน่อย! สุนัขดูร้ายสองสามตัวนี้พุ่งมาที่นี่ จมูกพวกมัน
 เฉียบไวกว่าอะไร สำนักชิงเยียนต้องมีปัญหาแน่!" หัวหน้าที่นำคนบุกเข้ามา
 ชี้ขาดอย่างโหดเหี้ยม

"อ้อ สวรรค์! หอชื่อเพนี่เป็นที่พักของคุณชายฉินชิวของเรา เขา
 อยู่ดูแลแขกสำคัญจนถึงค่อนคืนเพิ่งจะขึ้นมาเตรียมพักผ่อน บณนี้
 มีเขาแค่ผู้เดียว ยังจะมีใครได้อีก"

"ใครต้องการจะฟังแม่เล่าหรือพ่อเล่าอย่างเจ้าพูดเรื่อยเปื่อย
 เป็นวรรคเป็นเวรที่นี้กัน พวกเรา...คัน!"

"เอ่อ...ครูฝึกหัดสี่ สุนัขของพวกเรา...สุนัขของพวกเราไม่ขยับทั้งหมดเลยขอรับ!" ผู้ใต้บังคับบัญชาของครูฝึกหัดสี่ตะลึงระคนจนสงสัย

อีกคนหนึ่งก็เอ่ยขึ้นอย่างตกใจเช่นกัน "เมื่อครูวิ่งอย่างกับลมกรดไล่กวัดไปพลางเห่าไปพลาง ไยจู่ๆ ถึงได้หมอบราบไม่ลุก...นี่! ลุกขึ้นเดรัจฉานพวกนี้ ลุกขึ้นเดี๋ยวนี้!"

ครูฝึกหัดสี่วาดกร้าว "ไม่ต้องสนสุนัขแล้ว! ขอแค่พวกเจ้าตรวจค้นให้ช้า ค้นให้ทั่วทุกซอกทุกมุม!"

"ขอรับ!" คนสิบกว่าคนตอบรับโดยพร้อมเพรียง

จากนั้นเสียงโพล่งพลั่งโครมครามก็ดังสนั่นขึ้นระลอกหนึ่ง เสียงโตะเก้าอี้ของตงแตงล้มคว่ำเสียหายดังขึ้นไม่ขาดสาย พร้อมกับเสียงร้องตระหนกอย่างโกรธแค้นที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมของเฟิงหมิงซุนดังไล่หลัง...

"พวกเจ้าจะทำป่าเถื่อนเช่นนี้ไม่ได้นะ! เครื่องเรือนในหอนี้เป็นของชั้นเลิศที่สุดทั้งสิ้น มีของดีไม่น้อย พวกเจ้า...พวกเจ้า ไม่ได้นะ...ฮ้าก! ชิวกวน ชิวกวนมานี่เร็ว! อย่าไปเอาความกับพวกเขา อย่าปกป้องพิณไม่วาง ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรนะ..."

หลังจากความโกลาหลดำเนินต่อเนื่องไปได้หนึ่งเค่อ* กลุ่มคนที่นี่สร้างความวุ่นวายก็ทยอยกลับมารายงานว่าค้นหาเงื่อนงำไม่ได้เลยแม้แต่เศษเสี้ยว

เหตุใดจึงหนีรอดได้โดยราบรื่น

บุรุษประหลาดคนนั้นทำได้อย่างไรกัน

* เค่อ เป็นหน่วยเวลาของจีน โดย 1 เค่อเทียบเวลาประมาณ 15 นาที

ว่าแต่...ข้าซ่อนตัวอยู่ที่ใดกันแน่

ความสงสัยมากมายผุดขึ้นพร้อมกัน ก่อกรวจจิตใจนางให้สับสน เป็นเท่าทวี นางใกล้จะทนต่อไม่ไหว นางดันปลายลิ้นเข้าไปอยู่ระหว่าง แแนวฟันแล้วกัดแน่น ฟังพาความเจ็บปวดบังคับให้ตนเองยืนหยัด ยามนั้นเองก็ได้ยินเสียงเถ่าแก่สำนักชายบำเรอผู้นั้นโวยวายเสียงดัง...

"บอกว่าไม่มีอะไร เป็นไปไม่ได้ที่จะซ่อนคนชั่วช้า พวกท่านก็เอาแต่ไม่เชื่อ เงินสินบนพวกเรา ก็จ่ายไปไม่น้อย ครูฝึกหลิ ท่านยังคงพาคนบุกเข้ามา นี่นับเป็นเรื่องอะไรกัน จะให้คนทำมาหากินอีกหรือไม่ พวกเราสำนักชิงเยียนแม้จะเป็นสถานที่สกปรกโสภม แต่ก็มีชื่อเป็นที่รู้จักในเมืองหลวง หากเรื่องนี่ตั้งขึ้นมา ครูฝึกหลิ หน้าท่านก็จะไม่น่าดูเช่นกัน!"

"จะให้หน้าข้าไม่น่าดูกระนั้นหรือ" ครูฝึกหลิแค้นหัวเราะเฮอะราวกับจับคนไม่ได้ทั้งยังถูกคนฉีกหน้า จนพลันคิดไม่ดีขึ้นมา "เจ้า...คนที่อุ้มพินไม่วางคนนั้น ไซ้ เจ้านั่นละ ฮึๆ ผู้นี้ก็คือเจ้าของชื่อเสียงลือลั่นในสำนักชิงเยียนแห่งย่านละลาหยัที่ผู้คนขนานนามว่า 'หนึ่งจุดเขียวท่ามกลางหมื่นบุปผาแดง' คุณชายฉินชิวกระมัง มานี้ๆ ของในหอนี้ ล้วนความหาหมดแล้ว เหลือแต่เจ้าของเล่นนี่ยังไม่ได้ค้น ถอดเสื้อผ้าให้พวกข้าดูเสีย"

เพิงหมิงซุนเอ่ยถามขึ้นอย่างตกใจ "อะไรของเล่นไม่ของเล่น พวกเจ้า... พวกเจ้ายังคิดทำอะไรอีก!"

ครูฝึกหลิแค้นหัวรออีกครั้ง "คืนนี้คืนซูดำที่ก่อคดีในจวนจงหยงก ถูกปรนเปรอจากค่ายกลที่มีกลไกหลายต่อหลายชั้น มีบาดแผลที่แผ่นหลัง พวกเราไม่ได้คิดทำอะไร แค่อายกยืนยันให้แน่ชัดว่าหลังของคุณชายฉินชิว

ที่ปักในตอนนี้มีบาดแผลหรือไม่ เฮอะ สุนัขคูร์้ายพวกนั้นที่แรกก็พุ่งมาที่เขาเลย ย่อมไม่มีทางพุ่งมาอย่างไรเหตุผล ไม่นั่นคนที่พวกเรามาตามล่าก็คือเขา ทุกคนว่าอย่างไร คิดว่ามีความเป็นไปได้หรือไม่"

ผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งโขยงรีบรีองรับ ทั้งมีหลายคนยังให้ร้องด้วยเจตนาร้ายเต็มเปี่ยมเหมือนรอชมเรื่องสนุกก็ไม่ปานอีก...

"ถอด! ถอดเร็วๆ!"

"พวกข้ารอจนรำคาญแล้ว ยังไม่ถอดอีก"

"กางเกงเล้า กางเกงก็ถอดด้วย"

"เจ้าแน่ใจนะว่าได้ชุดคลุมยาวของผู้ที่มีกางเกงอยู่ด้วยนะ"

"ให้ข้าเดา เป็นบั้นท้ายเปล่าเปลือยแปดส่วนจะได้สะดวกปรนนิบัติบุรุษทั้งหลายอย่างไรเล่า หากสวมกางเกงยังต้องถอดอีก ยุ่งยากจะตายฮ่าๆๆ ก็ไม่รู้ว่าแก้มก้นทั้งสองจะนุ่มหยุ่นเหมือนหญิงสาวหรือไม่นะ"

"พวกเจ้า...พวกเจ้า..." เฟิงหมิงซุนเดือดตาลถึงขั้นเสียงสั่นพบว่าทันใดนั้นเขาก็ร้องขึ้นเสียงแหลม "ซิวกวน! เจ้าจะทำอะไร ซิวกวน... ซิวกวนอย่าถอด..."

อย่าถอดนะ

คนที่ซ่อนตัวอยู่ไม่รู้ว่าเรือนกายที่ซ่อนตัวอย่างเงียบเชียบในที่ลับของตนเองพลอยสั่นเทาโดยพลันตามเสียงร้องไวววายอย่างปวดร้าวของเฟิงหมิงซุน

ถึงขีดจำกัดแล้ว

ยิ่งนางต้องการตั้งรังความคิดจิตใจไม่ยอมปล่อย กระแสคลื่นซุนมัวก็ยิ่งสาดซัดเข้ามาอย่างไม่ปราณีปราศรัย

ในที่สุดประสาททั้งห้าก็ทอดทิ้งนางไปโดยสมบูรณ์ นางถูกลากลงสู่
ห้วงลึก สติรับรู้ปลิดปลิวไปไกล และจมดิ่งสู่ความว่างเปล่า

"อาจารย์...อาจารย์..."

"เอ๋? ทำอย่างไรดี ข้าไม่ใช่อาจารย์ของแม่นางนะสิ" เสียงถอนใจ
ของบุรุษแฝงรอยขัน

"ศิษย์นี่เอง...ศิษย์นี่เอง..."

เสียงใสสุภาพของบุรุษสูงชันเล็กน้อย ตามอย่างสนอกสนใจ "ที่แท้
แม่นางมีศิษย์นี่เอง อืม กระทั่งนอนหลับยังพิมพ์มาถึงอีกฝ่าย ดูท่าพวกเจ้า
ศิษย์พี่ศิษย์น้องความสัมพันธ์ยิ่งไซ้หรือไม"

เสียงตอบรับที่เขาได้รับคือเสียงครวญต่ำที่ไม่ปะติดปะต่อกัน
พูดว่าเป็นเสียงตอบรับยังไม่รู้พูดว่านางกำลังอดทนต่อความเจ็บปวดทาง
ร่างกายอยู่

"ข้ารู้ว่านี่จะเจ็บมาก ข้ายังจัดการยากยิ่งยวด แต่ไม่แรงมือแก้ไขไม่ได้
เข้าไปอีกนิด เกรงว่าพิษจะแทรกซึมลึกเข้าไปในไขกระดูก เลือด และ
ลมปราณ ถึงตอนนั้นทุกอย่างจะสายเกินไป ถ้าเจ็บจนทนไม่ได้ อย่าน
อดกลั้น อยากร้องให้ก็ร้อง ไม่มีใครหัวเราะเยาะแม่นาง"

นางจะร้องให้ที่ใดกัน!

แล้วนางก็ไม่เจ็บด้วย!

นางนึกว่าตนเองกำลังโต้แย้งเสียงแข็ง ไหนเลยจะรู้ว่าที่เปล่งออกจาก
ริมฝีปากมีแต่ประโยคขาดหวัง

ประสาทสัมผัสทั้งห้ากลับมาอีกครั้ง สติรับรู้ป่วนปั่น รู้สึกว่ามีคน

ถอดอารมณ์นางออก นางโดนจับให้อยู่ในท่านอนคว่ำ ด้านล่างคือผ้าปู
หนานุ่มหนึ่งชั้น ส่งกลิ่นจันทร์หอมปะปนกับกลิ่นหญ้ากลิ่น* แห่งออกมา
จางๆ หอมมากเหลือเกิน

...เป็นอาจารย์กระมัง

มีเพียงอาจารย์ที่อาจดูแลนางเช่นนี้ ทั้งยังปลอบประโลมเบาๆ
ต้องเป็นอาจารย์แน่

ต่อไป...ต่อไปในส่วนลึกของใจอาจารย์ ผู้ที่สำคัญยิ่งยวดที่สุดคือ
ศิษย์น้องเสมอ นั่นก็หาได้มีอะไรผิดพอให้วิจารณ์ศิษย์น้องเป็นสายเลือด
หนึ่งเดียวบนโลกนี้ของอาจารย์ กล่าวถึงความใกล้ชิดทางสายเลือด
นางยอมเทียบศิษย์น้องไม่ได้ แต่อาจารย์ยังคงปฏิบัติกับนาง...ดีทีเดียว

"อา...อาจารย์..." ซีกหน้าข้างหนึ่งฟูบลงเสียดสีไปกับหมอนนุ่ม

"เป็นอาจารย์ของแม่นางสั่งให้แฝงตัวเข้าจวนจงหย่งกงฆ่าคน
อย่างนั้นหรือ อีกทั้งคนที่ฆ่ายังเป็นหลานหัวแก้วหัวแหวนของจงหย่งกง
เฮ้อ...นี่เป็นเรื่องร้ายแรงถึงชีวิตโดยแท้" เขาถอนใจแผ่วเบาด้วยน้ำเสียง
แฝงความสงสารเห็นใจ "จงหย่งกงตู้เอ้าหรรณอายุสี่สิบก็นามกระเดื่อง
ไปทั้งชายแดนเหนือ บัดนี้อายุเจ็ดสิบแปด ความดีความชอบในการศึก
เกินค่อนชีวิต นำมาซึ่งบำเหน็จรางวัลเหลือคณาและความเคารพยกย่อง
จากทั้งราชสำนัก ว่ากันว่าเขามีสายสัมพันธ์ลึกซึ้งกับนักพรตหลังเงิน
แห่งเขาอวิ้นเหยา หลังเงินเคยตอบรับคำขอเขา ตั้งค่ายกลสร้างกลไก
ตามหลักอินหยาง** ห้าธาตุในจวนจงหย่งกง อาจารย์บอกให้แม่นาง

* หญ้ากลิ่น (Schoenoplectus trigueter (L.) Palla) ใช้สำหรับทอเสื่อหรือทักสิ่งของเครื่องใช้

** อินหยาง (หยินหยาง) เป็นแนวคิดหนึ่งของลัทธิเต๋า ที่เชื่อว่าสรรพสิ่งในโลกล้วนมีคู่ตรงข้ามสร้างความสมดุล
ให้กัน หยินคือพลังลบ เป็นพลังเพศหญิง พบในทุกสิ่งทั้งให้ความหนาวเย็น ความมืด อ่อนนุ่ม ขึ้นและ ลึกกลับ
และเปลี่ยนแปลง หยางคือพลังบวก เป็นพลังเพศชาย พบในทุกสิ่งทุกอย่างทั้งให้ความอบอุ่นสว่างไสว
มั่นคง สดใส

ไปบุก แม่นางก็บุกเข้าไปจริงๆ และยังฝ่าวอกมาอีก ทว่าบาดเจ็บถึงเพียงนี้ เขาหักใจยอมรับได้จริงๆ หรือ"

"ไม่ใช่อาจารย์ เป็นข้าเองจะไป... ข้าจำเป็นต้องไป..."

"อย่างนั้นรี เพราะเหตุใดกัน"

นิ้วมืออุ่นร้อนไต่ผ่านแผ่นหลังของนาง สัมผัสผิวเกลี้ยงเกลาของนางเบาๆ ชวนให้นางสั่นสะท้าน พาให้นางยิ่งรู้ชัดถึงจุดที่เจ็บบนแผ่นหลัง รับรู้ว่ามีเข็มยาวเจ็ดเล่มปักอยู่บนแผ่นหลังนาง

ในจวนจหงกมี้กลไกซ่อนอยู่ติดกัน เพียงแต่จะถูกนิดเดียวก็จะทำงานทั้งหมด หากนางไม่ตั้งต้นจะให้ฝ่ายตรงข้ามได้ล้มรสความทรมาณมากน้อย ความจริงนางก็สามารถหลบได้ทันเวลา

"คนผู้นั้น... เลวร้ายมาก... จะให้เขาสมประสงค์เกินไปได้ ต้องค่อยๆ สังหาร ค่อยๆ... จิงจะดี... จิงจะดี..." หลังหอบหายใจเล็กน้อย นางก็แบ่ปาก พลังอธิบาย

บุรุษอุทานเบาๆ "คุณชายจวนจหงกมี้ชั่วร้ายเพียงนั้นจริงหรือ"

"อืม..."

"ชั่วร้ายถึงขั้นที่เพื่อตัดมือตัดเท้าสังหารเขา ร่างกายแม่นางโดนกลไก 'เจ็ดดาวระดมยิง' นี้ก็ยิ่งคุ้มค่า?"

"คุ้ม..."

"เออละ ดึงออกได้เสียที"

นางได้ยินบุรุษพรวดมหายใจสายหนึ่ง ไม่ทันแยกออกกว่าคืออะไร กระตุกสะบักซ้ายก็ปวดแปลบกะทันหัน

ความเจ็บปวดขุมนั้นตั้งต้องการบดขยี้กระดูกนางให้แหลกลาญ

ทะลวงตรงไปถึงไขกระดูกและแผ่ขยายออกไปอย่างหึ่มโหด สองตา
ของนางเบิกโพลง กระซากสติรับรู้กลับคืนมาโดยแรง

นี่ก็คือเจ็บจนฟื้นสติ!

หลังจากฟื้น กลิ่นไม่คุ้นเคยตกลงอยู่ในจมูก สัมผัสที่สบายเกินไป
ใต้ร่าง และแสงสีฟ้าเรืองรองที่เสียดแทงดวงตาของนาง...นี่ไม่ใช่สถานที่
ที่นางรู้จัก ไม่ใช่สิ่งของที่นางคุ้นเคย คนข้างกายไม่ใช่อาจารย์!

การเคลื่อนไหวของนางถูกขับเคลื่นด้วยสัญชาตญาณทั้งหมด
จิตใจตั้งมั่นยึดกุมความเจ็บปวดทางร่างกาย ก่อนจะซัดฝ่ามือใส่คนที่อยู่
ติดใกล้กับนางทันทีทันใด

ร่างที่หมอบคว่ำพลิกตัวที่หนึ่ง นางพลิกขึ้นนั่งคร่อมบนเอวของ
คนผู้นั้น นิ้วมือทั้งสิบชูเป็นกรงเล็บ

ทันทีที่ออกท่าก็ถึงกับเป็นกระบวนพิฆาต!

นี่เป็นสิ่งที่นางจำเรียนมาและรับรู้ เมื่อตกอยู่ในสถานการณ์วิกฤต
ไม่ใช่เจ้าตายก็ต้องเป็นข้าที่ตาย ยอมฆ่าผิดก็ไม่ว่าให้ตนเองตกที่นั่งลำบาก
ในชั่วเสี้ยวเสี้ยวแดงผ่าแปด นางพลันระงับแรงที่หมายจะบีบคออีกฝ่าย
ให้สะบัด ท้ามกลางห้องที่เต็มไปด้วยแสงสว่างสีฟ้าเลือนราง นางจำ
หน้าเขาได้

นางหลุบตาลงมองใบหน้าหล่อเหลาของเขา แววตาสีฟ้าลึกลับ
ของเขาดึงดูดความสนใจนาง นางขยับปาก พิมพ์ปากออกไปด้วยจิตใต้สำนึก...

"ชีวภวน...ชีวภวน...อย่าถอด...คนผู้นั้นตะโกน ข้าได้ยิน...ได้ยิน
แล้ว...แต่ท่าน ท่านได้ถอดหรือไม่"

ใบหน้าของนางไร้อารมณ์ความรู้สึกมาแต่ไหนแต่ไร อยู่เบื้องหน้าผู้อื่น

พูดได้ว่าอำมหิตไร้หน้าตา การดำรงอยู่ของคนตรงหน้าสำหรับนางแล้วเป็นคนแปลกหน้าโดยสิ้นเชิง นางกลับไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดเมื่อเห็นเขา เล็กคิ้วยิ้มน้อยๆ ฉีกยิ้มจางๆ ใต้ทรงเล็บดูดันของนาง ในใจนางจึงว่ารุ่นปรวนแปร

เขาคล้าย่านนางขาดก็ไม่ปาน ขณะเดียวกันก็แสดงท่าที่ไร้พิษภัยที่สุดกับนาง ปล่อยให้นางหยิบจับตามอำเภอใจ

จากนั้นเขาก็กะพริบตาเอ่ยกระซิบ "แม่นางต้องการให้ข้าตายก็ทำอย่างไรบรรทัดเด็ดขาดเสียเถิด บิภกระดุกคอแตกหรือปิดกั้นลมหายใจอย่างไรก็ได้ แต่ข้าไม่ใช่คนเลวร้ายนัก อย่า...อย่าใช้วิธีตัดมือตัดเท้าได้หรือไม่"

น้ำเสียงเขาสุซุ่มแฝงแววขัน ในสีหน้ากลับอabay้อมด้วยรัศมีที่เกือบเรียกได้ว่า 'ชิงชังโลก'

ชิงชังโลกหรือ...

นางมองเขาอย่างอึ้งงัน สมองมีนงงดับสน ความรู้สึกซับซ้อนอันกล่าวไม่ชัดเอ่ยไม่กระจ่างซุ่มหนึ่งทิ่มแทงชั่วหัวใจ ยังผลให้ขอบตาและโพรงจมูกนางร้อนผ่าวอย่างไร้สาเหตุ

เปาะเปะ เปาะเปะ...

หยดน้ำตาหยาดรินลงบนสองแก้มของเขา

นางเห็นเขาตะลึงอึ้งในที่แรก จากนั้นสีหน้าก็เปลี่ยนแปลงในบัดดล นางสุดหายใจเฮือก บ่าทั้งสองสั่นระริก

ในที่สุดก็ตระหนักได้ นั่น...นั่นคือน้ำตาของนาง

น้ำตานางตกลงบนใบหน้าเขา นางมองเขาพลางร่ำไห้อย่างขลาดเขลา

2

ประสพชะตากรรมรันทศดุจเดียวกัน

เข็มโลหะยาวสามซุน* ไม่เพียงทิ่มแทงเนื้อหนัง ยังแทงทะลุถึงกระดูก หากต้องการถอนออก ย่อมต้องทำให้นางเจ็บ

สิ่งที่ทำให้ฉินชิวเล็กคืออย่างประหลาดใจก็คือเขาลงมืออย่างบุบปั๊บ ทำให้ความเจ็บปวดที่หลังนางปะทุขึ้น นางที่จิตใจไม่มั่นคงยังคงแม้แต่ร้องโอดครวญดังลั่นสีกเสียดก็ยอมไม่ได้ กระนั้นร่างกายกลับตอบสนองทันควัน นางพลิกร่างกดเขาที่เป็น 'ศัตรู' เอาไว้ เพียงออกฝ่ามือก็เป็นท่าพิฆาตทันที

เขาโดนผลึกล้มลงกับเตี้ยงในพริบตา ในใจเขาเชื่อว่ามือสองข้างของหญิงสาวที่บีบลำคอตนเองขอแค่บิดเท่านั้นก็จะสามารถจบชีวิตเขาลงได้อย่างง่ายดาย

ในชั่วอึดใจแสนสั้นนั้น เขามองเห็นไอสังหารที่แผ่ออกมาจากเรียวกิ้ว

* ซุน เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน 1 ซุนเทียบได้กับระยะประมาณ 1 นิ้ว

และดวงตานาง มันช่างเยียบเย็นดั่งมีดคมกริบ

ดวงหน้าที่รูปโฉมคอนไปทางอ่อนละมุนนั้นโหดเหี้ยมอำมหิตถึงเพียงนั้น ไม่เจือความรู้สึกใดๆ แม้แต่น้อย ไม่ปะปนความสงสารแม้สักครั้งหนึ่ง ยิ่งไม่มีความเกลียดชังแม้เพียงเศษเสี้ยว พูดถึงที่สุดคือเป็นเพียงความคิดอันบริสุทธิ์ยิ่งเท่านั้น นางเกิดความคิดที่จะสังหารเขา ไม่ใช่เพราะเหตุใด แต่เพื่อตัวนางรอดชีวิต

จากนั้นพรึบตาถัดมา แวตตานางเปลี่ยนแปลงจับพลัน นิ้วมือทั้งสิบ ผ่อนแรง นางจำเขาได้!

ฉินชิวพบว่าตนเองละลายตาจากนางไม่ได้โดยสิ้นเชิง เพราะสีหน้าของนางเปลี่ยนแปลงไปและเปลี่ยนแปลงกลับมาอีกหน การเปลี่ยนแปลงนั้นรวดเร็วอย่างน่าอัศจรรย์ พลอยทำให้หน้าอกซ้ายของเขาเคียดเกร็งและผ่อนคลาย ผ่อนคลายและเคียดเกร็งอีก เขาได้ลิ้มลองอารมณ์ที่เกือบนับได้ว่ากระดึบกระสายซ่าๆ

นี่เป็นความรู้สึกที่เขาไม่เคยมีมาแสนนาน...ทำให้รู้สึกว่าเขาเองยังมีชีวิตจิตใจ ไม่ใช่ศพเดินได้ร่างหนึ่ง

ดั่งนั้นริมฝีปากบางของเขาจึงคลี่ยิ้มซำๆ แยมยิ้มให้นางอย่างไม่อาจหักห้ามใจ

แม่นางผู้นี้เป็นคนล้าเลิศอย่างที่สุด และนางก็ไม่ทำให้เขาผิดหวังถึงกับถามเขาขึ้นว่า...

'...แต่ท่าน ท่านได้ถอดหรือไม่'

ขณะเอ่ยคำ นางพลันน้ำตารินอย่างไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า หยาดน้ำตาอุ่นร้อนราวกับลวกผิวหนังได้ เขาตะละงันยั้ง ก่อนจะ

เห็นสีหน้าที่เปลี่ยนไปอีกครั้ง ซึ่งคล้ายว่าได้สติครบถ้วนสมบูรณ์กะทันหัน
นางหรีดดวงตาเหม้มปาก ลมหายใจหนักอึ้งขึ้น ใบหน้าเล็กเย็นชาฉายแวว
ระวิงภัยเต็มเปี่ยม

สัมผัสได้ว่าแรงที่กดตรงลำคอผ่อนคลายลงเล็กน้อย ฉินชิวกะพริบตา
ให้นาง ดูไม่เคยสังเกตเห็นนางหลังน้ำตามาก่อนพลางเอ่ยเนิบนาบขึ้นอีก...

"เคยได้ยินตั้งแต่ในอดีตว่านักพรตหลังเงินสร้างสามค่ายกลสืบสอง
ด้านกลไกไว้ในจวนจงหย่งกง ในนั้นที่อันตรายที่สุดยากเย็นที่สุดคือกลไก
นามว่า 'เจ็ดตาราระดมยิง' แม้รู้ลึกลับสงสารที่แม่นางได้รับบาดเจ็บกลับมา
แต่นี้กลับทำให้ข้าเปิดหูเปิดตา เห็นกับตาตนเองว่าบาดเจ็บที่เกิดขึ้น
สร้างหายนะกับคนเพียงใด"

...บุรุษผู้นี้รู้เรื่องราวไม่น้อยอย่างแท้จริง นางจ้องเขาอย่างเอาเป็น
เอาตาย

เมื่อครู่เนื่องจากเขาขยับริมฝีปากเอ่ยคำ น้ำตาสองหยดที่ตกลง
บนใบหน้าเขาจึงกลิ้งลงไปตามพวงแก้ม หัวใจนางบีบรัดเล็กน้อย ปาก
เหม้มแน่นเป็นเส้นตรง

ประจักษ์อ่านความคิดนางออก เขาฉีกยิ้มมุมปากเล็กน้อยพลาง
เอ่ยอธิบาย "ที่นี่ทำอะไรหาเลี้ยงชีพเชื่อว่าแม่นางไม่มีทางไม่รู้ ในเมื่อ
มาหาทางรอดในสำนักชิงเยียนแห่งนี้ไม่ว่าเรื่องใดล้วนต้องเข้าใจผิวเผิน
สักหน่อยจึงจะดี ปกติยามสนทนากับใคร ฟังมากจำมากเรียนรู้ให้มาก
ไม่มีทางผิดพลาดอย่างแน่นอน หากเป็นดังนี้ ยามพูดคุยเล่นเป็นเพื่อน
แซกที่มาถูกลงทองเด็ดดอมบุปผาจะได้พูดคุยอย่างดูเข้าทำเข้าทางประหนึ่ง
ตนเองมีความรู้มากจริงๆ และแน่นอนค่าตัวก็จะสูงขึ้นประหนึ่งน้ำขึ้นเรือ

ย่อมสูงตาม"

ในสายตานาง บุรุษที่กำลังรอรับการปรายตามองอย่างเย็นชาจากนางผู้นี้ใบหน้าดงามยิ่งนัก 'งามสง่า' สองคำใช้บรรยายองค์กายพพิทั้งห้าของเขาได้อย่างเหมาะเจาะพอดีโดยแท้

รูปคิ้วของเขาขาวเรียวชี้ไปทางจอนผม ดวงตาวาวทว่าไม่แคบ จมูกสูงโด่งที่ให้ความรู้สึกที่ว่าเค้าโครงเด่นชัด ใต้มุมซ้ายของแนวกรามคมสันยังมีไฝเม็ดเล็กกระจุมกระจิมยิ่งเม็ดหนึ่ง ทว่าพาให้ความกระจุมกระจิมนั้นพลันเปลี่ยนไป...เปลี่ยนไปเป็นไม่กระจุมกระจิมถึงเพียงนั้นราวกับเป็นการขบเน้นความงามเข้ายวนใจออกมา

นางเปลื้องแรงเล็กน้อยจึงจะถอนสายตาทที่จับจ้องเขาอยู่ได้ ก่อนค้นพบว่าทั้งสองคนอยู่ตามลำพังในห้องลับห้องหนึ่ง ผนังรอบสี่ด้านไม่มีหน้าต่างไม่มีประตูไม่มีคูโหว่ แสงนวลตาสีฟ้าจางสว่างใส่นั้นมาจากก้อนหินหลินสี* ประหลาดที่ตั้งอยู่ตรงมุมผนังทั้งสี่ด้าน

หินประหลาดเหล่านั้นทอแสงเรื่อเรืองออกมา ในสถานที่เกือบมืดสนิทประกายแสงยิ่งสว่างจ้าขึ้นหลายเท่า นางเคยเห็นมาก่อนในถ้ำลึกบนยอดภูเขาหินนอกด่านทางตะวันตก แต่ไม่เคยคิดว่าในจังหววน** จะมีคนใช้พวกมันส่องสว่าง

ไม่พูดมิได้ว่าความคิดนี้ดีจริงๆ เพียงแต่...ห้องลับนี้ปรากฏขึ้นเพราะเหตุใด แล้วนางเข้ามาที่นี่ได้อย่างไร

ข้อสงสัยผุดขึ้นข้อแล้วข้อเล่า ลมหายใจนางสับสน ลูกตากลอกไปมา

* หินหลินสี แร่หิน Phosphophyllite

** จังหววนหรือตงจ้วน แปลว่าที่ราบกลาง หมายถึงดินแดนจีนในสมัยโบราณ ซึ่งตั้งอยู่ตอนกลางไปจนถึงตอนใต้ของกลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

ไม่หยุด ทันใดก็ปรากฏเห็นแขนสองข้างที่กางออกเป็นรูปอักษร 'ต้า'*
มือขวาของเขาถือสิ่งของชิ้นเล็กๆ เหมือนก้อนหินสีดำสนิท มือซ้ายคืบ
เข็มโลหะยาวสามซุนไว้ระหว่างนิ้ว ปลายเข็มเปื้อนเลือด ทอประกายหม่น
อันน่าพิศวง

นั่นเป็นเข็มโลหะพิชที่เพิ่งถอนออกมาจากกระดูกสะบักของนาง
เมื่อครู่

แผ่นหลังนางเจ็บมากเหมือนไฟร้อนแรงกำลังเผาไหม้ สติรับรู้ของ
นางเพิ่งแจ่มชัดไม่นาน เวลานี้จึงรู้สึกทรมานเป็นพิเศษ

หน้าผากมนของนางเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อละเอียด ชายหน้าผาก
กระตุกไหววอยู่ลึกๆ ได้ยินบุรุษได้ร่างส่งเสียงอ่อนโยน กิ่งขอร้องกิ่งจิงวอน...

"ให้ข้าช่วยแม่ นางดีหรือไม่ ข้าสาบาน จะเบามืออย่างที่สุด
ระมัดระวังอย่างที่สุด พยายามไม่ทำให้แม่ นางเจ็บเท่าที่เป็นไปได้
ดีหรือไม่" กล่าวจบเขาก็ทอดถอนใจอย่างสงสารคราหนึ่ง "ยึดเวลาออกไป
เช่นนี้จะยิ่งย่ำแย่เท่านั้น ข้าไม่อยากให้แม่ นางทนรับความทุกข์ที่สาหัส
กว่านี้ ช่วยคนต้องช่วยถึงที่สุด แม่ นางส่งเสริมข้าเถิดนะ "ได้หรือไม่"

นางพูดไม่ออก ประการแรกคือรีบกลับความเจ็บ ประการที่สองคือ
รู้สึกว่าการวอนขออย่างจริงใจของเขาช่าง... ช่างชวนให้หมดคำพูด

เป็นคนแปลกอย่างที่คิดจริงๆ แปลกยิ่งนัก...

นางคิดอย่างพรว้าเลื่อนพร้อมคลายน้ำหนักมือโดยพลัน เมื่อปล่อย
การบีบรัดที่ลำคอเขาออก ทั้งร่างก็ผ่อนคลายลงตาม

คล้ายกับโดนถอดกระดูกสันหลังไปในเวลาสั้นๆ ร่างกายที่ยาก

* อักษรต้า (大) แปลว่าใหญ่ ลักษณะคล้ายคนกางแขน

ประคองต่อล้มคว่ำไปด้านหน้า กดทับบนร่างเขา

"ข้า...ข้าร่างกายเปลือยเปล่า...ไม่...ไม่ได้สวมเสื้อผ้า..." รอยย่นของลายผ้าปักบนชุดคลุมยาวของเขาครูดผิวนางเบาๆ นางจึงค่อยสังเกตุถึงสภาพร่างกายตนเองได้

ฉินซิวพูดอย่างไม่สะทกสะท้าน "อืม...ไม่ได้สวมเสื้อผ้า ทว่าขึ้นด้านล่ำยังอยู่ แผลบนหลังแม่นางเริ่มจากไหลซ้ายลงไปมีเจ็ดแห่ง หากต้องการถอด 'เจ็ดตาราระดมยี่ง' นี้ มีอาจไม่ถอดอาภรณ์ออก ขอแม่นางโปรดอย่ากล่าวโทษ" เขาหยุดชั่วคราวก่อนจะเอ่ยเสริมอีกว่า "เคราะห์ดีที่ผมยาวของแม่นางหนามาก เมื่อครู่ตอนที่นั่งคร่อมบนร่างข้า ผมยาวที่สยายตรงหน้าอกปกปิดส่วนที่ควรปิดอย่างมิดชิด ไม่มีสิ่งใดโผล่มาให้เห็น"

คำพูดที่เขาเสริมพาให้หน้าผากนางเต้นกระตุก ฟังความนัยลึกๆ ไม่ออกอยู่บ้าง

ช่วงขณะนี้เขามองเห็นร่างนี้จนหมดหรือไม่ สำหรับคนที่คมมีดอาบเลือด ฆ่าคนเป็นอาชีพนานปีเช่นนาง ไม่นับเป็นเรื่องใหญ่โตอะไร นางก็แค่ไม่ยินดีอย่างที่สุดที่จะดูอ่อนแอไร้กำลังถึงเพียงนี้ต่อหน้าคนนอกเท่านั้น

นางลอบกัดฟันพยายามขยับออกจากแฉกของเขา ร่างกายที่ขีดตัว ในขณะที่อดทนต่อความเจ็บปวดถูกห่อด้วยผ้าผืนบางที่เขาดึงมาจากที่ใดก็สุดจะรู้ ให้นางหมอบคว่ำลงกับเตียงใหม่อีกครั้ง

เขากล่าวต่อว่า "หลังแม่นางถูกปักด้วยเข็มโลหะอาบยาพิษเจ็ดเล่ม เข็มโลหะทั้งหมดจมหายไปในเรื่อง ทำให้บนผิวแผ่นหลังแม่นางมีเพียงบาดแผลเป็นจุดแดงขนาดเล็กยี่งยวด ต้องการดึงอาวุธออกมาไม่ง่ายดาย

อย่างมาก ดีที่ประจวบเหมาะข้ามีหีนแม่เหล็กก้อนหนึ่ง ใช้มันตั้ง
ปลายเข็มโลหะออกมานอกผิว จากนั้นค่อยดึงออกนับเป็นเรื่องง่ายดายขึ้น
อีกไซ่ ไม่ต้องกรีดผิวควักเนื้อ ข้ายังสามารถยับยั้งการแพร่กระจายพิษ
เพียงแต่กระบวนการถอนเข็มจะเจ็บทรมานเป็นพิเศษ บัดนี้เพิ่งถอนเข็มแรก
ออกมาได้ ยังต้องขอแม่นางกัดฟันอดทน...อดทนอีกหน่อย ได้หรือไม่"

นางได้ยืนเขากามเสียงต่ำ ก่อนจะรู้สึกว่ามีฝ่ามือใหญ่วางบน
กระหม่อมตนเอง ลูบกลับไปกลับมาอย่างช้าๆ...ชั่วขณะที่ใจลอย รู้สึกว่า
ตนเองราวกับกลายเป็นสุนัขตัวโต ขดตัวข้างเจ้านายเรียกหาความเอ็นดู
อย่างไรอย่างนั้น

อ่อนแอเกินไป อ่อนแอเกินไปแล้ว...

นางพยายามมองข้ามความร้อนที่ส่งมาจากฝ่ามือและความอ่อนโยน
ของน้ำหนักมือเขา ไอตัวๆ ระลอกหนึ่ง ส่งเสียงออกมาจากไรฟันอย่าง
ไม่ยอมแพ้...

"หีนแม่เหล็ก...หาได้ยากในจังหววน ราคาแพงลิ่ว คุณชาย...คุณชาย
จ้าวรวยเสียเหลือเกิน ถึงนำออกมาแสดงต่อหน้าผู้อื่นอย่างสงัดเช่นนี้ได้"

เขายังคงยิ้มละไม "วาจານี้ของแม่นางคลาดเคลื่อนแล้ว ข้ามิได้
จ้าวรวย แต่เป็นแขกผู้มีพระคุณที่มีมากมายนัก พุดกันตรงๆ 'คุณชายฉินชิว'
ในสำนักชายบำเรอนี้ก็แฉวนป้ายดาวเด่นอันดับหนึ่ง ขุนนางชนสูงศักดิ์
พอคำใหญ่คบดีจ้าวรวยที่ติดตามชมชอบข้ามิได้น้อยอย่างแท้จริง
ข้าปรนนิบัติพวกเขาอย่างดี จะร้องขอหีนแม่เหล็กจากมือพวกเขามาเล่น
มีอันใดยาก ขณะนี้ของนี้ได้ใช้ประโยชน์ยิ่งใหญ่ในวันนี้ ก็นับว่าเจ้ากับข้า
มีวาสนาต่อกัน"

...มีวาสนาหรือ

นางหายใจเข้าออกยาวนานขึ้นปรับจิตใจให้สงบ ทบทวนคำพูดเขา คิดว่าตนเองได้รับบาดเจ็บหนีออกจากจวนจงหย่งกง ก่อนลมหายใจ กำลังแรงจะหมดสิ้นได้หนีเข้ามาในสถานที่ที่ฟุ้งเฟ้อเรริงโลกียี่แห่งนี้

นางรู้ว่าบนตัวแปดเปื้อนกลิ่นพิเศษ และคาดเดาได้ว่ากลุ่มของ ครูฝึกกับเหล่าองค์กรฯของจวนจงหย่งกงช้าเร็วก็ต้องไล่ตามมา นาง ซ่อนตัวเข้าไปกลางดงดอกไม้ต้นไม้และพุ่มจืดถึงห้อยย้อยดูจมน้ำตกซึ่งมี กลิ่นหอมเข้มข้น เพียงเพื่อช่วงชิงเวลาระยะหนึ่งเดินลมปราณขับพิษ นี้ไม่ถึงพลังปรากฏบันไดหินลึกลับ นางล้มลงบนชั้นบันได หูจับเสียง ครวญครางและเสียงคำรามต่ำที่เปล่งออกมายามเหล่าบุรุษด้านในหอ ร่วมอภิรมย์ได้...

นางหมดหนทางถอย จำต้องยอมสดับฟัง ผ่านไปเท่าไรก็สุดจะรู้ จวบจนเขาค้อมกายลงแทรกตัวผ่านพุ่มดอกไม้เดินขึ้นบันไดมา นี่ถึงได้ บีบให้นางหนีจนหมดหนทางหนี จำต้องลงมือจับตัวเขาข่มขู่

ยามนี้เองนางก็สัมผัสได้ว่าเขาเลิกผมนางออก กำลังพยายาม ใช้หินแม่เหล็กดึงปลายเข็มเล่มที่สอง

นางนี่อะไรได้ก็ถามออกไปตามนั้น คิดเพียงเบนความเจ็บปวด เสียดกระตุกด้วยสัญชาตญาณ "เช่นนั้นห้องลับนี้แล้ว ก็เป็นสถานที่ ที่ท่านใช้ปรนนิบัติแขกหรือไร"

ขบกรามแน่นทันใด นางสั่นสะท้านไปทั่วสรรพางค์กาย เนื่องจาก ชั่วจิตใจที่เขากอนเข็มโดยพลันหลังจากเขาดึงปลายเข็มขึ้นมาได้นั้น ช่างเคี้ยวกรำคนยิ่งยวด

ฉินทิวพรุลมหายใจเฮือกหนึ่ง ยามนี้จึงค่อยเอ่ยตอบอย่างไม่อึ้ง
ข้างขอบ...

"นั่นก็ดูว่าแขกผู้นั้นเป็นใคร ข้าปกติจะเชิญแขกสนิทไปยังห้องรับรอง
ชั้นล่างของหอชื่อเพย ชั้นสองนี้ยังไม่เคยรับรองใครมาก่อน ส่วนในห้องลับนี้
วันนี้ข้าเพียงต้องการปรนนิบัติแม่นางอย่างดีเท่านั้น"

นางเอียงหน้าเหลียวมอง ประสานสายตากับเขาพอดี ฝ่ายหลัง
หยักมุมปากน้อยๆ ก่อนหยิบหินแม่เหล็กจัดการกับบาดแผลของนางต่อ
"เหตุใดจึงช่วยข้า" นางถามเสียงแหบแห้ง เหงื่อเม็ดเล็กกระจาย
ทั่วหน้าผาก สองตาแว่นิ่งไม่แม้แต่กะพริบ

เขาไม่ตอบทว่าย้อนถาม "แม่นางมีบัญชีหนี้เลือดกับคุณชายใหญ่
จวนจงหย่งกง?"

นางพยายามจะคุมการเดินลมปราณภายในร่าง จนใจที่ลงแรงมาก
แต่ได้ผลน้อย ค่อยกัดฟันและเอ่ยตอบ "ไม่มี..."

"ไม่มีความแค้นต่อกันรึ เช่นนั้น ไม่ทราบแม่นางสังหารคนเป็น
อาชีพอ?"

"...หากใช่แล้วจะทำไม"

"หากใช่ ก็ถูกต้องแล้ว" มือของเขาถือหิน ท่วงท่าขยับดั่งเข็มมิได้
หยุดลง ครุ่นคิดหลายอึดใจจึงเอ่ย "หากสงสัยว่าเหตุใดข้าจึงช่วยเหลือ
กระนั้น แม่นางรับเงินทองผู้อื่น กำจัดเคราะห์ภัยแทนผู้อื่น อยู่ท่ามกลาง
ประกายดาบเงาโลหิตในยุทธภพทำมาหาเลี้ยงชีพมิ่ง่ายดาย ยุทธภพที่
แม่นางอยู่เป็นเช่นนี้ เส้นทางบุรุษคณิกาของข้ามิใช่เหมือนกันหรือไร
ก็ไม่รู้ว่า 'ต่างเป็นผู้ประสบชะตากรรมรันทตุดเดียวกัน' ความจริงข้อนี้

มีทราบไหมน้ำใจแม่นางได้หรือไม่"

เข้มโลหะที่สาม ที่สี่ ตามด้วยที่ห้าและที่หกถูกถอนออกไปติดต่อกัน นางสิ้นเทาไปทั้งร่าง หอบหายใจติดกันหลายคำจึงบรรเทา ความเจ็บปวดทรมานลงได้ เสียงสิ้นแหบถามขึ้นแผ่วเบาอีกครั้ง "สุนัข สองสามตัวนั้นของจวนจงหย่งกง ท่าน...ท่านทำให้มันสงบได้อย่างไร อีกทั้งคนพวกนั้น...พวกเขาบุกขึ้นหอยมาอย่ามไม่มีทางล้มเลิกโดยง่าย ท่าน ท่าน..."

"ข้าถอดแล้ว"

ประโยคสั้นๆ อันราบเรียบของจินชิว แก่เรื่องกังวลที่ลอยค้างอยู่ในใจนางทันที

เขาเอ่ยต่ออีกว่า "แม่นาง เมื่อครู่เพิ่งฟื้นคืนสติ อ้าปากก็มุ่งมา สอบถามข้าเลย คาดว่าใจคงพะวงในเรื่องนี้อย่างมากกระมัง" ใบหน้า หล่อเหลายังคงไม่สะทกสะท้าน "ครู่ฝึกหัดแห่งจวนจงหย่งกงพาคนมา พร้อมปล่อยสุนัขดุร้ายบุกเข้ามา ตอนนั้นข้าลากแม่นางเข้ามาในห้องลับ ด้านหลังผนังห้องนี้แล้ว ประกอบกับในหอซำก่ลินหอมบุปผากับกลิ่น ควันธูปผสมปนเปกัน ซำก่ลินที่ส่งออกมาจากพิณไม้ก็ยิ่งต่างกันออกไป หากต้องการหลบเลี่ยงประสาทรับกลิ่นของสุนัขก็หาได้ยากเกินไปนัก ส่วนคนพวกนั้น..." ริมฝีปากบางขยับไปมา... "พวกเขาต้องการยืนยันว่า บนหลังข้ามีบาดแผลหรือไม่ ข้าถอดให้พวกเขาตรวจสอบเป็นพอ ไม่นับ เป็นอะไร"

นางกั๊ดพิน น้ำเสียงยิ่งทุ้ม "พวกเขาไม่ได้ต้องการตรวจสอบท่าน พวกเขาต้องการ..."

"ข้าทราบบ พวกเขาค้นหาการหยามเกียรติข้าต่อหน้าธารกำนัล" เขา
ขัดบทนางเรียบๆ มุมปากหยักโค้งอยู่เสมอ "เดิมข้าก็เป็นคนทำอาชีพ
ระดับล่าง ประสบเรื่องทุกข์ใจพรศน์นี้ยอมไม่เก็บมาใส่ใจ อดทนสักหน่อย
ก็ผ่านไปได้ ทว่าหนนี้ถือว่าโชคดีสุดแสน แก้วแก่ขุน เอ่อ...ข้าพูดถึง
เฟิงหมิงซุนเจ้าของสำนักชิงเยียนของพวกเรา เขาก็มีฝีมือมากพอตัว
เมื่อรู้ว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นคนของจวนจงหย่งกง ถึงหอพกเราจะเล็งดู
อันตรายไว้เองไม่น้อยก็มิกล้าใช้ไม้แข็งก่อการทะเลาะวิวาท แก้วแก่ขุน
พลันนึกได้ว่าผิงจวิน้องกับเสี่ยวกั๋วจิว* กำลังปักค้ำในเรือนซั้งซื่อ
ของคุณชายเหลียนตง ตอนที่เขารุดมาคุ้มครองข้าก็ได้สั่งให้คนไป
ขอความช่วยเหลือที่เรือนซั้งซื่ออย่างรีบด่วนแล้ว"

ไหล่กว้างของเขาห่อลงเล็กน้อย ท่าทางผ่อนคลายลง "ยังต้อง
ขอบใจคุณชายเหลียนตงของพวกเราที่พอพูดอะไรกับผิงจวิน้องและ
เสี่ยวกั๋วจิวได้บ้าง แยกผู้สูงส่งทั้งหลายก็ยินดีช่วยเหลือ ตอนที่ข้าถูก
บีบให้ถอดเสื้อผ้า แยกทั้งสองส่งองครักษ์ประจำตัวมา ชั่วพริบตา
ก็คุมสถานการณ์ให้สงบลงได้ และต่อนั้นข้าเฟิงจะถอดเสื้อออกจากร่าง
เปลือยเปล่าก็หนึ่ง ยังสวมกางเกงอยู่ ดังนั้นไม่นับว่าถูกหยามเกียรติ
และไม่ถือว่าเสียเปรียบเช่นกัน"

ไม่นับว่าถูกหยามเกียรติที่ได้กัน

เห็นกันชัดๆ ว่าถูกข่มเหงรังแกนี่!

นางอึดอันในอก หอบหายใจถี่ร่วพลางจับจ้องใบหน้านามเรียบสุขุม
ที่ประหนึ่งไม่ขัดขึ้นต่อการหยามเหยียดดูแลจนซาชินนั้น

* เสี่ยวกั๋วจิว ตำแหน่งน้องชายของพระมเหสี

อาจเพราะเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับนาง พัวพันกับนาง แต่เขากลับต้องรับเคราะห์ครานี้ไปเปล่าๆ จึงพาให้นางรู้สึกผิดอยู่บ้าง และใส่ใจเขาขึ้นเล็กน้อยอย่างห้ามไม่ได้

"วันนี้คุณชายยื่นมือเข้ามาช่วย วันหน้าข้ายอมตอบแทนบุญคุณอย่างแน่นอน" น้ำเสียงนางแหบแห้ง ทว่าคำสัญญาที่กล่าวออกมากลับชวนให้คนฟังรู้สึกถึงน้ำหนักของมันอย่างลึกซึ้ง

ฉินชิวมีสีหน้าที่ตื่นตะลึงเล็กๆ รอยโค้งที่มุมปากพลันหยักลึกขึ้น ได้การขบขันด้วยแสงเรื่องรองของหินหลินสีอัสสัมที่ก้อน พวงแก้มของเขาปรากฏเงาแสงประหลาดเข้มบ้างอ่อนบ้างสองดวง รวากับกำลัง... เжинอาย

"ตอบแทนไม่ตอบแทนอะไรกัน ข้า...ข้า ข้าไม่เคยคิด แต่..." เขาแม้ริมฝีปากอย่างขวยอาย ก่อนจะรวบรวมความกล้าเอ่ย "หากแม่นางไม่รังเกียจ ข้าอยากสอบถามชื่อเสียงเรียงนามของแม่นาง แม้พูดว่าเป็นผู้ประสบชะตากรรมวันทาคงเดียวกัน พบพานมีจำเป็นต้องเคยรู้จัก แต่ยังคงอยากรู้ว่ามีวาสนาได้พบชื่อใดแซ่ใด"

ในห้องตกอยู่ในความเงียบสงัด ตอนที่ฉินชิวยิ้มหย้นในใจ นี้กว่าจะมีได้รับคำตอบนั้น นางกลับขยับกลิบปากทั้งสองเอ่ยว่า...

"ข้าแซ่ฉู่ 'อู' ที่มาจากคำว่า 'หูดำ' ..."

ฉินชิวกระจ่างแจ้งทันใดว่านางหมายถึงอักษรตัวใด เพียงแต่เมื่อนางที่มีท่วงทีเย็นชา คิ้วตาลุ่มลึกเอ่ยประโยคเช่นนี้ออกมา กลับมีความน่ารักใส่ชื่อที่อธิบายไม่ได้ พาให้เขาต้องเบลอองแรงยกหนึ่งจึงข่มรอยยิ้มลงได้ และฟังนางกล่าวต่อด้วยท่าทีจริงจัง...

"อุลัซซิง*" นางเว็นวนรรค "ข้าใช้แซ่ตามอาจารย์...ตอนอาจารย์เก็บข้าได้ ราตรีนั้นประจวบเหมาะเห็นดาวตกโปรยปรายทั่วท้องฟ้า ดังนั้นจึงตั้งชื่อนี้ให้ข้า"

ฉินชิวเอ๋ยถาม "แม่นางเป็นเด็กกำพร้าตั้งแต่ยังเล็ก?"

"อืม..." นางพยักดวงหน้างามที่คว่ำบ่นหมอนเล็กน้อย

"บังเอิญนัก ข้าก็เช่นกัน" เขาหยักมุมปากน้อยๆ ยิ้มให้นางอีกครา พลังเชื่อมมือไปลูบกระหม่อมนางแผ่วเบา "พ่อแม่ด่วนจากไปเร็ว ทุกเรื่องล้วนต้องพึ่งพาตนเอง ที่ไหนหนอที่แท้ พวกเราไม่เพียงเป็นผู้ประสบชะตากรรมรันทศดุจเดียวกัน ยังหิวอกเดียวกันอีกด้วย"

อุลัซซิงถูกเขาลูบจนมีนงสับสนไปเล็กน้อย รู้สึกว่าอาจเป็นเพราะพิษยังไม่สลายหมด จากนั้นก็...ก็รู้สึกประหลาดใจอย่างอธิบายไม่ได้

นางกลับตระหนักได้อย่างประหลาดใจว่าตนเองเปลือยเปล่าตระหนักได้ว่าอีกฝ่ายเป็นบุรุษวัยเจริญพันธุ์ และต่อให้นางฆ่าคนเป็นผักปลา ฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต ทำยที่สุด...ทำยที่สุดยังคงเป็นสตรีที่จริงแท้แน่นอนผู้หนึ่ง

อุณภูมิร่างกายนางสูงขึ้น แผ่นหลังเปล่าเปลือยกลับขนลุกชูขึ้นเล็กๆ รวากับต้องอากาศหนาว...ประเดี๋ยวร้อนประเดี๋ยวย็น นางอดหดล้าคอและแผ่นหลังไม่ได้ ไบหน้าครึ่งหนึ่งฝังจมลงในหมอนนุ่ม

"อุลัซซิง" เขาพินิจที่ละคำ ค้อมศีรษะเอ่ย "ชื่อนี้ได้อารมณ์แห่งกวีอย่างยิ่ง ไพเราะมาก"

นางทำเสียงฮึดฮัดแผ่วเบาแทบไม่ได้ยินคราหนึ่ง มิได้มองเขา

* ลัซซิง แปลว่าดาวตก

ความกระดากอายที่เกิดขึ้นกะทันหันรวากับส่งผลกระทบต่อเขา ทำให้เขาสัมผัสได้ถึงความผิดปกติกระแสนิ่งเช่นกัน

ตอนที่น้ำเสียงชวนฟังของฉินชิวดังก้องในห้อง แผ่ด้วยความแหบพร่าเล็กน้อยและความลุ่มลึกอีกนิดหน่อย ประดุจปลายนิ้วพรมลงบนเส้นสาย ทั้งเจ็ดของพิณโบราณครั้งแล้วครั้งเล่า ในเสียงซ้อนเสียง ดังก้องเข้าไป ในจิตใจคน...

"บนหลังแม่นางอูย้งเหลือเข็มโลหะเล่มหนึ่งที่ยังมิได้ถอนออก เข็มนี้อยู่ด้านล่างสุด แทะงคมเข้าไปในปลายสุดของกระดูกสันหลังของเจ้า" ขณะกล่าว มือของเขาก็ลูบไปตรงๆ และกดตำแหน่งนั้นเบาๆ

อูลู่ซิงต้องสั่นเปลืองแรงมหาศาลดูจะแรงของวัวเก้าตัวและเหลือสองตัวอย่างแท้จริงถึงได้ไม่ตกใจกระโดดโหยงขึ้นมา

'เจ็ดดาราระดมยิง' ที่จวนจงหย่งกงออกแบบขึ้นมา นั้น เข็มสุดท้ายจะปักลงบนจุดเยาซู่* ซึ่งอยู่ปลายกระดูกสันหลังเหนือร่องแก้มกัน นอกจากนี้บาดแผลจะอยู่ในตำแหน่งกระอักกระอ่วนมาก ยังเป็นอุปสรรคใหญ่หลวงสำหรับการโคจรลมปราณของนาง ยามนี้เขาลูบราวไม่ตั้งใจ ความเจ็บปวดหนีบชาผสมผสานกัน พลันรู้สึกว่ารูขุมขนทั่วร่างเปิดออกฉับพลัน หนาวอนลุกซู่ ประสาทสัมผัสเฉียบไวสุดขีด

แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ต้องดึงออกสถานเดียว!

"เข็มโลหะแท่งทะลุกระดูก จะดึงปลายเข็มออกมาได้ต้องค่อยๆ จัดการ แม่นางอูอดทนอีกหน่อยนะ"

เขาปลอบขวัญไม่หยุด นิ้วมืออุ่นที่วางบนด้านหลังเอวและนั่นทำย

* จุดเยาซู่ จุดชีพจรในช่องกระดูกกระเบนเหน็บบนแนวกิ่งกลางลำตัว

ติดจะเย็นเล็กน้อย ก่อนจะลงแรงหนักขึ้นมาก รวากับต้องการสู้อย่าง
เอาเป็นเอาตายกับเข็มโลหะเล่มนั้น เขาทำทุกวิถีทาง พุ่มเทกำลังแรง
ทั้งหมด...

เจ็บ!

เจ็บจน...ดียิ่ง ชั่วสติพราเลือนอุลัวซิงยินดีต้อนรับความเจ็บปวด
เช่นนี้ มันช่วยให้นางมองข้ามแรงจากนิ้วมือเขารวมไปถึงการสัมผัสที่
แนบชิดเกินไป

นางไม่คุ้นกับการใกล้ชิดผู้คนเพียงนี้ ไม่คุ้นเคยกับความอ่อนแอ
แต่คุณชายฉนิทวิแปลกพิลึกยิ่งนัก ดูเหมือนมองข้ามท่าที่เย็นชาดูจ
น้ำค้างแข็งของนางโดยสิ้นเชิง ไม่เพียงหยักยิ้มให้นางยังชวนนางพูดคุย
เรื่อยเปื่อย กระตุ้นให้นางจิตใจว่าวุ่นและเอ่ยวาจามากเกินไป

"แม่นางอุ ข้าเกรงจะเสียมารยาทแล้ว โปรดอภัยด้วย"

"อะไรนะ ท่าน..." เมื่อสดับคำเขา นางเหลียวหน้าไปมองอีกครั้ง
เห็นเขาประทับฝ่ามือบนบันเอวนาง นิ้วโป้งสองข้างหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา
กดบนปลายสุดของกระดูกสันหลังนาง

ใบหน้าเขาก็มลงหานาง จมูกกับริมฝีปากแนบสนิทไปบนผิวนาง
นางกระทั้งสัมผัสได้ว่าใต้คางของเขากำลัง...จ่ออยู่เหนือร่องบันท้ายตนเอง!

นางตะลึงงันในทีแรก ตามด้วยคิดจะเหวี่ยงเขาออกไปด้วย
สัญชาตญาณ ชั่วขณะที่แขนยกขึ้นครึ่งทาง จุดเขาชูพลันปวดแสบ
อ่อนยวบ ความรู้สึกปวดจี๊ดซาหนึบที่ปะทุขึ้นไหลบ่าไปทั่วแขนขาทั้งสี่
และอวัยวะทั่วร่างดุจน้ำหลาก

นางพลันขบกรามแน่น ในปากมีกลิ่นคาวเลือดฟุ้งกระจาย เบิกตา

มองเขายืดร่างท่อนบนขึ้น พลังงออบหายใจไม่หยุด ในปากคาบ เข็มโลหะยาวสามซุนเอาไว้ และนั่นก็คือเข็มเล่มที่เจ็ด เป็นเล่มสุดท้าย บนแผ่นหลังนาง

เขาเบือนหน้าดูเข็มโลหะลงบนภาคที่วางอยู่ด้านข้าง

ตอนที่หันมามองนางใหม่อีกครั้ง รอยแดงที่โหนกแก้มเขาเข้มข้น พร้อมกระแอมให้คอโล่งกอนขึ้นแจจ "เข็มเล่มสุดท้ายนี้ฝังติดแน่นมาก ทั้งที่ตั้งปลายเข็มออกมาได้แล้ว แต่พอปล่อยมือนิดเดียวก็จมหายไป ในเนื้ออีก เช่นนี้จึงมีอาจไม่ใช้ปากและฟันแทนนิ้วมือ คาบมันออกมา ส่วนที่เสียมารยาทต้องขอแม่ นางอุโปรดอภัยด้วย"

อุลู่ซิงเห็นเขาเห็งอท่วมศีรษะ กระทั่งจุดเหรินจงที่อยู่ใต้จมูกยัง เต็มไปด้วยเหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดขึ้น ใจจึงอ่อนยวบในบัดดล

"...ขอบใจมาก" นางปกปิดความรู้สึกเอาไว้ พลังจับผ้าผืนบาง ตะกายลุกขึ้นนั่ง

ยามนั้นเองเสื่อบางของบุรุษที่ส่งกลิ่นจันทน์หอมจางๆ ตัวหนึ่ง คลุมลงบนไหล่นางทันที ห่อหุ้มร่างเปลือยเปล่าของนางอย่างนุ่มนวล เสียงแผ่งความกังวลของบุรุษดังขึ้นเหนือศีรษะนาง...

"ให้ความอบอุ่นสักหน่อย อย่าเพิ่งรีบลุก เข็มโลหะเจ็ดเล่มนั้น อาบยาพิษทั้งหมด ต่อให้ถอนเข็มออกมาหมด พิษมากน้อยก็ได้แทรกซึม เข้าไปในเลือดเนื้อแล้ว ข้ามีน้ำแกงแก้พิษเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว เป็นทีพยาบาล แก่พิษที่บรรดาหมอในโรงพยาบาลจ่ายเป็นประจำ อาจไม่สามารถต่อกรกับ พิษในร่างกายแม่ นางอุได้ทั้งหมด แต่ยังสามารถบรรเทาไปได้ส่วนหนึ่ง น้ำแกงอยู่ด้านนอก ข้าจะไปยกมา"

ความรู้สึกผิดแผกบางอย่างแผ่ซ่านในใจ อูลั้วซึ่งไม่ทันเอ่ยวาจา ก็เห็นฉินฉิวลุกจากเตียงนุ่มไปทันที สองมือแนบราบไปกับผนังแล้ว ออกแรงผลัก

ทันทีที่เขาผลักเปิดประตูแคบบานหนึ่งออก แสงสว่างก็ส่องลอดเข้ามา

ด้านนอก ไฟจากถ่านในเตาเล็กที่ทำจากโคลนแดงยังหลงเหลือ ความร้อน ทำให้น้ำแกงยาสมุนไพรในหม้อดินเผายังคงความร้อนระอุไว้ได้ ฉินฉิวยกน้ำแกงเทลงในโถเครื่องเคลือบสีขาวอย่างระวัง

ขณะที่เขากำลังจะยกเข้ามาในห้องลับด้านใน อูลั้วซึ่งก็ห่อร่าง ด้วยชุดคลุมยาวของบุรุษ พลังใช้มือยันผนังและย่างเท้าเดินตามหลังเขา ออกมาจากประตูลับนั้นแล้ว

หอชื่อเพยเป็นพื้นที่ส่วนตัวของเขา เมื่อเห็นนางเผยตัว ฉินฉิวก็ มิได้กังวลว่านางจะถูกผู้อื่นพบเห็น เพียงเอ่ยทักทายนางด้วยน้ำเสียง นุ่มนวล

"นั่งตามสบายเถิด รกสักหน่อย ขอแม่นางอุทหนึ่นไปก่อน"

ยามนี้ด้านนอกเป็นเวลาเที่ยงพอดี แสงแห่งฤดูใบไม้ผลิสว่างจ้าอบอุ่น ลมแสงอบอุ่นมากมายพัดลอดผ่านกระดาศกรูหน้าต่างกับหน้าต่างผุพัง สองสามบานส่องเข้ามาอย่างheimgerim แสดงภาพในหอนี้ออกมาอย่าง แจ่มชัด

ดวงตาของอูลั้วซึ่งกวาดมองอย่างฉับไว ม่านตานางหรือสิ่งสิ่งที่เห็น ในคลองจักษุเบื้องหน้าแค่ 'รกสักหน่อย' ที่ได้กัน

นี่มันถูกทำลายย่อยยับ ละอะไม่เหลือชิ้นดี อเนจอนาถเกินทนดู

ชัดๆ!

ม่านโปร่งสีฟ้าดูสวยงามที่ควรแขวนอยู่บนเพดานเป็นช่องๆ ร่วงอยู่บนพื้นทั้งหมด บนผ้ามีรอยรองเท้าเหยียบย่ำนับไม่ถ้วน ชั้นวางของสองชั้นที่ฝังอยู่ในผนังแทบจะว่างเปล่าไม่เหลืออะไร ของประดับสวยงามไม่เอียงกระเท่เร่ก็ตกแตกกับพื้น บางที่อาจมีอีกไม่น้อยที่โดนฉกฉวยติดมือไปต่อหน้าต่อตาอย่างไม่เกรงกลัวใคร

ฉากบังลมที่ใช้กันโถงหน้าขนาดเล็กกับห้องด้านใน เป็นภาพปักสองด้านรูปทะเลเมฆงามประณีต ใจกลางรูปโดนกรีดขาด ฐานรองทำจากไม้แกะสลักชั้นรูปคล้ายถูกมีดเล่มเชื่องพินเล่น ทำลายผลงานที่ช่างปักผ้าและช่างแกะสลักทุ่มเทด้วยเลือดเนื้อและจิตใจเสียหมดสิ้น

โต๊ะเก้าอี้เป็นชุดลั้มนะระขนาด หีบสองสามใบเอียงลั้มน เสื้อผ้าด้านในกระจายทั่วพื้น

สถานที่ยุ่งเหยิงปานนี้ มีของสิ่งเดียวที่ได้รับการจัดเก็บ...

อูลัวซิงหลุบตาเพ่งมองพิณห้าคันบนพื้นไม้ที่ตั้งวางอยู่อย่างเป็นระเบียบ ตามขนาดใหญ่เล็กของพิณมีพิณเจ็ดสายสามคัน พิณสิบสองสายหนึ่งคัน และพิณสิบหกสายอีกหนึ่งคัน ทว่า...ต่อให้จัดวางอย่างเป็นระเบียบเพียงไรก็เสียแรงเปล่า ตัวพิณแตกร้าว สายพิณโดนตัดขาดกลายเป็นของไร้ค่าทั้งสิ้น

กระนั้นถึงใช้การไม่ได้แล้ว แต่ผู้เป็นนายยังคงเก็บส่วนที่แตกละเอียดอย่างดีทั้งหมด

เสียงพิณแม้กังวานนุ่มนวล แต่ความนัยผู้ใดเล่าจะได้ยิน ในพิณมีจิตวิญญาณ จิตวิญญาณแห่งพิณเก็บรวมอยู่ในใจ พิณที่พังเสียหาย

ได้รับการจัดวางอย่างเคารพตั้งไว้อาลัย พอให้มองเห็นว่าผู้เป็นเจ้าของ
พัฒนล้นปฏิบัติต่อพินทุกคันอย่างทุ่มเทด้วยชีวิตจิตใจและวิญญาน

แผ่นหลังของนางแนบติดผนัง ทรวดกายลงนั่งอย่างช้าๆ

"แม่นางอูมาสิ กินตอนยังร้อน" ฉินชีวอุม่น้ำแกงแก้พิษหนึ่งโถ
นั่งลงกับพื้นเคียงข้างนาง ใช้นิ้วชี้เล็กตักน้ำสีดำสนิทหนึ่งช้อนจรด
ริมฝีปากนางพลาบเกลี่ยกล่อมเสียงนุ่ม "อ้าปากเถิด กินแล้วจะได้สบาย
ขึ้นหน่อย"

ที่ของเขา สถานที่เรียบง่ายที่เป็นของเขาเพียงผู้เดียวซึ่งท่วมทับ
ด้วยระคะตันทนา ฟุ้งเฟ้อฟอนพะแห่งนี้ เพราะนางจึงถูกทำลายปณิ
แทบไม่เหลือเค้าเดิม ทว่า...เรามีได้ยุ่งกับการเก็บข้าวของอย่างรีบร้อน
กลับทุ่มเทแรงกายแรงใจมากมายมหาศาลกับนาง

เพราะต่างเป็นผู้ประสบชะตากรรมรันทศดุจเดียวกัน จึงทำดีกับนาง?

เพราะหัวอกเดียวกัน จึงปฏิบัติดีกับนางอย่างไร้ข้อผูกมัด?

อย่างนั้นหรือ ใช้อย่างนั้นจริงๆ หรือ

ความคิดของอูลัวซึ่งสับสนอยู่บ้าง ความรู้สึกผิดแผกในใจปั่นป่วน
มั่ววนครั้งแล้วครั้งเล่า นางมองเขาอย่างนิ่งอึ้ง อ้าปากอย่างทิ่มทื่อ
ก่อนจะกินยาอุ่นร้อนที่เขาป้อนใส่ปากลงไปทีละคำๆ

เวลานี้เข็มโลหะของ 'เจ็ดดาราระดมยิง' ถูกถอนออกไปทั้งหมด
แท้จริงอาศัยพลังวัตรของนางก็เพียงพอจะปรับลมหายใจโคจรลมปราณ
ขับพิษออกด้วยตนเอง ไม่ต้องการน้ำแกงแก้พิษของเขาแม้แต่น้อย

แต่นางปฏิเสธไม่ได้ บางที...บางที่อาจไม่ต้องการปฏิเสธตั้งแต่ต้น
ความรู้สึกผิดแผกขมุนั้นแผ่ซ่านออกไปไม่หยุด ลูกขอบบมุมนใจ

อันไรรู้ปจนเรียบมน นางกลับบังเกิดความปรารถนา เกิดความชมชอบ...

การได้รับความสำคัญประหนึ่งวางไว้บนยอดดวงใจก็ไม่ปานจาก
บางคนเช่นนี้ เป็นสิ่งที่นางเฝ้าปรารถนาเหลือเกิน

ประหนึ่งได้รับการพะเน้าพะนอ เอาใจ นางชอบยิ่งนัก

เพราะทั้งปรารถนาและชอบ ดังนั้นจึงยอมรับทั้งหมดที่เขามอบให้
อย่างนิงงัน จวบจนกันโถน้ำแกงเล็ก ๆ โถนี้ปรากฏชัด เขาก็จับแขนเสื้อ
สะอาดเซ็ดมูมปากกับไต้คางให้นาง นางจึงค่อย ๆ เอ่ยถามอย่างระมัดระวัง...

"ให้ข้าฆ่าคนเหล่านั้นแทนท่านหรือไม่"

"หืม? เอ่อ..." ฉินชิวกะพริบตา ไม่เข้าใจต้นสายปลายเหตุของคำถามนี้
"ฆ่าใครหรือ"

"พวกคนที่บุกเข้ามาเมื่อคืน...รอพักฟื้นสองสามวัน ข้าจะไปฆ่า
พวกมันให้หมด"

ดวงหน้าหมดจดอ่อนหวานอันไรรู้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึก กลีบปาก
สีชาดพ่นด้วยคำโหดเหี้ยมโดยไร้ซึ่งกลิ่นอารมณ์ รอบตัวนางขัดแย้งกัน
ไปหมด ชวนให้คนค้นยุบยิบในใจ

เขากะพริบตาอีกครั้ง ก่อนจะส่ายหน้าและยิ้มเอ่ย "ไม่ดี"

คิ้วเรียวดั่งใบหลิวงของอูลั่วซิงมุนน้อย ๆ ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขาจึง
ปฏิเสธ

ฉินชิวเอ่ยต่อ "จวนจงหย่งกงเพิ่งเกิดเรื่องใหญ่ การคุ้มกันย่อมยิ่งทวี
ความแน่นหนา แม่นางอุบุกเข้าไปอีกครั้งเป็นการส่งตนเองไปตายอย่าง
ไม่ต้องสงสัย ข้าไม่อยากให้แม่นางอุต้องเสี่ยงอันตรายอีก"

นางใจเต้นแรงคราหนึ่ง ละสายตาไปจากเขาไม่ได้อยู่บ้าง ก่อนจะ

บดริมีปากเป็นครู่แล้วจึงเอ่ยขึ้น "เช่นนั้น...มีของที่อยู่ยากได้หรือไม่ ข้ามีประโยชน์มากนะ ข้าจะไปเอามาให้ท่าน"

เขาพิศมองนาง ปากยกยิ้มดวงตาหยีไค้ง คล้ายนางพูดเรื่องขบขันอะไรไป จนทำเอาเขาเบิกบานยิ้มไม่หุบ

"ความหมายของแม่นางอุคือต้องการตอบแทนบุญคุณกระมัง" เขาวางโถยาที่เห็นกันนั้นบนพื้น ขาช้างหนึ่งนั่งราบ อีกข้างงอขึ้นสูงเท่าแขนเสื้อกว้างบนเข้าที่งอขึ้นสูงอย่างเกียจคร้าน ท่านั่งเช่นนี้ผ่อนคลายตามอารมณ์ ชวนให้ท่วงทีของเขายิ่งดูสูงส่งงามวิสุทธิ "พบพานด้วยเพราะมีวาสนา เอ่ยถึงการตอบแทนย่อมเลี่ยงไม่ได้ที่จะติดอยู่ในกรอบประเพณีเก่าๆ หากต้องการถือสาสิ่งเหล่านี้จริง เช่นนั้นข้าถอดเสื้อผ้าแม่นางอุ มองเห็นและยังลูบคลำแล้ว สมควรรับผิดชอบเช่นกันใช่หรือไม่ หากเป็นดังนี้แม่นางอุต้องการตอบแทนคุณ ข้าก็จำเป็นต้องรับผิดชอบตรองดู แม่นางอุทำได้เพียงตอบแทนด้วยร่างกายเสียแล้วจึงจะได้ผลพอใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย"

สีหน้าของนางน่าขันยิ่ง

ตอนเขาเอ่ยจบ สีหน้าไร้อารมณ์ของนางก็นิ่งค้างไปอีกพักหนึ่ง จากนั้นราวกับเข้าใจกระจ่างในสิ่งที่เขากล่าว ดวงเนตรรูปเมลิ็ดซึ่งถลึงโตอย่างช้าๆ สุดท้ายก็เบิกกว้างจ้องเขาตาไม่กะพริบ

ฉิวฉิวจับจ้องนางตรงๆ เช่นกัน จากนั้นดวงตาริยาวงดงามกะพริบคราหนึ่ง ทันใดก็ยิงฟันแยมยิ้ม...

"หากแม่นางอุใช้ร่างกายตอบแทนก็เสียเปรียบแล้ว คนเช่นข้าทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยอาชีพระดับล่างพรรคนี้นี้ ไม่ใช่คนที่จะฝากฝังชีวิต

ด้วยได้" เขาหยุดไปเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยต่อ "ความจริงข้าเพียงเอ่ย
หยอกล้อต่อจากเรื่องตอบแทนบุญคุณเท่านั้น ผลคือแม่นางอุไม่หัวเราะ
ขบขันไม่พอ ยังทำแม่นางอุตกใจด้วย ช่างน่าละอายใจจริงๆ"

อุลั้วซึ่งลำคอแห้งผาก ดวงตาก็ผิดแห่งเช่นกัน สุดท้ายแพขนตาอง
ดูจืดก็กระพือขึ้น ได้สติกลับมากะทันหัน

"...ข้าไม่ได้ตกใจ" คำพูดนี้คือกำลังอวดตัว นางยอมรู้ตนเองดี
แท้จริงนั้นนางตกใจยิ่งยวด

แต่นอกจากนี้ยังมีความรู้สึกอื่นผุดขึ้นมา ชั่วขณะไม่อาจบรรยาย
กระจ่างชัดว่าเป็นความรู้สึกเช่นไร รู้เพียงคำพูดอธิบายตามหลังของเขา
ทำให้นางอึดอัดในอก ต่อให้ใบหน้างามสง่านั้นเปี่ยมรอยยินดี แต่สะท้อน
เข้ามาในกันบังนัยน์ตานางแล้วก็ชวนให้รู้สึกบาดตาอยู่บ้าง

ยามนี้ดูเหมือนต้องพูดมากอีกสองสามประโยคจึงจะดี ทว่านาง
เป็นคนปากหนักพูดน้อยมาแต่ไหนแต่ไร จึงนึกไม่ออกว่าควรเอ่ยอะไรต่อ
สิ่งที่นางรู้และเข้าใจก็คือทักษะการฆ่าคน นอกเหนือจากนั้นมีเพียง
คำว่า 'ขึ้นแค่นั้น' สองคำนี้เท่านั้นที่อธิบายได้

ทันใดนั้น แว่วเสียงร้องเรียกมาจากนอกประตูโถงเล็กข้างหน้า
นางจำเสียงนี้ได้ นี่เป็นเสียงของคนที่ฝ่าขึ้นหอบมาปกป้องเขาเมื่อคืน

"ชีวกวน...ชีวกวน เจ้าคงไม่ได้ยังนอนอยู่กระมัง ควรจะตื่นนานแล้ว
ใช่หรือไม่"

เมื่อได้สดับเสียงนี้เช่นกัน บุรุษตรงหน้านางก็ดึงผ้าโปร่งมาคลุมร่างกาย
ทันทีกลางเอ่ยขึ้นเสียงค่อย "ถ้าแก่ชุนยอมไม่ทำให้เสียเรื่อง แม่นางอุ
นั่งอยู่นี้อย่างขยับ เขายืนอยู่ข้างนอกมองเห็นไม่ชัด ข้าจะรีบไปรีบกลับ"

จากนั้นผ้าโปร่งชั้นแล้วชั้นเล่าที่อบาย้อมกลิ่นจันทร์หอมเช่นกัน ก็ห้อมล้อมรอบกายนาง จนทั่วร่างนางเป็นกลิ่นหอมกรุ่น

อูลัวซึ่งมิได้ตอบคำ เพียงพยักหน้าน้อยๆ เป็นเชิงตอบรับว่า 'เข้าใจ' ก่อนจะได้ยินเสียงฝีเท้าที่ค่อยๆ เดินห่างออกไปของฉินชิว

เขาก้าวเดินด้วยฝีเท้าเชื่องช้าไปจนถึงประตู ประตูถูกเปิดออก เฟิงหมิงซุนที่คอยอยู่ด้านนอกเร่งเสียงสูงทันที...

"ข้ายังนึกว่าฉิวกวนนอนตายไปแล้ว ไม่เห็นเงาคนทั้งวัน ข้าก็ไม่กินแล้วใช่หรือไม่ นี่ข้าช่วยยกข้าวมาให้แล้ว เป็นของที่เฟิงสั่งห้องครัวเตรียมเสร็จ ทั้งยังเป็นของชอบเจ้าทั้งนั้น กินมากหน่อย อย่าโมโหพวกคนจากจวนจงหย่งกงอีกเลย ตนเองอย่าทำให้ตนเองต้องลำบากเป็นพอ"

"ขอบใจถ้าแก่ซุนที่ห่วงใย ข้าไม่เป็นไร" ฉินชิวน้ำเสียงแผ่วรอยยิ้ม "งานบนหอข้าดูแลเองว่าจะทำอะไร ค่อยๆ เก็บเป็นใช้ได้ ไม่ทำให้การค้ำของสำนักชิงเยียนล่าช้าแน่"

"ใครคิดเล็กคิดน้อยเรื่องทำการค้ำไม่ทำการค้ำกับฉิวกวนกัน ข้านี้เป็นห่วงว่าฉิวกวนจะเป็นทุกข์ชั่วขณะ ทำตนเองหิวโซ่ผ่ายผอมทั้งเป็น เช่นนั้นคงเรียกว่าได้ไม่คุ้มเสียแล้ว"

ฉินชิวหัวเราะแผ่วเบาสองเสียง "ไม่แน่นอน ไม่มีทางปฏิบัติกับตัวเองไม่ดี ขอเพียงมีชีวิตร ก็มักจะมีเรื่องดีเกิดขึ้น มักจะได้พบคนมีวาสนาต่อกัน หลังเผชิญเรื่องเมื่อคืน ได้รู้จักคนมีวาสนาต่อกัน นั่นก็... นั่นก็สุขใจไม่น้อยแล้ว"

"คนมีวาสนาต่อกันอะไรหรือ ฮะ... ถ้า ฉิวกวนกำลังพูดถึงผิงจวินอ่อง กับเสี่ยวกั๋วฉิวสองคนนั้นกระมัง นั่นถูกต้องๆ เป็นคนมีวาสนาต่อกันจริงๆ"

ยังดีที่คุณชายเหลียนตงของพวกเราผูกดวงใจผู้สูงศักดิ์สองคนนั้นได้
เมื่อวานขึ้นอยู่กับการช่วยเหลือดูแลของพวกเขาทั้งสิ้น เพียงแต่...เอ่อ..."
จู่ๆ เฟิงหมิงซุนก็เอ่ยอย่างอึกๆ อักๆ

"ถ้าแก่ซุนมีธุระอะไรโปรดกล่าวมาตามตรงเถิดไม่เป็นอันใดหรอก"

"เอ่อ...หึๆ ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร เพียงพวกเราได้รับความเมตตา
จากผิงจวินอ่องกับเสี่ยวกั๋วจิว รับไมตรีก็ต้องคืน คืนนี้พวกเขาสองคนเชิญ
ให้หนึ่งโหวชื่อจื่อ* มาเยือนด้วยกัน ทั้งยังเจาะจงชื่อชีวทวนกับเหลียนตง
เป็นพิเศษให้อยู่คอยรับรอง เอ่อ...ข้ารู้ เจ้าเตียบฉันท้ราคาญให้หนึ่งโหว
ชื่อจื่อที่อ้วนผละคนนั้นมาตลอด แต่ยามนี้ในสถานการณ์นี้ พวกเรา
ไหนเลยจะไม่ยอมก้มหัวได้ ดังนั้นชีวทวน ข้านี้น่อยาก...ให้เจ้าวางกิริยา
อ่อนลงสักหน่อย พวกเราก็คอยทำให้ชื่อจื่อผู้นั้นอับอายไปเลย ได้หรือไม่"

รอบด้านตกอยู่ในความเงียบสงัดก่อน จากนั้นเสียงใสกระฉ่างของ
ฉินชิวก็ดังขึ้นแผ่วเบา...

"ข้าเข้าใจแล้ว คืนนี้จะปรนนิบัติให้หนึ่งโหวชื่อจื่ออย่างดี ถ้าแก่ซุน
ไม่จำเป็นต้องกังวลใจ"

"ดีๆ ชิวทวนเข้าใจเป็นพอ เช่นนั้น...เช่นนั้นไม่มีอะไรแล้ว เจ้ากินข้าว
ให้ร่อย กินเสร็จก็เตรียมตัวอย่างพิถีพิถันสักยก รอรับรองแขกในคืนนี้"

จากนั้นเฟิงหมิงซุนก็จากไป เจ้าของหอชื่อเพยกกลับมายังห้องด้านใน
อูลัวซิงกระซอกผ้าไปร่งออกด้วยตนเองก็เห็นถาดขนาดใหญ่ที่
จัดวางอาหารโอชะรสเต็มไปหมดถูกวางลงบนพื้นเบื้องหน้านาง

"เจ้าหิวแล้วแน่ๆ ใช่หรือไม่รีบกินสิ" ฉินชิวคุกเข่าลงข้างหนึ่งจัดแจง

* ชื่อจื่อ ตำแหน่งทายาทผู้สืบทอดบรรดาศักดิ์ มักเป็นบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก

ทุกอย่างพลางยื่นตะเกียบเงินให้นาง

อูลัวซิงรับตะเกียบคู้้นมาโดยจิตใต้สำนึก ริมฝีปากสีชาดเผยอเล็กน้อย
มิได้ส่งเสียง

ฉินชิวรินซาหอมละมุนให้นางถ้วยหนึ่งเสร็จก็คล้ายจุกคิดอะไรได้
เล็กคิ้วทั้งสองขึ้นพลางเกาหน้าผากเอ่ยเสียงนุ่ม "หากปวดเบา ประตุเล็ก
ตรงมุนั้นเข้าไปจะเป็นห้องเล็กสำหรับปลดเบาล้างหน้าล้างมือ แม่นางอู
ใช้ได้ตามสบาย"

กล่าวจบเขาก็หลุดลุกขึ้นด้วยอารมณ์พลุ่งพล่าน ก่อนจะหมุนตัว
จากไปทันที

อูลัวซิงเห็นท่าที่นั่นลมหายใจพลันร้อนระอุ ในที่สุดก็เอ่ยปากถาม
กับเงาหลังของเขา "แล้วท่านเล่า ทะ...ท่านไม่กินอาหารทั้งวัน ไม่หิวหรือ
ไม่กินสักหน่อยหรือ"

เขาหันตัวมาเล็กน้อยคิ้วขมวดจางๆ กับนางพร้อมส่ายหน้าเบาๆ

"ยามนี้สายเกินไปไม่กินดีกว่า อย่างไรก็ตามเสียค้ำหน้อยต้องรับแขก
ก็ไม่รู้จะยุ่งยากอย่างไรอีก กินอะไรเข้าไปจะยิ่งทรมานมาก" รอยโค้งที่
มุมปากกอดลึก "แม่นางอูมิใช่ต้องการตอบแทนบุญคุณหรือ เพื่อไม่ให้
สิ้นเปลืองอาหารเหล่านี้ เช่นนั้นก็ช่วยข้ากินให้มากหน่อยเถิด"

3

คนงามเข้าฝัน

ตอนอุลั้วซิงไปจากสำนักชิงเยียน มิได้กล่าวอำลาผู้เป็นเจ้าของหอชื่อเฟย

เขาซ่อนนาง ช่วยนางรักษาแผล ป้อนยานาง ทั้งยังวางอาหารทั้งหมดตรงหน้านาง...อุลั้วซิงจดจำได้ว่าตนเองก็เคยกระทำเรื่องประเพณีนี้ ตอนยังเล็กนางเคยเก็บสุนัขเร่ร่อนที่ล้มขาหักตัวแข็งลมหายใจรวยรินตัวหนึ่งได้กลางหิมะ นางช่วยมันรักษา ทำรังให้มันอย่างทั้งอ่อนนุ่มและอบอุ่น ป้อนอาหารเลี้ยงดูอย่างพิถีพิถัน

ยามนี้นางราวกับเป็นสุนัขเร่ร่อนตัวนั้น เป็นสัตว์เลี้ยงที่เขาเก็บได้ ทั้งที่สถานที่ของเขาโดนทำลายจนและทะเลือทอน เขายังคงเบิกบานใจ เครื่องหน้าหล่อสง่าทั้งห้ามองไม่ออกถึงแววหงุดหงิดรำคาญเลยสักเสี้ยว ใบหน้าขาวบริสุทธิ์ปราศจากสีสันแห่งความกลัว ทว่ากลับเผยสีอ่อนจางของความกระดากอายให้แก่นาง

ได้รับการเลี้ยงดูจากคนผู้หนึ่งเหมือนเป็นสัตว์เลี้ยง สำหรับนางเป็นความแพ้อันที่ฟุ้งเฟ้อ นางไม่มีเรี่ยวแรงไปเอาใจใครหรือเลี้ยงดูใคร

ปีนั้นนางช่วยสุนัขตัวหวงกลับไป แต่วันหนึ่งหลังจากนางจบการฝึกไต้หน้าตก กลับไปที่เรือนไฟซึ่งพักร่วมกับอาจารย์และศิษย์น้อง อาจารย์ก็บอกนางว่าตัวหวงวิ่งหนีไปเองแล้ว หนีไปไม่เห็นแม้แต่ร่องรอยใด

นางไม่ได้ไปตามตัวหวง บางทีอาจเพราะในใจมีคำตอบของเรื่องนี้ปรากฏอยู่เลือนราง

ศิษย์น้องอ่อนแออมโรค ขนสุนัขกระตุ้นให้ศิษย์น้องมีอาการหอบได้ง่าย ขณะที่ตัวหวงซึ่งขมขายสนิทดีแล้วดันชอบฟุ้งกระโจนใส่คน...

ภายหลังจากจึงเข้าใจ ทุกเรื่องต้องรู้จักและเข้าใจสถานภาพของตน จึงจะใช้ได้ไม่ว่าจะเป็นคนหรือเป็นสุนัข ไม่ว่าชีวิตจะพบเจออุปสรรคอะไรตลอดกาลล้วนต้องรู้จักถอยกลับมายังตำแหน่งเดิม

ดังนั้นนางจึงกินอาหารที่บุรุษผู้นั้นให้อย่างตั้งใจ มองเขาประทีนโคมแต่งตัวโดยไม่ปริปากสักคำ

เขาราวกับไม่ถือสาที่ถูคนางจ้องเขม็งเช่นกัน หลายครั้งที่ประสานสายตากันในคันท้องสำริดใหญ่ที่ถูกขัดจนมันวาว เขายังระบายยิ้มให้นาง นัยน์ตาพราวแพรวดูคลี่นน้ำกระเพื่อมไหว

เขาเปลี่ยนมาสวมชุดที่ถ่ายทอดสีสันสดใสเพริศแพรวของฤดูใบไม้ผลิ ออกมาอย่างเต็มที่ แดงเหลืองม่วงขาวสีเข้มสีอ่อนตัดกันไปมา สายคาดเอวสีสดรัดให้เห็นเส้นโค้งงองามของช่วงเอว เนื้อผ้าที่ทอดโอ้หาใดเปรียบกอบปรัดด้วยการตัดเย็บหลวมสลบกระชับอย่างมีเสน่ห์ เขาสวมมันออกมาได้อย่างสง่างามมีเอกลักษณ์ของตนเอง

เขาหัวผมจนทั้งดำขลับและมันเลื่อม รวบเป็นช่อใหญ่ปล่อยสยาย
อยู่ด้านหลัง ผ้าผูกผมแพรไหมกับสายคาดเอวเป็นสีเดียวกัน เขาตั้งใจให้
ปลายผ้าผูกผมยาวสองสายนั่นลอยล่องไปตามเรือนผมสีดำ ขับแน่น
เครื่องหน้าทำให้ความหล่อเหลายิ่งเพิ่มความล้าอางขึ้นมา

สีของท้องฟ้าด้านนอกดูจวบย้อมด้วยผืนแพรพรรณสีส้มแดง
ภายในสำนักชิ่งเยียนเริ่มจุดโคมส่องสว่าง

เฟิงหมิงซุนขึ้นหอมมาเคาะประตูอีกครึ่ง เขาไม่รีบร้อนไปตอบรับ
กลับเดินมาเบื้องหน้านาง เรียวคิ้วดวงตาอ่อนโยนยิ่ง

'กลับห้องลับด้านในไปก่อนเถิด แม่นางต้องการนอนหลับอย่างดี
อีกตื่น ว่าง่าย ๆ นะ' กล่าวจบเขาก็หมุนตัวเตรียมจะจากไป

อูลัวซิงไม่เข้าใจว่าเหตุใดตนเองจึงกระทำเช่นนั้น พลันคว้าแขนเสื้อ
กว้างข้างหนึ่งของเขาเอาไว้

นางนั่งโดยแผ่นหลังชิดกับผนัง เงยหน้าแหงนมอง เขาสวมชุด
ชุดขาดและสายคาดเอวสีสดยืนตัวตรงตระหง่าน เหลียวหลังมาหลุบตา
มองนาง

'แม่นางอุอยากพูดอะไรหรือ' เขาเลิกคิ้วเล็กน้อยพลางเอ่ยถาม
นางถึงกับตอบไม่ได้

นางไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนเองอยากเอ่ยอะไร อยากทำอะไร ที่จับเขานั้น
นางทำไปตามสัญชาตญาณอย่างแท้จริง

'แม่นางอุไม่ยอมให้เข้าไป...ใช่หรือไม่' เขาเอียงหน้านิดๆ ส่วนลึก
ของนัยน์ตาแฝงรอยยิ้มและเจือแววครุ่นคิด

นางเผยอกลิบปาก พยายามครั้งหนึ่งและอีกครั้ง ในที่สุดก็บีบคั้น

เสียงให้หลุดลอดออกมาอย่างยากลำบาก...

'หากชมชอบด้วยใจจริง อดยาก...ซิดก็กล้าด้วยใจจริง เวลาอยู่ร่วมกัน...
จึงจะไม่รู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรม ท่านทำเช่นนี้...กำลังทำให้ตนเองต้อง
กลักรู้สึกไม่เป็นธรรม ทำให้ตนเองลำบากใจ' นางได้ยื่นคำสนทนา
ของเขากับแก้วแก่ซุนอย่างชัดเจน รู้ว่าเขาไม่ชมชอบแขกที่มาเยือน
ในคำคืนนี้

ฉินชิวนิ่งมองนางครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยถามเสียงต่ำ 'แล้วแม่นางอู
เจ้าเล่า อาชีพท่านคนเป็นสิ่งที่เจ้าชมชอบ? พุดตามตรง เจ้ามีใช้กำลัง
ทำให้ตนเองกลักรู้สึกไม่เป็นธรรม ทำให้ตนเองลำบากใจ?'

นางได้ฟังก็พลันตกตะลึง นิ้วมือทั้งห้าที่จับแขนเสื้อกว้างคลายออก
ทันใด...นางปล่อยตัวเขา

รอบด้านตกอยู่ในความเงียบสงบชั่วขณะ จากนั้นนางได้ยินเสียง
อ่อนโยนเนิบนาบของเขาดังขึ้นอีกครั้ง เป็นเสียงที่ราวกับทำนองช่วงท้าย
ของเพลงพิณ...

'หากวันใดแม่นางอูจะไม่ทำให้ตนเองลำบากอีก อย่าลืมมาบอกข้า
คำหนึ่ง ข้าจะทำตามอย่างเจ้า พวกเราใครก็ห้ามรังแกตนเองอีกดีหรือไม่'

นางไม่ตอบคำอีก เพียงจับจ้องเขาผลึกประตูออกไป และสดับเสียง
ฝีเท้าเขาก้าวลงบันไดหินไปที่ละก้าว...ที่ละก้าว

นางไม่เคยสนทนาลึกซึ้งเพียงนี้กับผู้ใดมาก่อน ในชีวิตยี่สิบกว่าปี
ของนาง คนใกล้ซิดมีแค่อาจารย์กับศิษย์น้อง อาจารย์ปฏิบัติกับนาง...
นับว่าดีกระมัง แต่มักมีระยะห่าง ศิษย์น้องป่วยชมเป็นอาจิณตลอดกาล
ต้องการความคุ้มครองจากนาง นางไม่มีคนสนิทหรือสหายอื่นอีก

จับพลัดจับผลูบุกเข้ามาในเรือนคุณชายอันดับหนึ่งของสำนักชิงเยียน รู้จักอีกฝ่ายเพียงวันเดียวเท่านั้น ในใจก็บังเกิดความรู้สึกประเทพญากว่า 'ก้าวล่วงผ่านประตูเข้ามาในบ้าน' ขึ้นมาแล้ว

นางหวาดผวายุ่งย่าง รู้สึกหวาดกลัวเล็กๆ สิ่งทีกลัวคืออะไรกันแน่ หัวใจดีใจนั้นก็เอ่ยต้นสายปลายเหตุไม่ออก

คืนนั้นนางกลับห้องลับเปลี่ยนมาสวมชุดตระเวนราตรีของตน เก็บมีดเงินคู่กลับลงปลอกลับบนแขนทั้งสองข้าง ตอนนางจากไปผีเท้ายังชวนเซ ทว่าดีขึ้นกว่าเมื่อคืนมากมายนัก

นางรู้ว่าให้หนึ่งโหวตชื่อจื่อได้รับการเชิญเข้ามาในหอชื่อเพย ด้วยเพราะอยู่ติดกับนอกผนังชั้นล่าง นางได้ยินเสียงกระเส้าของบุรุษในห้วงต้นหาอีกครั้ง เสียงหอบครางอย่างระบายนามณ์ปรารถนาดังขึ้นเรื่อยๆ ถัดกระชั้นขึ้นทุกขณะ...นางพลอยกำหมัดแน่นขึ้นตาม ชื่อนี้ทุกข้อบิบบแน่นจนลั่นดังเปาะๆ เล็บจิกเข้าไปในเนื้อฝ่ามือ บิบบบังคับให้ตนเองฟังจบ ทั้งกระบวนอย่างทรมานยิ่ง จวบจนทุกอย่างสงบลง นางจึงสามารถลุกขึ้นจากไปได้

ในฐานะคุณชายอันดับหนึ่งของสำนักชิงเยียนต้อนรับแขกหลังมานชายรอยยิ้มชายร่างกาย นั่นคืออาซีพีที่เขาใช้หาเลี้ยงตัว เหมือนกับนางชายวิทย์ยุทธ์ สังหารคนเป็นอาซีพีแลกเงินทอง ทั้งสองล้วนทำเพื่อมีชีวิตต่อไปก็เท่านั้น นางกับเงินชีวิตไม่แตกต่างกัน

ทว่าสิ่งที่เกินมาคือความอึดอัด อึดอัดจนหน้าอกปวดแปลบ

นางเองแทบเอาตัวไม่รอด กลับยังรู้สึกอึดอัดทรมานแทนเขา

ตอนจากไป นางนึกว่าสามารถไปอย่างเด็ดขาด อยากรู้เสียก็พบพาน

โดยบังเอิญ ไม่มีอันใดให้อาวรณ์ แต่เมื่อป็นขึ้นบนกำแพงนางยังอดหันหน้าปราดมองกลับไปไม่ได้...นางเห็นเทียนสว่างขึ้นบนชั้นบนของหอชื่อเพย มองเห็นเงาร่างของผู้เป็นเจ้าของปรากฏบนหน้าต่างที่พึ่งเสียหายครึ่งหนึ่ง ในใจนางพลันรู้สึกสับสนทันใด

คงไม่ใช่ว่า...เพิ่งเสร็จเรื่องชั้นล่าง ชะ...เขาก็รีบร้อนขึ้นชั้นบนมา
คุณางหรือคะ

ฉับพลันนั้น เงาร่างที่เร่งฝีเท้าไปทางที่ตั้งห้องลับสายนั้นก็ชะงักฝีเท้า
นางหน้าผากเย็นวาบ เกิดภาพลวงตาประหลาดประเภทหนึ่ง
ตั้งเขาและนางห่างกันด้วยระยะทางไกลมาก ทว่าสายตาของเขายังคง
ค้นหาสิ่งที่หมอบอยู่บนสันกำแพงได้ในพริบตา

เขามองเห็นนาง เขากำลังมองนาง

ไม่! ต้องเป็นนางที่คิดมากไป เขาเพียงทอดสายตามองไกลผ่าน
หน้าต่างที่พึ่งเสียหาย เป็นไปไม่ได้ที่จะเห็นนาง

วืด...ปู้ง!

แสงสว่างสายหนึ่งทะยานขึ้นสู่ขอบฟ้าอันมืดมิด และระเบิดออก
บนท้องฟ้าสูงลิ่ว

พลุสัญญาณ?!

ตำแหน่งที่จุดคือซานเมืองทางตะวันตก อาจารย์เรียกนางกลับไป
นางชายตามองเงาร่างสูงโปร่งบนหอชื่อเพยนั้นอีกแวบ ประทับ
คนรูปงามไว้ในก้นบึ้งของใจด้วยจิตใจสำนึก จากนั้นก็กระโจนออก
นอกกำแพงไปอย่างเด็ดเดี่ยว และตะบึงจากไปไกลโดยไม่เหลียวหลัง

นางไม่รู้แม้แต่น้อยว่านิ้วมือในแขนเสื้อของคนบนหอชื่อเพยกดลง

บนขอบหน้าต่างอย่างแรงเพียงใด ตอนที่นางทะยานร่างหายลับไป อีกด้านของกำแพงสูง ผู้เป็นเจ้าของหอชื่อเพยแทบจะบีบขอบหน้าต่าง แผลกละเอียดอยู่รวมร้อ...

นางจากไปโดยไม่ลา ช่างเป็นการยั่วโทสะบางคนอย่างแท้จริง

ซานเมืองทางตะวันตกของเมืองหลวง

"อาจารย์..."

"เหตุใดจึงกลับมาช้าหนึ่งวัน" ในโถงเล็กเรียบง่ายของเรือนไม้ แสงเทียนส่องกระทบใบหน้าของบุรุษเกิดเป็นน้ำหนักแสงเงา ท่าทาง คล้ายอ่อนโยน ทั้งน้ำเสียงก็เนิบช้า กระนั้นสายตาที่จับจ้องคนที่หวน กลับมาในยามราตรีนี้กลับติดตะลุมตะลิ่งหนักอึ้งยิ่ง

อูลู่ชิงกั้นอาคารไ้อีก่อนจะเอ่ยตอบเสียงค่อย "ฝ่ายตรงข้าม สุดทำยเบเปลี่ยนใจ ไม่ยอมมอบของออกมา จำต้องลงมือแย่ง"

"แล้วของเล่า ได้มาอยู่ในมือจริงๆ หรือไม่" เขาพูดลุกขึ้นจากเก้าอี้ พนักวงโค้ง* ทันใด ช่วงคิ้วตาฉายประกายเฉียบขาด

อูลู่ชิงพยักหน้า หยิบกล่องแบนออกมาจากอก ก่อนจะวางบนเก้าอี้ ใฝ่อย่างนอบน้อม

เมื่อเปิดกล่องแบนนั้นออกและเห็นสมุนไพรวิเศษสีม่วงเข้มที่อยู่ใน สภาพสมบูรณ์ยิ่ง อู่ตั้งเขินก็พลันมีสีหน้าผ่อนคลายลง มุมปากค่อยปรากฏ แววนุ่มนวลขึ้นบ้าง "รับเงินผู้อื่นช่วยกำจัดเคราะห์ภัย ในเมื่อช่วยกำจัดเคราะห์ภัยของฝ่ายนั้นสำเร็จ ค่าตอบแทนที่ตกลงกันก็จำเป็นต้องจ่าย

* เก้าอี้พนักวงโค้ง เป็นเก้าอี้สมัยโบราณของจีนที่พนักพิงด้านหลังโค้งมนและเชื่อมต่อกับที่เท้าแขน รูปทรงอ่อนช้อยงดงาม

ถึงที่สุด หากคิดเปลี่ยนใจยอมต้องชดใช้ด้วยชีวิต" เขาเว้นวรรคไปชั่วอึดใจ และเอ่ยต่อ "เจ้านอกจากช่วงชิง ได้จับชีวิตอีกฝ่ายพร้อมกันด้วย?"

อูลัวซิงแหม้มปากพลางผงกศีรษะกล่าว "เจ้าคะ"

"ทำได้ดีมาก" อูตึงเซินนั่งลงใหม่และพลันเอ่ยถาม "เจ้าได้รับบาดเจ็บ จึงกลับมาช้าใช่หรือไม่"

อูลัวซิงนึกว่าตนเองปกปิดดีเยี่ยมที่แท้อาจารย์ก็มองออก นางทนไม่ไหวในที่สุด เบือนหน้าไปไอบาๆ สองครั้ง ครู่หนึ่งจึงส่ายหน้ากล่าว "ศิษย์ไม่เป็นอะไรมาก ปรับลมปราณด้วยตนเองก็สามารถฟื้นคืนเป็นปกติได้"

ในยามนั้น ที่ตามมาพร้อมกับเสียงฝีเท้าแผ่วเบา เกรว่จอรชรปรากฏขึ้นข้างประตูโถงเล็ก

หญิงสาวท่าทางอายุสิบห้าสิบหกเห็นอูลัวซิงกลับบ้านมาเช่นนี้ ใบหน้าที่ดูมโรคก็แหม้มยิ้มเบิกบานขึ้นทันที "ศิษย์พี่! เฉียวเออร์ว่าแล้ว เชื่อว่าศิษย์พี่กลับมา ช้านอนๆ อยู่ เหมือนได้ยินเสียงศิษย์พี่เข้ามา แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ"

อูเฉียวเออร์ก้าวเข้ามาในโถง ตรงโถงเข้าไปสู่อ้อมกอดของอูลัวซิง

อูลัวซิงค่อยๆ ยกมือขึ้นลูบหัวศิษย์น้อง

อูตึงเซินลุกขึ้นเดินไปยังข้างกายทั้งคู่ ก่อนจะประคองอูเฉียวเออร์ ออกอย่างเบาเมื่อพลางพูดเสียงนุ่มนวล "ศิษย์พี่เจ้ายุ่งหลายวันเพียงนั้น ก็เหนื่อยแล้ว เจ้าอย่าไปตอแยจนนางไม่ได้พักผ่อน มา พ่อพาเจ้ากลับห้องเฮ้อ... ดึกเพียงนี้ยังคลำทางมาเองอีก หากสะดุดของอะไรล้มจะทำอย่างไร" "ท่านพ่อ คิินนี้ข้าอยากนอนเตียงเดียวกับศิษย์พี่ ได้หรือไม่เจ้าคะ"

นางทำปากยื่นออกดื้ออื้อ

"ไม่ได้ หากเจ้าขอนอนกับศิษย์พี่ ย่อมต้องพูดคุยกันทั้งคืน แม้ศิษย์พี่เจ้าทนได้ แต่เจ้ารับไม่ไหว"

"ท่านพ่อ ข้าขอรับรองล่ะ..." สองมือนางเขย่าแขนของผู้เป็นพ่อ

"ไม่ได้"

"เฮอะ!"

"เฉียวเอ๋อร์ทำตัวว่าง่ายกับพ่อหน่อย คุณศิษย์พี่เจ้าได้หย่าหลังจกกลับมาอีกต้นแล้ว พวกเราใกล้จะรวบรวมครบเจ็ดต้นแล้ว พ่อรับรองกับเจ้า อีกไม่นานก็จะบำรุงร่างกายเจ้าแข็งแรง รักษาโรคทั้งหมดในตัวเจ้าจนหาย เจ้าต้องว่าง่ายๆ ก่อน อย่าให้พ่อเป็นห่วงได้หรือไม่" เขาอุบศิระษะบุตรสาวที่รักใคร่อย่างทะนุถนอมยิ่ง

นับแต่คุณเฉียวเอ๋อร์ปรากฏตัว อู๋ลั่วซิงก็ไม่เอ่ยวาจาสักคำตั้งแต่ต้นจนจบ และไม่มีจังหวะให้นางเอ่ยปากเช่นกัน

ภาพพ่อลูกผูกพันตรงหน้าสายตานี้ นางมองดูอย่างเงียบเงียบ มองดูมาหลายปีเพียงนี้ หากพูดว่าส่วนลึกของจิตใจไม่มีความอิจฉาสักเศษเสี้ยวนั้นคงเป็นการโกหกแล้ว นางเองก็แอบคิดภาพว่าหากตนเองโดนลูกหัวปลอบโยน คุ่มครองปกป้องตั้งวางไว้ใใจนั้นจะเป็นความรู้สึกประเภทใด นางเข้าใจ นั่นไม่เหมาะสมกับนางเป็นแน่ เพียงแค่...แค่...คิดเลอะเทอะเท่านั้น

และแล้วนางก็คิดเลอะเทอะอย่างที่คิดไว้จริงๆ ยามนี้ในสมองกลับผุดภาพจากต่างๆ บนหอซื่อเฟย และแน่นอนว่าย่อมปรากฏใบหน้าหล่อเหลาสว่างามของคุณชายอันดับหนึ่งผู้นั้นเช่นกัน ยามเขายกขี้ม

แก้มซ้ายขวามีลึกลับหนึ่งลึกหนึ่งตื้น ครั้นเงยคางเล็กน้อย ไข่มุกเม็ดเล็ก น่ารักนั้นก็สะดุดสายตาเหลือหลาย

เวลานี้หลังใคร่ครวญโดยละเอียดแล้ว 'ลูบหัวปลอบโยน' หรือ 'ปกป้องตั้งดวงใจ' ที่นางเคยคิดฝันเหล่านั้น ก็เหมือนว่า...เขาล้วนทำ กับนางมาหมดแล้ว?

"ลั่วซิง คิดอะไรหรือ" อุ้งเต็นเอ่ยถามขึ้นกะทันหัน

อุ้งลั่วซิงแทบกระเด็นตัวขึ้น เมื่อตั้งสติได้ก็พบว่าหูทั้งสองร้อนผ่าว "มะ...ไม่ได้คิดอะไรเจ้าคะ"

"ศิษย์พี่เห็นที่จะเห็น้อยล้าอย่างหนักจริงๆ ถึงกับนั่งงั้นเหม่อลอย ที่เดียว" ใบหน้าของอุ้งเฉียวเอ๋อร์ยังคงฉายความรู้สึกหักใจไม่ลงเอาไว้ อยู่บ้าง

อุ้งเต็นเปิดปากล่องแบนและหยิบไปพลางเอ่ยกับลูกศิษย์ "ดีก็มาก แล้ว พักผ่อนก่อนเถิด หากท้องหิวในห้องครัวมีข้าวและกับข้าวที่เหลือ ของคือนี่ ในตู้ยังมีเสบียงอีกจำนวนหนึ่ง ข้าจะไปส่งศิษย์น้องเจ้าเข้านอน หากมีเรื่องใด พรุ่งนี้ค่อยหาหรือ"

"ศิษย์รับทราบ" อุ้งลั่วซิงหลุบตาตอบรับ หางตาปรายเห็นศิษย์น้อง แอบยิงฟันแลบลิ้นให้นาง นางก็ลอบกะพริบตา ยิ้มมุมปากอย่างอ่อนโยน ตอบกลับไป

พอลับถึงห้องนอนที่เป็นของตนเองด้านหลังเรือนไม้ อุ้งลั่วซิง ก็เดินชวนเซล้มคะมำไปด้านหน้าทันที ด้วยจับขอบโต๊ะได้ทันจึงค่อย ทรงตัวมั่นคง

นางค้นพบว่าลมหายใจสับสนอย่างยิ่ง นางกัดฟันฟันฟัน

รีบตะเกียกตะกายขึ้นนั่งขัดสมาธิบนเตียง ผืนดินลมปรากนขึ้นมาเพื่อ
ปรับลมหายใจ

นี่เพราะพิษที่มีได้กำจัดหมดเกลี้ยงกำเริบขึ้นอีกในร่างกายนาง
กระมัง

อูลัวซิงทำเป็นเข้มแข็งต่อหน้าอาจารย์มากเกินไป พออ่อนคลายลง
แรงขุมนั้นก็พุ่งย้อนกลับกะทันหัน แต่ถึงอย่างนั้นขอเพียงสงบใจโคจร
ลมปรากนเป็นใช้ได้ จัปวิธีหายใจเข้าออกได้มันคงก็จะค่อยๆ ฟื้นฟูกลับมา
ตั้งนั้นห้ามรีบร้อน ไม่เป็นอันใด นางคนเดียวรีบมือได้

อาจารย์ถามถึงอาการบาดเจ็บของนาง เดิมนางยังใจฝ่ออยู่บ้าง
ทว่าเมื่อศิษย์น้องปรากฏตัวขึ้นในตอนนั้นก็ถึงความสนใจทั้งหมดของ
อาจารย์ไป นางถูกมัดไปด้านข้างอย่างเป็นธรรมชาติ แม้ในใจติดจะ
ฝาดฝืดแต่ก็รู้สึกโล่งอกด้วย

นางไปจากเรือนไผ่เมื่อหนึ่งเดือนก่อน

อาจารย์นางคลุกคลีในวงการนักฆ่านามเย่สิบกว่าปี มิเคยสังกัด
สำนักใด ทำงานล่าพังมาแต่ไหนแต่ไร ทว่าก็มีคนกลางในยุทธภพที่
ร่วมงานกันมานานปีคนหนึ่ง ผู้คนเรียกกันว่า 'เหล่าเต๋า'

ฐานลับที่เหล่าเต๋าจัดวางไว้ทั่วยุทธภพมีมากดุจขนนิ้ว ลูกสมุน
กระจายไปทั่วทุกสายอาชีพ พุดถึงความว่องไวของข่าวสาร หากบอกว่า
เขาเป็นที่สอง ก็เห็นจะไม่มีใครกล้าอ้างตัวเป็นที่หนึ่งได้แล้ว

ปีนั้นอาจารย์หญิงของนางถึงแก่กรรมจากการคลอดยาก น่าเวทนา
ที่ทารกซึ่งนางคลอดออกมาด้วยชีวิตกลับมีร่างกายไม่สมบูรณ์แต่กำเนิด
อ่อนแอไข้โรค ซ้ำยังมีลักษณะของการด่วนจากไปเร็วก่อนวัยอันควร

สิบปีก่อนอาจารย์เคยสืบได้โอกาสสุดท้ายที่ทารกจะรอดชีวิตมาจากเหล่าเต้า...ขอเพียงเตรียมหญ้าหลังจี้ครบเจ็ดต้น รวมกับค่าจ้างหนึ่งร้อยตำลึงทอง ประมุขหุบเขาประหลาดเหลียวตงก็จะสามารถเปลี่ยนแปลงสภาพร่างกายของศิษย์น้องได้ ทำให้เลือดลมฟื้นคืนขึ้นมาใหม่

ประมุขหุบเขาประหลาดผู้นั้นได้รับการขนานนามว่า 'หมอมือหัตถ์เทวดา' มานาน รักษาโรคหายยากมานับไม่ถ้วน หลังจากผ่านการเชื่อมสะพานนี้ของเหล่าเต้า ก็ได้เริ่มต้นเส้นทางอันยาวนานในการตามหาหญ้าหลังจี้สิบปีของนางกับอาจารย์

เหตุผลที่สมุนไพรวิเศษอย่างหญ้าหลังจี้ยากที่จะหามาได้ นั้นเพราะมันเติบโตในบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ของเผ่าจันทรालิहितในแดนตะวันตกเท่านั้น ขณะที่หลายปีที่ผ่านมา ยุทธภพจงหยวนมิได้ปฏิบัติอย่างเป็นมิตรกับเผ่าจันทราลิहितนัก

ห้าหกปีก่อนนี้สองฝ่ายยังคงสู้รบกันจริงๆ มาก่อน ตอนนั้นอูลู่ซิงทางหนึ่งติดตามอาจารย์ขึ้นเขาลงดินตามหาสมุนไพรวิเศษ อีกทางหนึ่งต้องรับใบสั่งช่วยกำจัดเคราะห์ภัยให้นายจางทั้งหลาย แม้ไม่เคยเห็นกับตา แต่ก็รู้ว่าเด็กหนุ่มเผ่าจันทราลิहितคนหนึ่งเคยก่อวุ่นทั้งยุทธภพจงหยวนจนไต่บันสูงชันกระโดด ทุกผู้คนล้วนหวาดกลัว

เผ่าจันทราลิहितแยกตัวและลึกลับยิ่ง ตำแหน่งของบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์คนนอกไม่มีทางล่วงรู้ อาจารย์กับนางเดินทางมุ่งสู่แดนตะวันตกหลายครั้ง ล้วนหาทางเข้าไม่พบ หญ้าหลังจี้หนึ่งต้นยากหามา สุดท้ายอาจารย์ได้แต่กระจายข่าวและใช้เงินจำนวนมากซื้อข่าวจากทางเหล่าเต้า สืบค้นว่าในมือผู้ใดมีหญ้าหลังจี้ ขอเพียงให้หญ้าหลังจี้เป็นค่าตอบแทน ไม่ว่าจะ

เรื่องยากเพียงใดล้วนทำให้ได้ทั้งสิ้น ไม่ว่าคนผู้นั้นสังหารยากเพียงไร นางก็จะต้องลอบสังหารครั้งแล้วครั้งเล่าจนสำเร็จในที่สุด

ในคำคืนนี้หญิงาหลังจึ่งที่นางนำกลับมาคือต้นที่หกของรอบสิบปีนี้

ฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้อาวุโสในสำนักเล็กๆ เจ้าสำนักถูกคนสนิทร่วมมือกันวางแผนประทุษร้าย ผู้อาวุโสใช้หญิงาหลังจึ่งนี้มือเป็นค่าตอบแทน หมายถึงเอาคืนการสังหารด้วยการสังหาร หมายถึงจะพลิกท่วงทีของสำนักให้กลับมาถูกต้อง

นางคิดไม่ถึงหลังจากภารกิจลุล่วง ฝ่ายตรงข้ามเกิดกลับคำคิดเพื่อฝันอยากจะได้ส่งนางด้วยเงินอันน้อยนิด

'แม่นาง นี่เป็นสมุนไพรวิเศษเชียวนะ ไม่เพียงสามารถยืดอายุให้ยาวนาน ยังช่วยคืนความหนุ่มสาวชะลอวัย ข้าได้หญิงาหลังจึ่งนี้มาด้วยเหตุบังเอิญทั้งสิ้น หนึ่งเดียวไม่มีสอง ชะ... ข้าให้เจ้าไม่ได้! ไม่อาจทำได้!'

ชายชราตระกูลตระกูล บัดบัดนี้ นิ้วมือเหี่ยวยุ่นจับกล่องแบนแน่น ผู้คนในสำนักด้านหลังที่เปลี่ยนไปฟังคำสั่งเขามีท่าทีพร้อมใจจะกรูเข้ามาสังหารนางให้ตาย

นางจึงเปิดศึกการแย่งชิงทันที เมื่อลงมือก็ทำคนเจ็บหนักไปไม่น้อย แต่เมื่อครุ่นนางไปปิดกับอาจารย์ แท้จริงนางมิได้ลงมือสังหารคนเหล่านั้น เพียงแย่งกล่องแบนมาได้และแน่ใจว่าด้านในคือหญิงาหลังจึ่งนี้ ไม่ผิดพลาดก็ขัดคนพวกนั้นล้มลงและหนีมา

นางไม่กล้าให้อาจารย์รู้ว่าทำอะไรมาก็บาดเจ็บ

เดิมนางสามารถกลับมาก่อนหน้าี่สองสามวัน ทว่านางกลับเอา

หลับหลังจี้ไปซ่อนก่อน ลอบเข้าจวนจงหย่งกงฆ่าสังหารอีกหนึ่งยก
เรื่องบางเรื่องหากได้ข้อแฉะ ก็จะต้องทำให้จงได้ ถ้าไม่ได้ทำ
ตนเองก็จะติดอยู่ในความรู้สึกผิดของตนเอง
'นอนเถิด 'ไม่ต้องคิดเรื่องใดทั้งสิ้น ให้ข้าช่วยเจ้า'
'ซ่อนตัวให้ดี... ท่านอ่อนแอมาก อันตราย...'
'...รู้หรือไม่ ผู้ที่ใจอ่อนต่างหากที่อ่อนแอ แม่ นางใจอ่อน แม่ นาง
จึงจะเป็นฝ่ายที่อ่อนแอผู้นั้น'
ในหุมีเสียงพูดโต้ตอบสั้นๆ แ่วผ่านไปโดยไม่มีสัญญาณเตือน
ล่วงหน้า

เสียงบุรุษอ่อนละมุน เสียงหญิงสาวต่ำพราวและเปราะบาง...
คู่อริชิงพลันรู้สึกว่าการโคจรลมปราณภายในยุ่งเหยิงวุ่นวาย นี้ก็ว่า
ต้องหยุดเดินลมปราณอย่างเสียดายไม่ได้ กระนั้นสติกลับจมดิ่งลงอย่างหนัก
พริบตาที่นั้นราวกับถูกแรงถ่วงไว้รูปขุมหนึ่งดิ่งลงสู่เบื้องล่าง ร่วงตกลงไป
ลึกยิ่ง...

นางตกกระแทกลงสู่ห้วงขมขมมัวไร้พรมแดน ยามเมื่อสภาวะที่ถึงดิ่ง
หยุดลง นางมิได้ร่วงลงมาเจ็บ แค่อับสน...

"ในที่สุดก็ยอมให้ข้าเข้ามาแล้ว" เสียงบุรุษนุ่มละมุนสายนั้นที่เพิ่ง
ถูกคิดถึงเมื่อครู่ เวลานี้ตั้งขึ้นในสติรับรู้ของนาง

คู่อริชิงดันพื้นลุกขึ้น ดวงตาเบิกกลมไม่กะพริบแม้แต่บ่อย จ้องเขม็ง
ไปที่หมอกหนาดำทะมึนเบื้องหน้า

หมอกหนาบั้นป่วน เหมือนลมพายุหมุนวนเปลี่ยนแปลงพลิกผัน
พลันเห็นเงาร่างบุรุษสูงโปร่งก้าวออกมาจากด้านหลังของสายหมอก

บุรุษสี่เท้าซึ่งซ้า ชูดคลุมยาวล่องลอยหลากสีสัน เรือนผมสีดำ
แผ่สยายน้อยๆ ดูสวยงามน่าไหล ไบหน้าขาวกระจ่าง ขาวจนทอแสงเรื่อเรือง
จางๆ พาให้ไบหน้าที่มีเส้นสายงดงามนั้นดูประหนึ่งความฝันประดุจ
ภาพมายา ไม่เหมือนเรื่องจริงเท่าใดนัก

"ชะ...ซ้าต้อง...ต้องธาตุไฟเข้าแทรกเป็นแน่..." นางพืมพาด้วย
จิตได้สำนึก คิดเหตุผลอื่นไม่ออก

"หามิได้ เจ้าเพียงผลอสติใจเพริดไปเท่านั้น...จึงคิดถึงซ้าขึ้นมา"
บุรุษรูปร่างมาอย่างตรงหน้านาง สายตาจืดจ่อและมีชีวิตชีวา คล้ายต้องการ
มองเข้าไปในเนื้อหนังจิตวิญญาณของนาง ไปยึดกุมทุกกระแสดวงความคิด
ของนาง

คนตรงหน้าอยู่ใกล้เกินไป อุลั้วซึ่งอดจะขยับถอยหลังไม่ได้

นางไม่ใช่คนตาขาว แต่ฝ่ายตรงข้ามก็สุดจะอ่อนแออบบางเป็น
อย่างยิ่ง คาดว่าแค่หนึ่งนิ้วของนางก็สามารถฉีกเข่าล้มลงได้อย่าง
ไร้ข้อกังขา นางจึงไม่เข้าใจว่าความรู้สึกเครียดเกร็งในอกนั้นเกิดขึ้นจาก
อะไร

สุดท้ายนางเพียงถอยแต่มิได้หนี

"ฉินฮิว..." นางเรียกขึ้นซ้าๆ ตามด้วยยกมือกุมหน้าผาก สายหน้า
พลางพืมพาดอย่างไม่อยากเชื่อความคิดตนเอง "ไม่ถูกต้อง...ไม่ใช่ธาตุไฟ
เข้าแทรก...ลมหายใจเข้าออกล้วนปกติ และไม่มีความรู้สึกย่ำแย่จาก
การที่เลือดลมปั่นป่วนแม้แต่น้อย เช่นนั้น...เช่นนั้นยามนี้คือความฝัน?
ย่อมเพราะเหนื่อยเกินไป หลับไปเมื่อใดไม่รู้ตัว จากนั้น...ฝันถึงบุรุษผู้หนึ่ง
...แต่ไรมานซ้าไม่เคยฝันเลอะเทอะมาก่อน ครั้งนี้กลับเหนื่อยถึงขั้นฝันเป็น

บุรุษแล้ว ข้ายัง...ยังเป็นคุณชายอันดับหนึ่งของสำนักชิงเยียน ข้าฝันถึง เพราะอยากทำอะไร อู๋ลิวซิง เจ้าอยากทำอันใดกัน"

นางที่กำลังนึกว่าตนเองหลับลึกอยู่ในห้องฝันเปลี่ยนไปพูดมากขึ้น สีหน้าก็เปลี่ยนไปหลากหลาย เทียบกับแม่นางที่พูดน้อยทั้งยังมีสีหน้า ไร้อารมณ์คนเดิมนั้นช่างแตกต่างกันมาก

ทว่าท่าทางต่างกันราวฟ้ากับเหวนี้ ชวนให้บุรุษที่มหาหยุดตรงหน้านาง อดเล็กคิ้วอย่างตกตะลึงไม่ได้

"ดังนั้น ในเมื่อฝันเห็นข้าแล้ว เจ้าอยากทำอะไรเล่า" ฉินชิวถามขึ้น ตามคำพูดนาง

อู๋ลิวซิงเหลือบตาขึ้นมองเขาใหม่ ดวงตาทั้งสองประกายประกายกัน หน้าผากนางซาห็นบเล็กลง

เมื่อไม่ได้คำตอบจากนาง ใบหน้าเขาตึงเครียดขึ้น ก่อนจะเอ่ยคำหยาบ "เจ้าไปโดยไม่ลา ไร้น้ำใจของชาวยุทธภพโดยสิ้นเชิง"

ทั้งที่อยู่ในห้องฝัน นางกลับสัมผัสได้ถึงหัวใจที่ปูดรัดขึ้นโดยแรง นึกถึงเขาที่โดนบีบให้ต้อนรับแขกหลังมาน อีกทั้งเสรีจกิกแล้วยังรีบร้อน ขึ้นชั้นบนและมองหาตัวนาง

"อาจารย์จุดพลุสัญญาตามหาข้า ข้าทำเรื่องที่จะจนจ้งหย่งกงด้วย ตนเอง ไม่ได้บอกอาจารย์ จากนั้นข้ายังได้รับบาดเจ็บกลับซ้ำอีก อาจารย์ ย่อมกังวลใจยิ่งยวด...แท้จริงข้าซ่อนหน้่าหลังจี๋ตันที่หกเอาไว้ อาจารย์ ต้องการทั้งหมดเจ็ดตันเลยเสียวนะ บัดนี้ขาดเพียงตันสุดท้ายก็จะสำเร็จ งานใหญ่ ข้าต้องไปนำตันที่ซ่อนไว้เป็นอย่างดีนั้นกลับมาจึงจะได้ ศิษย์น้อง ต้องใช้มันรักษาชีวิต อาจารย์เร่งรัดให้ข้ากลับมา ข้า...ข้าไม่มีความตั้งใจ

จะทำเช่นนั้นกับท่าน..."

บางทีด้วยเพราะนี่ว่าคุณเองอยู่ในฝัน ข้าบุรุษที่มีบุญคุณกับนาง ยังประชิดมาถึงตรงหน้าด้วยน้ำเสียงแผ่วโห่ระ จ้องมองใบหน้านาง กลุ่มโกรธนิดๆ ทั้งยังดู...น่ารักอย่างไม่มีเหตุผล นางพลันปลดปล่อยตนเอง อย่างต้านทานไม่ไหว นี่อะไรได้ก็พูดเช่นนั้น

นางมิได้สังเกต ตอนที่บุรุษรูปงามตรงหน้าได้ยื่นคำว่า 'หญ้าหลังจี้' ดวงตาสองข้างของเขาพลันหริ่ง

ฉินชิวหนึ่งงันไปเนิ่นนานจึงถามขึ้นอย่างแฉ่มช้า "หญ้าหลังจี้... อาจารย์กับศิษย์น้องเจ้าต้องการมันไปทำอันใด"

นี่เป็นความฝัน ฝันที่แปลกประหลาดทั้งยังเสมือนจริงมากเกินไป... ในเมื่ออูลู่ซึ่งมั่นใจว่ามันเป็นแค่ฝัน ดังนั้นในฝันนางย่อมไร้ซึ่งการระวัง ป้องกัน ถ้ามาย่อมตอบไปตามจริง

นางบอกเล่าว่าเหตุใดตนเองจึงต้องตามหาหญ้าหลังจี้อย่าง สิ้นกระชับแน่นประเด็นหลักต่อเขาทั้งหมด ทั้งยังเอ่ยถึงเรื่องเหล่าเต้า คนกลางในยุทธภพกับเรื่อง 'หมอมือหัตถ์เทวดา' แห่งหุบเขาประหลาด เหลียวตงอีกด้วย...

"...หลายปีมานี้อาจารย์พาข้ารวบรวมเงินได้ครบหนึ่งร้อยตำลึงทอง แล้ว หญ้าหลังจี้เจ็ดต้นบัดนี้ก็เหลือแค่ต้นเดียว เชื่อว่าอีกไม่นานจะสามารถส่งศิษย์น้องไปรักษาตัวที่หุบเขาประหลาด เปลี่ยนแปลงสภาพ ร่างกายได้"

ฉินชิวฟังจบ เรียวกิ้วดวงตาสองบึงราวสภาวะก่อนพายุบนภูเขา จะมาเยือน ถ้ามั่นใจจริงๆ อีกว่า "ตอนอาจารย์เจ้าเก็บเจ้าที่อยู่น้อย

“อะไรที่ฟังมาดูแล้วข้างภายในปีนั้น ศิษย์น้องของเจ้าถือกำเนิดแล้วหรือไม่”

อูลัวซิงไม่ค่อยเข้าใจคำถามที่มาโดยไม่ให้ตั้งตัวนี้ของเขานัก ทว่ายังคงตอบตามจริง “ฟังจากคำพูดอาจารย์ อาจารย์หญิงจากไปเนื่องจากเสียเลือดมากตอนคลอด ตอนที่ข้าเจออาจารย์อายุยังไม่ถึงเจ็ดปีดี ส่วนศิษย์น้องเพิ่งอายุครบขวบ”

“ดังนั้น...พูดตามตรง แท้จริงอาจารย์เก็บเจ้ากลับมาเพื่อเป็นเพื่อนกับบุตรสาว หลังจากสอนวิชายุทธ์ให้เจ้า ยังสามารถให้เจ้าช่วยทำงานช่วยเก็บเงิน ช่วยหายา ไข้หรือไม่”

วิธีแจกแจงของเขาทำให้นัยน์ตาของนางหดลงจับพลันราวกับหวาดกลัวความเจ็บปวด

“ทำไม ข้าพูดไม่ถูกต้องหรือ” ฉินชิวถามอีก

บุรุษเบื้องหน้าสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม แววตากลับทอประกายเย็นเยียบเล็กๆ

อูลัวซิงกระจ่างแจ้งในพริบตา เขายังเคืองโกรธที่นางจากไปโดยไม่ลาไฟโทะสะลูกโชนไต้รอยยิ้มแสนสร้างกับความเย็นชานั้น

นางบดกลีบปากทั้งสอง ก่อนจะเอ่ยปากขึ้นอย่างยากลำบากยิ่ง

“หากไม่ได้อาจารย์พาข้ากลับไป เด็กหญิงที่เสียพ่อแม่ทั้งสองคนไปจากการทำลายล้างของน้ำป่าทะลักท่วม อยากรมีชีวิตรอด อยากรขอให้อิมห้องร่างกายอบอุ่นสักมือ บางทีอาจถูกคนขายเข้าหอนางโลมสำนักคณิกาไปแล้ว หรือไม่ก็...ก็คงเป็นดั่งที่ท่านพูด ข้านั้นถูกพากลับไปเพื่ออยู่เป็นเพื่อนศิษย์น้อง ทั้งยังประจวบเหมาะเป็นคนที่มีพื้นฐานดี ทนต่อความลำบากในการฝึกยุทธ์ได้ ช่วยอาจารย์รวบรวมเงินได้ ช่วยศิษย์น้อง

หายไปได้...เป็นเช่นนี้ แต่เป็นเช่นนี้แล้วจะทำไมเล่า"

ไม่อาจไม่ยอมรับ คำพูดของเขาแทงเข้าไปในส่วนลึกของใจนาง ทว่าแต่ไรมานางก็หาได้มีนิสัยชอบจมปลักกับความทุกข์

ความรู้สึกทุกข์ตรมย่อมมี แต่ควรจะมีเรื่องราวให้ขาด และนาง ก็ไม่มีทางหลอกตนเองด้วย "...ได้ทำประโยชน์ให้อาจารย์ ได้ปกป้อง ศิษย์น้อย อย่างไรก็ตามก็ดีกว่าอดตายข้างถนนหรือตกต่ำไปเป็นนางคนึกา มากนัก...มากยิ่งขึ้น"

ครั้งนี้กลับเป็นเขาที่นัยน์ตาหรือลงจับปล้น "เช่นนั้นก่อนหน้าที่นี่ที่เจ้าไป โดยไม่ลา ซ้ำยังไปอย่างไร้รื้อนเพียงนั้น ล้วนเป็นเพราะสำนักชิงเยียน เป็นสถานที่ตกต่ำ เป็นสถานที่สกปรกโสภณเหลือแสนใช่หรือไม่"

...สะ...สถานที่สกปรกโสภณเหลือแสน?

อูลู่ซิงเบิกตากว้างก่อนในที่แรก ตามด้วยหลุบตาลง ขบกรามแน่น พลางเอ่ยแย้ง "ไม่ใช่! ที่ข้ารีบจากมา เป็นเพราะหวนกลับมาช้า อาจารย์ กำลังตามหาข้า เรียกข้า เป็นเพราะข้า...ข้า..." ลมหายใจของนางสะดุด ทันควัน นางพยายามกลืนลมหายใจที่ติดอยู่ในลำคอเฮือกนั้น "ในใจข้า ย่ำแย่ถึงขีดสุด รู้สึกว่าตนเองไร้ค่าถึงเพียงนั้น จากนั้นก็...อับอายแทบ แทรกแผ่นดินหนี..."

นัยน์ตาลึกล้ำคู้้นของฉินชิวหดเกร็งอีกหน ยามนี้เขามีได้บันดาล โทสะ เพียงฉงนฉงายอยู่ในใจ "เหตุใดจึงรู้สึกไร้ค่า รู้สึกอับอายแทบ แทรกแผ่นดินหนี"

อูลู่ซิงที่เชื่ออย่างลึกซึ้งว่าตนเองอยู่ในความฝันไม่เก็บจำคำพูดใด ปล่อยความรู้สึกออกไปตามหัวใจทั้งหมด "เดิมท่านเป็นคนนอก หอชื่อเพย

ของท่านเป็นเพราะข้ากลับถูกทำลายและทะเลือทอนปานนั้น กระทั่ง
พินลัคนันยังรักษาไว้ไม่ได้ ทำยที่สุดยังต้องยอมรับน้ำใจจากขุนนางสูงศักดิ์
เหล่านั้น ยังมีอาจไม่ก้มหัวไปทนมื่นใจปรนนิบัติอีกฝ่าย ต้องต้อนรับแขก
ที่เกลียดชังยิ่งยวดในฐานะแขกพิเศษ หากข้ามีน้ำใจมากพอ ควรพาท่าน
ไปจากที่นั่น แต่...แต่ข้าทำไม่ได้...อาจารย์ ศิษย์นี้้องต้องการข้า ข้าไม่อาจ
ปกป้องให้ท่านปลอดภัยจึงทำได้เพียงจากมา ได้เพียงจากมาไกลตอนที่
ท่านถูกหยามเกียรติ อะไรนอกเหนือจากนั้นล้วนทำไม่ได้ทั้งสิ้น..."

นางค้นพบว่าก้นบึ้งของดวงตาที่เหมือนปริศนาของบุรุษราวกับ
มีสะเก็ดดาวตกลงไป ทอประกายระยับ ประหนึ่งได้รับการปลอบโยนและ
ถูกทำให้พึงใจ

"ฝันนี้...เหมือนจริงยิ่ง..." นางกลับสัมผัสได้ว่าโบหูตนเองร้อนลวก
และอดถอยหลังไปก้าวหนึ่งไม่ได้

นางถอยหลัง ฉินชิวก็สืบเท้าขึ้นหน้ามาใกล้พลางเอ่ยด้วยท่วงท่า
เข้มข้ม "ตั้งนั้นที่ฝันเห็นข้า เพราะเจ้ารู้สึกผิดบาปในใจ รู้สึกละอายใจต่อข้า
รู้สึกที่ไม่มีน้ำใจกับข้ามากพอ เป็นเช่นนี้ใช่หรือไม่"

นางแหงนหน้าสบตาเขาอย่างอึ้งงัน ก่อนจะขานรับเสียงค่อยด้วย
คำตอบจากจิตใต้สำนึก "อืม..."

"เป็นเช่นนี้จริงหรือ" โบหน้าหล่อเหลาของเขาโน้มลงมาหานาง
ปลายจมูกอยู่ห่างจากจมูกเล็กของนางไม่ถึงหนึ่งช่วงนิ้ว มุมปากหยักขึ้น
เล็กน้อย "ความงามของคุณชายอันดับหนึ่งแห่งสำนักชิงเยียนดึงดูเจ้า
ไม่ได้โดยสิ้นเชิง ไม่สามารถทำให้เจ้าฝันถึงได้เลยเสียหรือ เดิมข้านี้คิดว่า
เจ้าต้องใจข้าไม่มากนักน้อย เป็นข้าคิดไปเองฝ่ายเดียวกระนั้นหรือ"

คำถามเขาไม่ได้รับคำตอบทันที เพราะหญิงสาวกำลังตกตะลึงยิ่ง
ดวงตารูปเมล็ดซึ่งเบิกกว้างขึ้น

"แม่นางอู เจ้าไม่มีใจให้ฉินทิวอย่างแท้จริง?" เขาได้ถามด้วยเสียง
ทุ้มต่ำอีกคราราวกับต้องการยั่วเย้าจิตวิญญาณคนพลงนั้มนิไบหน้าลง
ต่ำกว่าเก่า

บางที่อาจเป็นชั่วอดีตใจ หรือชั่วครู่ หรืออาจใช้เวลานานกว่านั้น
ไบหูร้อนผ่าวของอูลัวซึ่งจึงค่อยได้ยินเสียงแหบแห้งของตนเอง...

"ข้ากับคุณชายรู้จักกันเพียงหนึ่งคืน ไหนเลยจะพูดถึงอะ...อะไร
มีใจไม่มีใจ"

ดวงหน้างามของบุรุษในคลองจักษุปรากฏรอยยิ้ม ไพโทะสะสลาย
หายไปโดยไม่รู้ตัว "ไซสินะ รู้จักกันเพียงเวลาน้อยนิด พวกเราก็ร่วม
ตกทุกข์ได้ยากด้วยกัน ข้ายังได้เห็นเรือนร่างเจ้า เจ้าก็มองดูข้าถอดอาภรณ์
แต่งตัวตลอดชั้นตอน ยามนี้ยังยินยอมให้ข้าก้าวเข้ามาที่นี่ หากเจ้าไม่คิด
อะไร ข้าก็อับจนหนทาง แต่หากเจ้าคิด นั่นก็คือมีใจให้ข้า เช่นนั้นโฉน
จึงไม่ยอมรับอีก"

คำพูดวทวนของเขาทำให้นางรู้สึกสับสนมีงงอยู่บ้าง

มีอะไรไม่ค่อยถูกต้อง...

นางตระหนักได้ถึงความไม่ชอบมาพากลทว่ากลับแจจแจงตันสลาย
ปลายเหตุไม่ออก รู้สึกเพียงดวงตาของเขา นัยน์ตาดำของเขา จังหวะ
การพูดของเขา น้ำเสียงของเขา อีกทั้ง...อีกทั้งลมหายใจอุ่นจางที่ลอยอวล
อยู่ตรงปลายจมูกนาง ชั่วระหว่างความสงบนิ่งและเคลื่อนไหวก่อดำขึ้น
เป็นตาข่ายไร้รูปร่าง ครอบทับลงมาตั้งแต่หัวจดเท้า

นางหลับตาทั้งสองด้วยสัญชาตญาณ สามารถไม่มองได้ แต่กลับมื่ออาจไม่ฟัง ยามนี้เองก็แว่วเสียงบุรุษหนุ่มนวลแผ่วเบาดุจครวญเพลงขึ้นอีกครา...

"เจ้าโสดแฉ่ในยุทธภพ มีวันนี้ไม่มีพรุ่งนี้ ข้าคลุกคลีในวงการหอโคมเขี้ยว ความรักเป็นเท็จ ความรู้สึกเป็นลวง ยากนักที่เราสองจะได้พบกัน เจ้ายินดีปกป้องข้าให้รอดพ้นจากการกัณฑ์ของสุนัขดุร้าย ทั้งยังรู้จักปวดใจแทนข้า ข้าก็ยอมรับน้ำใจนี้เช่นกัน"

นางรู้สึกว่าริมฝีปากของเขาเลื่อนมาที่แก้มขวา ผิวของใบหน้านางครึ่งหนึ่งถูกลมหายใจเขาเป่ารดจนอุ่นร้อน

จากนั้นเขาเอ่ยถามขึ้นว่า "ฉันทิวจะปรนนิบัติอย่างดีเยี่ยม แม่นางอู...อยากลองดูหรือไม่"

อูลู้ซิงริมฝีปากร้อนผ่าว สัมผัสทั้งนุ่มและชุ่มชื้นประทับลงมากลิ่นอายที่อาบย้อมด้วยกลิ่นจันทร์หอมยี่ดครองจุมูกและปากของนางทั้งหมด ช่วงซิงลมหายใจเข้าออกของนางไป

นางตื่นตระหนกและลืมตาขึ้นทันใด

ใบหน้าของบุรุษอิงแอบชิดใกล้เป็นอย่างไร ในความเป็นจริงนั้นใกล้ยิ่งกว่าใกล้ สันจุมูกโด่งดงามของเขาแนบไปกับของนาง ดวงหน้างดงามเอียงเล็กน้อย ขนตาองยาวหวลบลลงดุจปีกผีเสื้อสั่นสะท้านใช้ริมฝีปากปิดผนึกริมฝีปากนาง

ไม่เพียงแค่นี้ก็ปิดผนึก ลึนอุ่นชื้นของเขาเมื่อสบช่อกก็ซ่าแรกแทรกเข้ามาในโพรงปากของนาง และเกี่ยวกระหวัดลิ้นเล็กที่ซ่อนอยู่ภายใน

อ้อ...เช่นนี้เหมือนจะ...ไม่ค่อยถูกต้อง แต่...แต่ว่า...

ทั้งหัวใจของอูลู่ซิงว่าอุ่นลับสน ดวงตาที่ลึมขึ้นอย่างตระหนกของนาง รวากับถูกสะกดจิต เปลือกตาค่อยๆ ปิดลงอย่างสิ้นระริก หน้าผากซาหีบ ความรู้สึกตื่นเขิน ความรู้สึกได้รับการปลอบประโลมแผ่ขยายจากปาก ลิ้นและในกระพุ้งแก้ม โดยไม่รู้ตัว นางเรียนรู้ที่จะหลับตาทั้งสองข้าง เหมือนอย่างบุรุษ เรียนรู้การเคลื่อนไหวกวาดเบาๆ และม้วนตัวมัดของ ลิ้นเขา พันพันกับเขาที่บุกรุกเข้ามาในปากของนางเข้าไปมา

เขาจูบนาง...นางตอบรับคำเชิญจากกลิบบากเขา ต้อนรับเขา ที่แทรกลึกเข้ามาอย่างไร้การต่อต้าน

นางไม่เคยทำเช่นนี้กับผู้ใดมาก่อน

เหมือนกับนางที่ไม่เคยฝันถึงบุรุษมาก่อน ไม่เคยฝันประหลาด ถึงเพียงนี้มาก่อน

ทว่าชั่วจิตใจเดียวทุกอย่างก็เกิดขึ้น จริทหรือดวงเปลี่ยนไปพร่าเลือน ไม่ชัดเจน ทว่า...เหตุการณ์ทุกอย่างล้วนต้องมีต้นสายปลายเหตุ ยามเกิดเหตุผิดธรรมดาย่อมต้องมีปัญหาอะไร เช่นนี้ไม่...

ไม่ถูกต้องจริงๆ!

สติรับรู้หนาววูบ พลังขมุนั้นแทงทะลุผ่านไขสันหลัง นางตัวสั่น สะท้านโดยแรงคราหนึ่ง ฝ่ามือทั้งสองที่ทาบทับลงบนหน้าอกเขาตั้งแต่ เมื่อใดก็ไม่รู้ ออกแรงฉับพลันในชั่วพริบตา

นางผลักบุรุษผู้นี้ ออกอย่างหนักหน่วง สองตากลิ้งกว้างอย่างตกใจ สุดขีด ก่อนจะพบว่าตนเองไม่ได้อยู่ในก้อนขมุกขมัวนั้นอีกแล้ว

ในห้องเสียบสนิท เสียบสัจเหมือนเช่นปกติ นางตื่นขึ้นมาบนเตียง

ร่างกายยังคงอยู่ในท่าขัดสมาธิ

เป็นความฝัน...

แต่นี้...นี่อย่าแย้งไปอย่างแท้จริง

นางไม่กล้าเชื่อเลยจริงๆ ว่าตนเองกลับนอนหลับไปตอนที่กำลัง
โคจรลมปราณเสียได้!

ตั้งแต่ติดตามอาจารย์ฝึกวรยุทธ์มาตั้งแต่อายุหกเจ็ดปี เรื่องเช่นนี้
ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

นางครุ่นคิดถึงความเป็นไปได้ทั้งหมดที่ตนเองจะตกต่ำมาถึงขั้นนี้ได้
สุดท้ายก็กล่าวได้เพียงว่าค่ายกลที่นักพรตหลังเงินแห่งเขาอวิ้นเหยาสร้างขึ้น
ในจวนจงหยงกงช่างมีอาจดูเบาได้จริงๆ แค่หลบ 'เจ็ดดาวระดมยิง'
ไม่พ่นด้านเดียว ความเจ็บปวดทางร่างกายยังพอฝืนทน แต่พิษที่หลงเหลือ
ในตัวกลับลอบก่อการพิลึก หากมิใช่เพราะสารพิษส่งผลกระทบถึงจิตใจ
นางย่อมไม่มีทาง...ไม่มีทางฝืนเหลวไหลเช่นนี้เป็นอันขาด

หน้าผากเต็มไปด้วยเหงื่อเม็ดเล็ก นางจับแขนเสื้อขึ้นซับ หัวใจ
ยังคงเต้นถี่ราวอยู่บ้าง ลมหายใจกับผิวหนังน้ำยังร้อนลวกผิปกติ

นางขยับปลายนิ้วเล็กน้อย สัมผัสกลีบปากของตนเองด้วย
สัญชาตญาณ ความรู้สึกคล้ายถูกบดเบียดดูดเม้มจากในส่วนของ
ปากเล็กทั้งปากหลุดออกจากฝืนมายังความจริง ในปากกระทั้งลิ้มรส
กลิ่นคาวเลือดจางๆ ได้...นางคงไม่ได้ฝืนเช่นนั้น แล้วตื่นตื่นจนถึงกับ
กัดตนเองเป็นแผลหรือกกระมัง

"สวรรค์..." นางยกสองมือปิดหน้าพรางลึกลงกับเตียงและโอดครวญ
เสียงต่ำ ไม่สนใจอีกว่าจะกัดทับบาดแผลที่เจ็บบนแผ่นหลัง รู้สึกเพียงว่า

การที่ตนเองนี้ภาพฝันแสนลามกต่อบุรุษที่มีบุญคุณกับนาง และอาลัย
 อารมณ์รูปโฉมงดงามของอีกฝ่าย เป็นเรื่องที่ไร้ยางอายุเกินไปแล้ว

ในเวลาเดียวกัน ทางใต้ของเมืองหลวง บนหอชื่อเพยในสำนัก
 ชิงเยียน มีคนผู้หนึ่งลืมหูลงขึ้นในห้องมีดสนิทเช่นกัน

สภาพระเกะระกะหลังจากโดนพังทลายยังมีได้เก็บกวาด โต๊ะเก้าอี้
 ที่บเลื้อยผ้ายังคงตั้งเอียงกระเท่ระเซะปะระเซะ เสื้อผ้ารวมไปถึงของชิ้นเล็ก
 ชิ้นน้อยกระจัดกระจาย ผ้าโปร่งผืนใหญ่ร่วงหล่นลงมาซ้อนทับกันเป็นชั้นๆ
 บนพื้นไม้ มีเพียงเตียงกว้างในห้องด้านในที่ยังพอจะรักษาความสะอาด
 เป็นระเบียบอยู่ได้

บนเตียง บุรุษรูปงามที่เสื้อผ้าและเรือนผมสีดำยุ่งเหยิงน้อยๆ ก็
 กำลังนั่งขัดสมาธิเช่นกัน ท่วงทำนองคล้ายกำลังใคร่ครวญปราวณเป็นวงกลม
 บังคับลมปราณควบคุมสติ ทันใดนั้นเขาก็หงายหลัง นอนราบเป็นรูป
 ตัวอักษรตัว ก่อนจะค่อยๆ งอแขนขึ้นหนุนต่างหมอน

ในปากเขามีกลิ่นคาวเลือด เป็นเลือดของเขาเอง

ตอนที่แม่นางอุสติแจ่มชัด ผลักเขาออกมากะทันหัน พันขาวของนาง
 ช้วนโดนเนื้อนุ่มในปากเขา และทิ้งรอยแผลเล็กๆ เอาไว้

การก้มหน้าประจบจุบิริมฝีปากเล็กของนาง พุดตามจริง การกระทำนี้
 เป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือความคาดหมายของเขามาก

ต้องโทษที่สีหน้าอึ้งตะลึงของนางตอนนั้นน่ารังแกเยี่ยงนัก นิสัยแท้จริง
 ของนางที่ซ่อนอยู่ใต้สีหน้าไว้ความรู้สึกอันที่จริงก็เหมือนหญิงสาวทั่วไป
 อย่างมาก พอเปลี่ยนไปพุดมากขึ้น สีหน้าก็เปลี่ยนไปหลากหลาย

ความรู้สึกแสดงออกมาให้เห็น และยังรู้จักหน้าแดงขวยอายอีก

แต่จิตใจของหญิงสาวยังคงแน่วแน่ มิได้ล่องลอยไปตามการ
ร้ายระบ่ำของเขาจนถึงที่สุด

ในเมื่อแพ้ศึกก็ไม่ง่ายตาย ดังนั้นเขาจะคว่นใจร้อนไม่ได้ ต้องค่อยๆ
วางแผนขบคิด

"อืม...นิสัยเช่นนี้ เห็นทีจะเป็นคนที่ปลอมประโลมได้ แต่หลอกล่อ
ไม่ง่าย" เขาเหลือบมองด้านบนพลงพึมพำเสียงต่ำ "ดีมาก ดีมากทีเดียว"

เขาเฝ้าปากที่ได้รับบาดเจ็บนั้น และใช้ห้องนิ้วลูบมุมปาก จึงพบว่า
รอยโค้งตรงนั้นหยักยกขึ้น

แม้วิชาเข้าฝันถูกทำลาย วิชาสวมิญญานก็ใช้ไม่ได้ผลโดยสมบูรณ์
ทว่าเขากลับรู้สึกเบิกบานใจอย่างผิดธรรมชาติ

เห็นการล่าสัตว์ จิตใจเบิกบาน*

* เห็นการล่าสัตว์ จิตใจเบิกบาน เป็นสำนวน หมายถึงการได้เห็นสิ่งที่ตนเองเคยชอบในอดีตอีกครั้ง ทำให้
รู้สึกตื่นเต้นเบิกบานอดรันทนไม่ไหว

4

หลังคืนมิดมิดมีวันฟ้าสว่าง

สามวันให้หลัง

อุลัซซิงเพิ่งปฏิบัติภารกิจหนึ่งเสร็จ แม่พูดว่าระหว่างทางเกิดอุปสรรค ท้ายที่สุดยังคงนำหญ้าหลังจี่ตันที่หกกกลับมาได้ ประกอบกับจำเป็นต้องพักฟื้นฟูรักษาอาการบาดเจ็บ สามวันนี้นางจึงอยู่ในโอวาทยิ่งอย่างแท้จริง เพียงพักอยู่ที่เรือนไผ่ไม่ได้ไปที่ใดทั้งสิ้น หากไม่เดินลมปราณขับพิษรักษาอาการบาดเจ็บ ก็จะอยู่พูดคุยกับศิษย์น้องอุเฉียวเออร์ หรือที่จริงคือเวลาส่วนใหญ่ล้วนเป็นอุเฉียวเออร์เกาะติดข้างกายนางพูดเจื้อยแจ้วไม่หยุด ทว่านางก็คุ้นชินกับการรบกวนแล้ว

ศิษย์น้องร่างกายไม่แข็งแรงลมปราณอ่อนแอ อาจารย์ยังคงดูแลปกป้องไข่มุกในอุ้งมือ* นี้อย่างเกินเหตุอีก จึงเป็นเหตุให้บัดนี้ศิษย์น้องที่อยู่สืบห้าสิบหก นอกจากนางผู้เป็นศิษย์พี่ ข้างกายก็ไม่มีเพื่อนเล่น

* ไข่มุกในอุ้งมือ เป็นสำนวน หมายถึงบุคคลผู้เป็นที่รักตั้งหนึ่งสิ่งของล้ำค่า ต่อมาก็กใช้แทนบุตรธิดา อันเป็นที่รัก คล้ายกับภาษาไทยที่เปรียบลูกเป็นแก้วตาดวงใจของพ่อแม่

อายุรุ่นราวคราวเดียวกันเลย จึงไม่แปลกที่ทุกครั้งยามนางหวนกลับเรือนไผ่ศิษย์น้องมักกองแจะนอนกับนาง ดึงตัวนางมาพุดจ้อไม่รู้จบ

วันนี้หลังกินอาหารค่ำไม่นาน นางก็ส่งศิษย์น้องที่ร่างกายอ่อนเพลีย อ้าปากหาวบ่อยครั้งกลับไปนอนที่ห้อง หลังเก็บกวาดภายในเรือนกับห้องครัวเสร็จและเห็นอาจารย์กลับห้องแล้วเช่นกัน นางจึงพลันออกไปด้านนอกตามลำพัง

ลำธารสายเล็กคดเคี้ยวเลี้ยวลดสายหนึ่งตั้งอยู่ห่างไปครึ่งหลี่* น้ำใช้ที่เรือนไผ่ล้วนมาจากลำธารสายนี้ ต่อให้ตลอดทางมีเพียงดวงจันทร์ดวงดาวเป็นเพื่อนเท่านั้นและนางไม่มีใครทั้งไม่ได้ถือคบไฟ กระนั้นหลับตาก็สามารถจดจำได้ว่าในลำธารที่ใดมีหินใผล่พื้นน้ำขึ้นมาให้เหยียบได้บ้าง

ด้วยเหตุนี้ยามเมื่อเงาร่างแบบบางคล่องแคล่วเดินทะลุผ่านป่าไผ่แถบใหญ่มายังริมลำธาร จึงไม่ได้ตั้งใจใช้วิชาตัวเบา เพียงเหยียบหินในลำธารที่พื้นน้ำขึ้นมาสองสามก้อนด้วยฝ่าเท้าแผ่วเบาพอเหมาะ และกระโดดข้ามไปยังอีกฝั่งของลำธาร

เดินต่อไปอีกคือหมู่บ้านเล็กมากแห่งหนึ่ง ขนาดประมาณยี่สิบหลังคาเรือน อุ้ลู่ซิงชอบไปมาหาสู่กับชาวบ้านที่นั่นเป็นอย่างมาก

นางคิดว่าในใจอาจารย์ย่อมรู้อย่างกระจ่างชัดว่าหากนางกลับเรือนไผ่ก็จะชอบไปที่หมู่บ้าน อาจารย์แม้จะไม่ชอบให้นางมีปฏิสัมพันธ์กับพวกชาวบ้านมากนัก แต่ก็มิได้พุดยับยั้งตรงๆ มักจะลืมตาข้างหนึ่งปิดตาข้างหนึ่งปล่อยให้นางทำตามใจไม่เข้มงวดเหมือนเช่นที่ดูเลศิษย์น้อง

* หลี่ (ลี้) หมายถึงหน่วยมาตรวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อิน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

อืม บางทีนางก็นึกอีกว่าไม่น่าอยู่ที่ศิษย์น้องได้รับการคุ้มครอง
 อย่างดีเยี่ยม สามารถตีธนูหรือออกธนูได้ตามใจชอบ แต่เรื่องการ
 'ปล่อยอิสระ' ข้อนี้ นางกลับต้องยินดี ยินดีที่อาจารย์ไม่ยุ่งยากกับนาง
 มากเกินไปและให้อิสระนางมากยิ่งขึ้น

ดังนั้นนี่ก็คือความหมายของคำโบราณที่ว่า 'เมื่อหนึ่งดี ย่อมไม่มีดี
 ที่สอง' กระจ่าง

นางเหยยหันตนเองในใจ ฉีกปากหัวเราะโดยไร้เสียง ลูบจมูก
 ขณะจะยกเท้าเดินไปทางหมู่บ้าน แสงจันทร์เหนือศีรษะกลับดูวาว
 ผิดปกติ คล้ายมีสิ่งของขนาดมหึมาลอยผ่านด้านบนไปอย่างรวดเร็ว

นางซ่อนตามองทันใด ได้แสงดาวจันทราบางเบาแยกแยะออกว่า
 นั่นคือคนผู้หนึ่งกำลังแบกคนอีกคนอยู่

คนที่สำแดงวิชาตัวเบารูปร่างสูงใหญ่กำยำ คนที่ถูกแบกบนบ่า
 อารมณ์ปลิวไสว เสื่อฤดูใบไม้ผลิหลากสีสันและรูปร่างสูงโปร่ง...มิใช่สตรี
 กลับเป็นบุรุษ!

ช้าก่อน! ได้แสงจากดวงดาวดวงเดือน เสื่อที่สีสันค่อนข้างโดดเด่น
 ตัวนั้นวาวผ่านกันบั้งนัยน์ตาไปเพียงชั่วจิตใจ

เหตุใดนางจึงรู้สึกคุ้นตาเล่า

หรือว่า...ฉินชิว?!

คืนนั้นเพื่อต้อนรับแขกสูงศักดิ์ เขาจึงแต่งกายอย่างเลิศหรู ชุดที่
 เปลี่ยนไปใส่ต่อหน้านางก็คือเสื้อหลากสีตัวนั้น!

เท้าของอู่อ้วซิงที่เดิมต้องการมุ่งไปทางหมู่บ้านพลันหมุนกลับ
 เรียกพลังลมปราณขึ้นมาไล่ตามทันที

นางเสียเวลาที่พื้นดินครู่หนึ่ง กอปรด้วยบาดแผลยังไม่หายสนิท วิชาตัวเบาขึ้นมาจึงติดขัดอยู่บ้าง กว่าจะได้ตามได้ อีกฝ่ายก็ห่างไปไกลหลายหลี่แล้ว

ทว่าเมื่อเข้าไปในเขตป่าเขาของซานเมืองตะวันตกร่องรอยของฝ่ายตรงข้ามก็หายไปโดยสมบูรณ์

อูลู่ชิงปีนขึ้นไปบนต้นไม้ที่สูงที่สุดในป่า พยายามค้นหาอีกฝ่ายอีกครั้ง ทว่าแสงจันทร์สูงสทกาวสาดส่องผืนป่าหนาทึบเป็นประกายแสงระยิบระยับ เสียงที่แว่วเข้าหูนอกจากเสียงลมราตรีพัดกระโชกดังซ่าๆ กับเสียงนกฮูกร้องแล้วก็ไม่ได้ยินเสียงอื่นอีก

สภาพบ้านเมืองในยุคสมัยนี้ ไม่เพียงสตรีเท่านั้นที่อาจประสบเคราะห์ภัย แม้แต่บุรุษรูปงามก็อันตรายอย่างมาก

คนสุภาพอ่อนแอกวามหมดจดเช่นเขาซันตักไปอยู่ในมือคนชั่ว จะถูกย่ำยีจนมีสภาพเช่นใด

"น่าตายนัก!" นางกัดฟันสบถด่าอย่างอดไม่ได้ หัวใจหดรัดเกร็งพลางชกหมัดหนึ่งไปที่ต้นไม้ที่อยู่ใกล้

ตอนที่เฟิงหมิงซุนโบกผ้าเช็ดหน้าด้วยใบหน้าปวดเศียรเวียนเกล้าระคนลำบากใจ บอกเขาว่าบุรุษจรรยาจี้ล่าสัตว์ที่เรียกตนเองว่า 'เหยียนต้า' คนนั้นบุกเข้ามาในสำนักชิงเยียนอย่างป่าเถื่อน พร้อมกับกำราบมือต่อยตีเจ็ดแปดคนในสำนักลงกับพื้น โวยวายจะให้เขามารับรอนั้น ฉินชิวก็เดาได้ว่าคำนี้จะ 'ครึกครื้นไม่เบา' ทั้งยัง 'น่าสนุกอย่างมาก'

ทว่าที่เขาไม่คิดถึงคือหลังเชิญแขกเข้ามาในหอชื่อเพย ฝ่ายตรงข้าม

สุดท้ายกลับไปใช้วิธีการเช่นนี้

เขาถูกเหยียนต้าจี้สกัดจุดสองสามแห่งคุมตัวอย่างไม่ให้มีขลุ่ยตามด้วยแบกขึ้นหลังลักพาตัวมา

ดี ดียิ่ง ดีเยี่ยม... อืม ในความเป็นจริงนั้นดีจนไม่รู้จะดีกว่านี้ได้อย่างไรอีก เรื่องหลายอย่างอยู่ในหอชื่อเพยไม่สะดวกปลดปล่อยมือให้การตามใจได้จริงๆ มีหน้าซำเจ้าแก่ชุนของเขายังเป็นพวกชอบแอบฟัง หากได้ยินสิ่งที่ไม่ควรได้ยิน รู้สิ่งที่ไม่ควรรู้เข้า ทำให้เจ้าแก่ชุนตกใจเสียขวัญเกินควรจะเป็นความผิดบาปได้

ถือโอกาสถูกลักพาตัวไปนั้นดีทีเดียว ปาเขารกร้างห่างไกลผู้คน เป็น 'สถานที่วิเศษ' โดยแท้

อีกด้านหนึ่ง ในร่างกายของเหยียนต้ากำลังร้อนจนทรมาณ ต่อให้กำลังภายในเขาดีเพียงไร ใช้วิชาตัวเบาวิงทะยานระยะทางไกลหลายหลี่ยามนี้ก็ถึงขีดจำกัดเช่นกัน

ครั้นเมื่อลงพื้นเขาเซตลาเล็กน้อย ร่างหอมกรุ่นที่แบกบนบ่าปลิ้นไถลลงมา เขาปล่องยให้คนรูปร่างร่วนหล่น ตกลงบนพื้นหญ้าป่าลึกที่มีใบไม้แห้งทับถมเป็นชั้นหนา

ภายในปามีตะเหมิน ใบไม้กับกิ่งไม้แทบปิดบังห้องนภาจนมืด เหลือเพียงวงแสงสีเงินยวงวงหนึ่งที่ลอดผ่านช่องว่างของใบไม้ลงมา

เหยียนต้าคุกเข่าข้างหนึ่ง ลมหายใจสับสนยัง พอซ้อนตาขึ้นมองพลันเห็นคนงามที่นอนราบอยู่ท่ามกลางแสงสีเงินยวงนั้นพอดี ดวงตาวาวมีชีวิตชีวาคาดเดายากทั้งยังเจ้าเล่ห์กะพริบเบาๆ ให้เขา คล้าย... คล้ายกำลังเยาะหยันเขา ด้วยรู้ภูมิหลังเขาอย่างลึกซึ้ง จึงหัวเราะเย้ยเยาะ

เห็นเป็นตัวตลก

คุณชายอันดับหนึ่งของสำนักชิงเยียนผู้นี้ไม่ใช่คนที่รับมือง่ายอย่างเด็ดขาด!

"เจ้า...คือนั่นเจ้าทำอะไรกับข้ากันแน่" เขียนต้าเอ่ยถามอย่างเหยิ่มเกรียมนั้นเห็นคนงามลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิด้วยท่าที่เกียจคร้าน เขาตลิ่งตาโตอย่างกับลูกกระดิ่งสำริดพลางเอ่ย "เป็น...เป็นไปได้อย่างไร วิธีสกัดจุดที่สำนักข้าคิดขึ้นมาเองจะใช้ไม่ได้ผลได้อย่างไร ทั้งที่เจ้าถูกสกัดจุดแล้ว ขยับตัวไม่ได้ กลับ...เพราะเหตุใด...เพราะเหตุใดกัน"

ฉินชิวยกแขนเสื้อขึ้นโบกแผ่วเบา แสดงท่าทีว่านั่นเป็นคำถามที่ไม่ควรค่าแก่การอธิบาย ก่อนจะเอ่ยตอบอย่างเชื่องช้า "ได้เท่าเรียกตนเองว่า 'เหยียนต้า' ข้ามองว่าไม่ใช่ เจ้าคือเหยียนจี้เหยียนอยู่ในลำดับที่สี่ของพี่น้องร่วมสำนัก หาใช่พี่ใหญ่ไม่ แต่จะว่าไป ทำยที่สุดเจ้าก็ได้ขึ้นเป็นเจ้าสำนัก เจ้าสำนักถือว่าเป็นฐานะสูงสุดในสำนัก หากจะชื่อ 'เหยียนต้า' ก็ยังพอถูกใช้ได้ วิชาสกัดจุดนี้บรรพบุรุษสำนักเทียนกั๋งของเจ้าเป็นผู้คิดค้น เจ้าสำนักเหยียนใช้การได้ยอดเยี่ยม เพียงแต่ใช้กับคนลักษณะร่างกายเช่นข้านี้บางทีก็อาจไม่ค่อยเหมาะสมนัก"

เมื่อถูกเปิดโปงฐานะออกมาเช่นนี้ เหยียนจี้เหยียนมีท่าที่อึ้งตะลึงอย่างเห็นได้ชัด จากนั้นแวตาก็ปรากฏไอสังหาร เหตุผลที่ยังรีรอไม่เคลื่อนไหวชั่วคราวนั้นเป็นเพราะในใจมีข้อสงสัยมากมายที่ยังรอคำตอบ

ฉินชิวรวบรวมสติดำสยายทั้งหมดไว้หลังบ่า ไม่คิดยั่วให้เขาอยากรู้มากนักก็เอ่ยต่ออีกว่า "เจ้าสำนักเหยียนถามข้าว่าคือนั่นข้าทำอะไรกับเจ้า

กันแน่ ข้าไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น กลับเป็นได้เท่าทำเองมากที่สุด" แสงจันทร์
 อាប់ได้มุ่มปากที่หยักยกน้อยๆ ของเขา "เจ้าสำนักเหยียนมาเยือน
 สำนักชิงเยี่ยน ครั้งแรกก็ร้องขอชายบำเรอสามคนเข้าไปปรนนิบัติในห้อง
 ทรมานชายบำเรอที่เพิ่งเข้ามาทำงานใหม่สามคนจนหมดสภาพ ช่างองอาจ
 นำครั้นคร้ามโดยแท้ ทว่าในใจเจ้ายังไม่รู้สึกเต็มอิมกระมัง ยังรู้สึก
 'ไม่สบายตัว? ไม่ถึงใจ? ไม่สาสมใจ? รู้สึกจะใช่หรือไม่?'"

"พูดอะไรของเจ้า!" เหยียนจี้เหยี่ยกัณฑ์พลงตตะคอกด้วยโทสะ

ฉินชิวอันวูบไล่คางมน "เจ้าเข้าใจดี ต่อให้เมื่อก่อนไม่เข้าใจ
 หลังผ่านการอยู่ร่วมกันของพวกเขาสองคนคือนั้น เจ้าสำนักเหยียนเอง
 ก็ควรจะค้นพบความปรารถนาลึกๆ ของตนเอง เข้าใจการมีอยู่ของ
 ความชื่นชอบของตนเองได้"

"จะ...เจ้า...คือนั้นข้าจับเจ้า...ทั้งที่ข้ากุดเจ้าไว้ได้ร่าง จากนั้น...
 จากนั้น..." เหยียนจี้เหยี่ยไบหน้าแดงกำ หัวใจเต้นแรงจนราวกับกระแทก
 กระตุกหน้าอกครั้งแล้วครั้งเล่า คำพูดที่จ่ออยู่ตรงปลายลิ้นพลันไม่กล้า
 เอ่ยออกมา

ตั้งนั้นฉินชิวจึงช่วยเขาพูดต่อด้วยความ 'หวังดีเป็นอย่างมาก'

"จากนั้นเจ้าก็เห็นว่าคนได้ร่างมิใช่ข้า แต่เป็นศิษย์พี่ใหญ่ของเจ้า
 หลูหยวนอี่ ซึ่งบัดนี้ได้กลายเป็นอาจารย์สูงของสำนักเหยียนกัณฑ์...
 หลังจากเจ้ากับเขาคว่ำแม่ฆาตพิรุณ ร่วมอภิรมย์หลงหยาง* กัน ยังรู้สึก
 ไม่หนำใจ ก่อนจะพบว่าคนในอ้อมอกเปลี่ยนไปเป็นศิษย์น้องรุ่นเยาว์
 ในสำนัก เจ้าแสนจะประหลาดใจ ทว่าก็ตกใจระคนยินดีหาใดเปรียบ

* หลงหยาง คำเรียกความรักชายรักชายในสมัยโบราณของจีน มีที่มาจากเรื่องราวความรักของ 'เว่ยอ้อ' กับ
 'หลงหยางจวิน' ในสมัยจั้นกัณฑ์

ไฟราคะแผดเผาร้อนแรงไม่อาจหยุดยั้ง เจ้าใช้กำลังกำราบเรือนร่างอ่อนเยาว์ผอมบางของเขา เหมือนที่เจ้าปฏิบัติกับชายบำเรอสามคนของสำนักข้าเช่นนั้น เสพสังวาสอย่างเหี้ยมโหดเอาเป็นเอาตาย"

"หยุดปาก! หยุดปากเดี๋ยว..."

"จิตใจมนุษย์เปราะบาง ไม่อาจต้านทานบททดสอบ ความรู้สึกและแรงปรารถนาเดิมาก็ยากจะควบคุม เจ้าสำนักเหี้ยมมารัก จึงบังเกิดแรงปรารถนาขึ้นพร้อมกัน น่าเสียดายด้วยทนฟังข้อเท็จจริงไม่ได้ แยกแยะความต้องการที่แท้จริงไม่ออก เช่นนี้มีเพียงจะทุกข์ทรมานชั่วชีวิต ข้านี้กำลังช่วยเจ้า เจ้ากลับไม่รับน้ำใจ"

ฉินฉิวเล็กคิ้วตาขึ้น สีหน้านั้นแสดงถึงความไม่พอใจเล็กน้อย เป็นสีหน้าที่จะพึงมีได้เมื่อผู้เป็นชายบำเรอลงมือปรนนิบัติแขก

"คืนนั้นเจ้าเข้ามาในหอชื่อเพยของข้า ข้ามองดูอยู่ด้านข้าง เห็นเจ้าตีมด่าลึกลงซึ่งเพียงนั้น ประเดี๋ยวกับศิษย์พี่ใหญ่ของตนเอง อีกประเดี๋ยวกับศิษย์น้องรุ่นเยาว์ของตน...เจ้าสำนักเหี้ยมระยະนี้เห็นพวกเขาสองคนแน่นอนว่าย่อมต้องจุดตันเถียน* แต่ขยาย จุดซีให้** ปั่นป่วน เจ้าสิ่งนั้นตรงหว่างขาผงดาค้าฟ้าไม่พอ ยังเหิมฮึกเนิ่นนานอย่างไรก็ระบายธาตุไฟไม่ออกอีกด้วยกระมัง"

เหี้ยมฉี้เหยียได้ฟังคำกล่าวนี้ก็สีหน้าเปลี่ยนแปลงเป็นการใหญ่ เจ็บปวดไปทั่วร่างดุจถูกมดรุมกัด

เนื่องจากถูกกระตุ้นความรู้สึกประหลาดนั้นขึ้นมากะทันหัน ยังผลให้เขาประหนึ่งมีน้ำแข็งกับถ่านร้อนอยู่ในลำไส้ ไฟพิษในร่างกายยิ่ง

* จุดตันเถียน คือชื่อเรียกตำแหน่งจุดชีพจรได้สะตือประมาณ 3 นิ้ว เป็นจุดโคจรพลังลมปราณของผู้ฝึกยุทธ์

** จุดซีให้ ตั้งอยู่ที่กึ่งกลางท้อง ได้สะตือประมาณ 1.5 นิ้ว

ลูกโซติชวง ทิวร่างตั้งแต่ภายในสู่ภายนอก ตั้งแต่ภายในจนถึงสติรับรู้ต่างผิดแปลกไปหมด

ริมนูเขามีเสียงดังอ้ออึ้งอึกทึก น้ำเสียงที่มองกระจ่างทุกสิ่งทุกอย่าง ยังคงแทรกเข้ามาในหัวสมองเขาอย่างไร้สิ่งกีดขวาง กิ่งสงสาร...กึ่งเย้ยหยัน...

"หากต้องการสงบเพลิงร้อนแรงในร่างกาย มีเพียงหนทางเดียว เจ้าสำนักเหยียนมากด้วยประสบการณ์ความรู้เพียงนี้ ยังเดาไม่ออกอีก กระนั้นหรือ"

เหยียนจี้เหยียดลิ้นตาสองข้างจนเลือดแทบกระเด็น ไปปรารภนาที่โหมลุกขึ้นจากจุดตันเถียนและนานติดต่อกันหลายวันนั้นยิ่งเคียดกรำจนเขาหน้ามืดหัวหมุน หากมิใช่เพราะกำลังภายในกล้าแข็ง เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าจะธาตุไฟเข้าแทรกเข้าสู่ทางมารไปแล้ว

"คุณชายอันดับหนึ่งอะไร เจ้ามัน...มันตัวสารเลว! เจ้า...เจ้าคิดจะทำอะไรซ้ำ!"

ฉินชิวส่ายหน้า "เดิมก็ไม่คิดทำอะไร แต่เจ้าดำคนนั้นไม่ถูกต้องแล้ว" ดวงตาเปี่ยมเสน่ห์พลันผุดกลืนอายุชั่วร้ายตั้งปีศาจ ริมนูปากบางแสบเย้ยมราวกับกำลังกระหายเลือด

"ตัวบัดซบ!" เหยียนจี้เหยียดคำรามขึ้นพลางพุ่งธนูเข้ามา "พูดไม่จบ ไม่สิ้นใจหรือไม่ ปีศาจจะใช้เจ้าเป็นอาหารเรียกน้ำย่อยรองท้อง ใช้เจ้าระบายธาตุไฟ..."

เขาผลัดคนล้มลงทันที น้ำหนักของบุรุษตัวโตสองคนกดทับไปไม่ไหว เบื้องล่างจวนดังกรอบแกรบ เสียงนั้นเมื่อเข้าหูเขาทำให้คนอีกเหมียวากทานทนอย่างแท้จริง การจับกุม 'เหยื่อ' มาย่ำยีตามใจชอบ

ปีบบังคับให้เสพสมในที่แจ้ง เทียบกับการปิดบังฐานะไปเที่ยวสำนัก
ชายบำเรอยังเร้าใจน่าสนุกยิ่งกว่ามาก

เขาต้องการบดขยี้คนได้ร่าง ต้องการบู้ยี่บู้ยำอย่างละเอียด
ทุกกระเปียดนิ้ว

เขาต้องการให้ตัวสารเลวตรงหน้าร้องให้อ่อนนอนเขา

"อีก...อีก...อีก..." ตอนนั้นมือทั้งห้าที่ทำท่าตะบปกำลังจะสัมผัส
ลำคอฝ่ายตรงข้าม ทันใดนั้นเขาก็สะท้านเฮือก เหียนจี้เหยียบคอก
อีกฝ่ายไม่ได้ ว่าตรงข้ามลำคอตนเองกลับคล้ายถูกลมปราณไร้รูปปีบรัด

สองตาเขาถลึงโปน ใบหน้าเต็มไปด้วยเส้นเลือดนูนสีเขียว
มือทั้งสองยกขึ้นมาตรงลำคอหมายดิงกระซากแรงไร้รูปขุมนั้นออก ทว่า
กลับไร้ผลและเสียแรงเปล่า "จะ...เจ้าเป็น...เป็นใคร...กันแน่" ปีกจมูก
ยุบพอง เริ่มหายใจออกยาว หายใจเข้าสั้น

"เจ้าสำนักเหยียนจ๋าเข้าไม่ได้ก็สมควร นับคำนวณโดยละเอียด
ผ่านไปสิบห้าปีได้แล้วกระมัง" ฉินชิวเอ๋วยิ้มๆ "ปีนั้นข้าอายุสิบปี คาดว่า
เจ้าสำนักเหยียนก็เพิ่งอายุสี่สิบห้าสี่สิบหก ยังต่อสู้เพื่อตำแหน่งเจ้าสำนัก
เทียนกั๋ง เจ้าจ๋าเข้าไม่ได้ ข้ากลับจดจำคนในสำนักเทียนกั๋งที่อยู่ตรงนั้น
วันนั้นได้อย่างชัดเจนแม่นยำทุกคน"

"วะ...วันนั้น?"

"อืม วันนั้น" ฉินชิวก้มหน้าเอ่ย "สิบกว่าสำนักและพรรคที่อ้างตนเองว่า
เป็นฝ่ายธรรมะในยุทธภพส่งยอดฝีมือออกมา บังคับให้พ้อข้าหย่าภรรยา
ฆ่าภรรยาไม่สำเร็จ ก็ไล่ฆ่าพวกเขาสองสามมีภรรยาไปจนถึงหน้าผาเหนือ
ยอดภูเขามิหะ ปีบค้นจนพวกเขาหมดสิ้นหนทาง มีเพียงกระโดดลงจาก

หน้าผาสูงหมื่นจั้ง* จึงจะมีโอกาสรอดชีวิตหนึ่งในพันส่วน" เขาเงยไป
 ชั่วครู่ มุมปากยังคงหยักยิ้มจางๆ ก่อนจะเอ่ยต่อ "วันนั้นข้าเกาะอยู่บน
 หลังท่านแม่ มองพวกเจ้าแต่ละคนอย่างชัดเจน จดจำไว้ในนี้ทั้งหมด
 รวากับประทับตราเลยทีเดียว" นิ้วมือยาวเคาะที่ชายหน้าผากพร้อมกล่าว
 เน้นหนักอย่างชัดถ้อยชัดคำยิ่ง

เหยียนจี้เหยียดตัวลั่นงกราวกับตระหนักได้ในบัดดล ลำคอส่งเสียง
 ตะโกนแหบแห้งไร้ความหมาย "อ้อ! อ้อ!" ตาขาวปรากฏเส้นเลือด

"ยอดมาก ดูทำได้ทำคงจำได้แล้ว" ฉินชิวเล็กคิ้วน้อยๆ

"ชิว...ชิว...ถาน ถาน..."

"อืม ใช่เลย นั่นคือแซ่ของท่านพ่อท่านแม่ข้า ไม่ผิด คือพวกเขา
 สองคน"

เหยียนจี้เหยียดเปล่งเสียงออกมาอีกอย่างยากลำบากสุดขีด "ไม่ใช่...
 อาจารย์ข้า...สำนักเทียนกั๋งของเรา...ไม่ได้ลงมือ...ไม่ได้...เพียง...
 เพียงแค่..."

"เจ้าอยากพูดว่าตั้งแต่ต้นจนจบพวกเจ้าฟังคำสั่งของอาจารย์
 แค่ติดตามคนทั้งหมดโล่งๆ บางครั้งก็ปิดกั้นทางถอยสองสามเส้น
 แค่มุมอยู่ด้านข้างเงิบๆ พวกเจ้ากระทำเพียงเท่านั้นไม่เคยลงมือสังหาร
 จริงๆ เลยใช่หรือไม่" ใบหน้าหล่อเหลาหมดจดพลันอับย้อมกลิ่นอาย
 เย้ายวน ฉินชิวยิ้มเจ้าเล่ห์ ท่าทางฉีกริมฝีปากหรือดวงตานั้นดิ่งเอนกลิ่นอาย
 ชั่วร้ายชวนให้คนดำดิ่งออกมา...

"หากมิได้เป็นเช่นนั้น ห้าปีก่อนข้าคงทำลายสำนักเทียนกั๋งของเจ้า

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

ตั้งแต่เบื่องบนยันเบื่องล่างจนถึงที่สุดแล้ว จะเอาชีวิตอาจารย์เจ้าเพียงคนเดียวแล้วทิ้งลูกศิษย์ลูกหาอย่างพวกเจ้ากลุ่มนี้ไว้ได้ยังไง

"อาจารย์...อาจารย์เขา...เจ้า เจ้า..." ดวงตาที่ถลนออกมายิ่งเบิ่งกว้าง ตกตะลึงจนลูกตาจวนเจียนจะกระเด็นออกมาอยู่รอมร่อ

ฉินชิวยังแยมยิ้ม "อาจารย์เจ้าห้าปีก่อนพลัดตกทะเลสาบจมน้ำตาย พวกเจ้าทั้งหมดนี่ว่าเป็นเพราะเขาดื่มสุรามากเกินไปแล้วเสียหลัก ทว่าหาเป็นเช่นนั้นไม่ สถานการณ์ของเขาเหมือนกับเจ้าในหอชื่อเพยคินนั่น ฎุภวิสาสวมิญญาน เล่นสนุกในห้วงมายาของตนอย่างสุขสำราญเต็มที"

เมื่อเห็นเหยียนจี้เหยี่ยเต๋อดพ่่านจนเครื่องหน้าทั้งห้าบิดเบี้ยว เล็กน้อย ลมหายใจหอบหนัก มีเสียงฮึดฮัดในลำคอ สีหน้าแทบอยากจะฉีกทิ้งเขากลิ่นลงท้องเสียบัดเดี๋ยวนั้น ฉินชิวก็เลิกคิดขึ้นอย่างหยาบหยัน

"เจ้าสำนักเหยียนคงนึกไม่ถึงเป็นแน่ว่าได้ไปปรารถนาอันร้อนแรงนั้น ในปากอาจารย์ผู้เคารพร้องเรียกชื่อคนผู้ใด หึ เจ้าย่อมคิดว่าเป็นอาจารย์หญิงของเจ้า แต่หากเป็นเช่นนั้นคงน่าเบื่อเกินไปอย่างแท้จริง" เขาหยุดเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อ "เจ้าอยากรู้หรือไม่ว่าเป้าหมายที่อาจารย์ของเจ้าแอบนึกคิดกำลังเร่รักด้วยนานปีคือผู้ใด"

เหยียนจี้เหยี่ยถูกถามจนอึ้งงันไป พร้อมเผยสีหน้าคิดไม่ตก

ท่าทางอยากล้วงรู้สุดแสนทว่าไม่กล้าเอ่ยชัดเจนนั้นสร้างความพึงพอใจให้ฉินชิวอย่างมาก ทำให้เขาเอ่ยออกมาอย่าง 'หวังดี' "อาจารย์เจ้าชมชอบอิสตรีจริงๆ หาได้เป็น 'คนในเส้นทางเดียวกัน' กับเจ้า คนที่เขาต้องใจแช่ 'จิว' นาม 'อันหลิน' หรือก็คือศิษย์น้องรองของเจ้า และยังเป็นภรรยาเอกที่แต่งงานกับเจ้ามานานปี"

"ไม่ พุดเหลวไหล นี่...เป็นไปไม่ได้!" เขี่ยนัจฉีเหยียดवादกร้าว
 อย่างดุขัน จุดชีพจรตรงขมับสันสะท้อนเหมือนแก้วที่กำลังถูกคว่ำอยู่ใน
 กระทะร้อน

ฉินซิวหัวเราะแผ่วเบา "ใช่จึงเป็นไปไม่ได้ ในเมื่อเจ้าสามารถลอบคิด
 ไม่งามกับศิษย์พี่ใหญ่และศิษย์น้องรุ่นเยาว์ของตนเองได้ เหตุใดอาจารย์
 ของเจ้าจึงไม่อาจแอบนึกคิดถึงลูกศิษย์สาวของตนเองเล่า"

เทียบกับพุดว่า 'ถูกปลุกเรียกสติ' มีผู้บอกว่า 'โดนผลักลงสู่ห้วงลึก'
 ยังจะตีกว่า เขี่ยนัจฉีเหยียดหน้าเปลี่ยนแปรไปมา ตื่นตะลึงหวาดผวา
 เคียดแค้นกังขา อับอายจนพานโกรธ ทำที่สุดก็กราดเกรี้ยวมิอาจระงับ

"เจ้ามันเดรัจฉาน! ข้า...ข้าจะฆ่าเจ้า อีกรๆ...อีกรๆ..." ปรมาณภายใน
 สั่นและตื่น ตามด้วยไร้กำลัง พละกำลังของมือไร้รูปที่รัดตรงลำคอ
 พลันเพิ่มแรงขึ้น บีบจนโคนลิ้นของเขาเจ็บจุก เลือดพุ่งขึ้นสู่น้ำผาก
 "เจ้า เจ้าคิด...คิด...ทำอะไรกันแน่..."

เขี่ยนัจฉีเหยียดไม่ได้ยินเสียงตนเอง กระนั้นกลับได้ยินเสียงที่อีกฝ่าย
 พุดอย่างชัดแจ้ง...

"ข้าไม่ได้คิดจะทำอะไร เพียงอยากให้เจ้ากระทำเรื่องที่คุณคิดว่าในใจ
 นับครั้งไม่ถ้วนออกมาจนหมดสิ้น และทำอย่างถึงที่สุด ทำทุกวิถีทาง
 เพื่อให้บรรลุป่าหมาย เต็มโพรงว่างเปล่า...นั่นให้เต็ม เมื่อเต็มเต็ม
 เจ้าก็จะสบายแล้ว จริงๆ นะ"

น้ำเสียงประหนึ่งครวญเพลงแผ่วต่ำ แต่ละเสียงแทรกซึมเข้าไป
 ในสมอง บักยึดในจิตได้สำนึกจุดจุดสอดส่องลงไปกระนั้น

"ครั้นเมื่อตื่นขึ้น เจ้าจะจำอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น และไม่จำเป็นต้องจดจำ

อะไร ขอเพียงระลึกถึงสิ่งที่ตนเองอยากทำ ที่ควรทำ แค่นี้ ฟังเข้าใจแล้วหรือไม่"

ตรงหน้าคือใบหน้าที่สตรีบริษัชนั่วมัว องค์ภาพพพิทั้งห้าถูกควบคุมทางตาชี้ขึ้น อ้าปากเอื้อนเอ่ยไม่ออก ปมขมวดที่ห้วงคิ้วด้วยเพราะคำที่แนะนำอย่างอ่อนโยนของเขาพลันค่อยๆ คลายออก ริมฝีปากหุบลงอย่างเชื่องช้า อีกทั้งมุมปากยังยกยิ้มขึ้นน้อยๆ ด้วยเพราะฟังเข้าใจแล้ว กระจางชัดว่าถัดจากนี้ควรก้าวเดินอย่างไรต่อ ไม่มีความลังเลใจใดๆ อีก

ฉินชิวชอบเห็นสีหน้าเช่นนี้จริงๆ

นั่นแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ถูกควบคุมได้โดยง่าย ความรู้สึกและแรงปรารถนาแข็งแกร่งกว่าความตั้งมั่นตลอดกาล ขอเพียงผลึกเรื่อตามน้ำ หรือไม่ก็ราดน้ำมันบนกองไฟ ไม่ต้องสิ้นเปลืองแม้แต่แรงเป่าฝุ่นก็สามารถก่อให้เกิดคลื่นลมโหมกระหน่ำได้

รสชาติหอมหวานของการหยิบจับพวกคนที่มิทำที่เคร่งขรึมจริงจังเหล่านี้มาดูแลในอุ้งมือ ช่างลึกลับล่องร้อยครั้งไม่เบื่อหน่ายโดยแท้ เขาขอแค่เป็นผู้ชม รอคอยอย่างเงียบเสียบก็มักจะให้เห็นละครสนุกๆ เรื่องแล้วเรื่องเล่า

ขณะจะผลึกคนซึ่งกึ่งกำลังกดทับตนเองอยู่ออก ลมราตรีก็พลันพัดเย็นยะเยือกขึ้นอย่างกะทันหัน แสงจันทร์ที่สาดส่องทะลุผ่านกิ่งไม้ต้นไม้ลงมาบนพื้นหญ้าก็ดูบ๊อบไหวเช่นกัน

มีคน?!

ตอนที่เนสมองฉินชิวเพิ่งจะตระหนักได้ถึงสถานการณ์นี้ คนผู้นั้นก็ประจุกพญาอินทรีสยายปีก โฉบพุ่งลงมาจากบนต้นไม้สูงลิ่ว

ผู้มาเยือนปฏิบัติภารกิจด้านหลังเหยียนจี้เหยี่ยอย่างรวดเร็ว
ตั้งเหยี่ยวโจมตีกระต่าย คำว่าจับป่าทั้งสองข้างของเหยียนจี้เหยี่ยจากนั้นก็
พลิกตัวเขาเหวี่ยงออกไป

บนตัวฉินชิวพลันเบาหวิว หน้าอกซ้ายเต้นไม่เป็นสี่
ดวงตาทั้งสองของเขา...มีนงง งงจนลืมนึกว่าควรจะทำอย่างไร
ด้วยเหตุนี้จึงได้เพียงนั่งงันไม่ไหวติง จับจ้องแผ่นหลังของหญิงสาวผู้นั้น
ตาไม่กะพริบ

หลังจากเหวี่ยงคนทิ้งไปแล้วนางก็คุกเข่าข้างหนึ่งลงกับพื้นท่าทาง
อยู่ในสภาวะระงับภัย ก่อนจะเหลียวหน้ามาปราดมองด้านหลังดูบหนึ่ง
อย่างว่องไวยิ่ง และเอ่ยถามเสียงตึงเครียด

"ท่านไม่เป็นอะไรใช่ไหม!"

ฉินชิวตะลึงค้าง นี่เป็นครั้งที่สองแล้ว ครั้งที่สอง...ที่นางคุ้มกันเขา
ไว้ด้านหลัง

และความรู้สึกที่ได้รับการคุ้มครองเช่นนี้แท้ที่จริงก็...ไม่เลวทีเดียว
อูลู่ซิงเห็นเขาคลายไม่เป็นอะไร จึงลุกขึ้นคิดจะไล่ตามเข้าไปใน
ผืนป่าดำมืด เมื่อครู่ด้วยร้อนใจชั่วขณะ พอนางเหวี่ยง 'จอมโจรเด็ดหญ้า'*
ผู้นั้นลอยไป ร่างกายสูงใหญ่กำยำของอีกฝ่ายก็กระเด็นเข้าไปในป่าลึก
หลังจากนั้นก็ไม่มีเสียงเคลื่อนไหวใดอีกเลย

อูลู่ซิงเพิ่งจะย่างเท้าออกไปก้าวเดียว จู่ๆ น่องข้างหนึ่งของนาง
ก็ถูกกอดรัดไว้

นางมิอาจไม่หันหลังกลับไปมองบุรุษผู้หนึ่งที่เกาะอยู่แทบเท้านาง

* จอมโจรเด็ดหญ้า ผู้เขียนตั้งใจดัดแปลงมาจาก 'จอมโจรเด็ดบุปผา' ที่หมายถึงโจรลักพาตัวหญิงสาว ในที่นี้
'จอมโจรเด็ดหญ้า' จึงหมายถึงโจรที่ลักพาตัวผู้ชายด้วยกันเอง

พลางหายใจรวยริน "พาช้าไปด้วย..."

"ฉินชิว!" อุลู่ซิงสังเกตเห็นว่าไม่ถูกต้อง จึงรีบยกกายลงหมายจะ
ดึงร่างเขาไว้ทว่าไม่ทันการณ์

สองตาของบุรุษรูปร่างมปิดสนิทลง และหมดสติไป

แล้งเป็นลมไม่ตายเลยจริงๆ โดยเฉพาะเมื่อนางยังเป็นผู้รักรุญท์
เขาต้องกลั่นลมหายใจสนิทก่อนระยะหนึ่ง ผ่อนให้ใจเต้นช้าลง ค่อยเป็น
ค่อยไป...อย่างช้าๆ จากนั้นก็ค่อยยึดลมหายใจให้ยาวที่สุดเท่าที่ทำได้
กลับคืนสู่การหายใจเข้าออกให้แผ่วเบาอย่างมาก และสร้างสภาวะ
ชีพจรอ่อนขึ้นมาทำให้คนเชื่อว่าเขากำลังเป็นลมจริงๆ

จริงดังคาด นางหาได้สงสัยเขา หลังจากยืนยันสภาพเขาอย่าง
รวดเร็วก็แบกเขากลับขึ้นหลังและพุ่งตรงออกไปจากป่าดำสนิทผืนนี้

เช่นนี้ยอดเยียมนัก สมกับที่เขาคาดหวังไว้ในใจพอดี

ร่างกายเหี่ยวย่นจี้เหยียดโนวิชาสวมิญญาน ช้ำยังถูกนางเหวี่ยง
ลอยไป ย่อมกำลังนอนรอให้ได้สติกลับมาอยู่ที่ใดสักแห่ง จะให้นางตามหา
เจ้าสำนักเหี่ยวย่นผู้นั้นเจอไม่ได้เด็ดขาด เพราะด้วยความเฉียบแหลม
ว่องไวของนางย่อมไม่ยากที่จะจับสังเกตถึงความผิดปกตินั้นได้

ทว่าย้อนกลับมาดูตัวเขา ในใจกลับรู้สึกผิดปกติดูอยู่บ้าง มีคนแบกอยู่
เช่นนี้ บ่าและหลังของหญิงสาวเทียบกับเรือนกายที่แขนขาสูงเพรียว
ของเขาจึงแลดูแบบบางเป็นพิเศษ แต่ด้วยนางมีพลังกำลังมากพอ
มิหนำซ้ำทักษะฝีมือยังกล้าแข็งเป็นอย่างไร จึงเหินทะยานโดยแบกเขาไป
ด้วยไหว ทั้งยังพุ่งตะบึงได้อย่างรวดเร็วและมั่นคงอย่างที่สุด

ในความทรงจำของเขา นอกจากท่านพ่อท่านแม่ ไม่เคยมีผู้ใดแบกเขามาก่อน และไม่เคยมีผู้ใดที่ปกป้องเขาไว้เบื้องหลังตนเองเช่นนี้

หัวไหล่ของนางนุ่มนวล เหมือนกับท่านแม่ของเขามาก เพียงแค่เล็กไปนิดหน่อย บางทีอาจเพราะเขาเติบโตมีรูปร่างเหมือนผู้ใหญ่แล้ว หัวไหล่ของสตรีเมื่อเอาศีรษะโตะๆ ของเขาวางลงไป แน่แน่นอนว่าต้องดูเล็กกระจุมกระจิมลงมาก

ชอกคอกับใบหูของนางแผ่กลิ่นหอมของฝักเจ้าเจียว* ปะปนกับกลิ่นกายสาวตามธรรมชาติ ติดจะสดชื่น และค่อนข้างอบอุ่น

เขาพบว่าการแก่งสลับ แสร้งทำสงบนิ่ง กินแรงมากขึ้นไปทุกที เคราะห์ดีที่วังเต็มเหยียดมาไม่ถึงสองเค่อ เขาก็ถูก 'ยกลง' ยามนี้กำลังนอนราบอยู่บนเบาะนุ่มหนาที่ถักขึ้นมาจากต้นกก

แม้อยู่ในฤดูใบไม้ผลิ แต่สองสามวันนี้กลับมีอากาศหนาวหลงฤดูอยู่บ้าง เตียงเตาใต้เบาะนุ่มช่วยให้อบอุ่นยิ่ง หัวห้องอบอุ่นด้วยกลิ่นหอมของชาอันเข้มข้น

อูลู่ซิงยื่นนิ้วมาหยั่งชีพจรตรงลำคอของเขาตามด้วยจับหน้าผากเขา ครั้นแน่ใจว่าลมหายใจเขาไม่มีปัญหา อุณหภูมิร่างกายปกติแล้ว จากนั้นก็จับเขายัดใส่ผ้าห่ม ยินยอมให้ศีรษะเผล่ออกมาด้านนอกได้เท่านั้น

เขาฟังความเคลื่อนไหวออก ในห้องนี้นอกจากพวกเขาสองคน ยังมีคนอื่น ทั้งยังไม่ใช่แค่คนเดียว ทั้งหมดยืนนิ่งที่ข้างเตียงเตาพาลางจ้องมองเขา

"เป็นคนที่พี่สาวรู้จักหรือ" ดรุณีน้อยเอ่ยด้วยเสียงอ่อนวัย ทว่า

* ฝักเจ้าเจียว ฝักของต้น Chinese Honey Locust สมัยโบราณนิยมใช้เป็นสมุนไพร

น้ำเสียงกลับฟังดูเป็นผู้ใหญ่อยู่บ้าง

"อ้อ" นี่เป็นเสียงเอ็นชามาเหมือนเช่นเคยของอูล์วซิง

"เป็นคนที่พี่สาวชมชอบ?" เด็กสาวเอ่ยถามอีก

หัวใจฉิวพลันเต้นผิดจังหวะไปครั้งหนึ่งโดยแรง หูดหวิดจะเสียดแผ่นในที่นั่งเลยอยู่บ้าง นึกไม่ถึงว่าจะรอดคอยคำตอบของคำถามนี้เป็นอย่างมาก

แต่คนที่ถูกถามนั่งเงยไปหลายอึดใจมิได้เอ่ยตอบ ทำยที่สุดกลับเปลี่ยนหัวข้อสนทนา...

"ขำนำของมาแล้ว พวกเจ้าพี่น้องอยากตรวจสอบชัดแจ้งกับตาตนเองหรือไม่"

"อยาก!" เสียงตอบรับของเด็กสาวแฝงกลิ่นอายเหยียดหยาม นางครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ยอีกว่า "ดูที่นี่ไม่เป็นอันใดหรอก ท่านย่านอนหลับที่ห้องด้านในแล้ว หรือต่อให้ท่านย่ำตีนกะทันหันมายังห้องนี้ นางตาบอดทั้งสองข้าง ไม่มีทางมองเห็นแน่"

ถัดจากนั้นก็ไม่มีผู้ใดเอื้อนเอ่ยวาจา

ฉิวได้ยินเสียงดังกุกกักระลอกหนึ่ง คล้ายเป็นเสียงแก้ม่อสัมผัสภาระหียบของออกมา สุดท้ายเสียงตึงตึงขึ้นเสียงหนึ่ง ของได้ถูกวางลงบนโต๊ะแล้ว

เป็นสิ่งของอะไรกันแน่

เขาเปิดเปลือกตาขึ้นเล็กน้อยลอบมองอย่างอดใจไม่ไหว

มองจากมุมที่เขาอนอยู่ ห่างจากเตียงเตาออกไปราวสามก้าว มีโต๊ะสี่เหลี่ยมตั้งอยู่ อูล์วซิงในชุดเรียบง่ายคล่องตัวนั่งอยู่ที่ม้านั่งยาว

ข้างโต๊ะ ผู้ที่นั่งตรงข้ามนางคือพี่น้องชายหญิงคู่หนึ่ง เด็กสาวแลดูอายุมากที่สุดไม่เกินสิบเอ็ดสิบสอง เด็กชายอายุน้อยกว่าอายุประมาณหกเจ็ดปี ยามนี้ร่างเล็กกำลังยื่นขีดที่สาวตัวน้อยไม่ยอมผลະหนີ โบกหน้าได้แสงเทียน ชีตเผือด ปากเม้มแน่นอย่างเอาเป็นเอาตาย ดวงตาเล็กที่แบ่งแยกดำขาว ชัดเจนคู่นั้นกลับจ้องเขม็งไปที่ของบนโต๊ะอย่างเปี่ยมความกล้าหาญ

ความใจกล้าของเด็กชายนับว่าดีเยี่ยม เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่กลัวเลย อย่างไรก็ตามเสียของที่วางบนโต๊ะก็คือศิระระของคนผู้หนึ่ง ของแท้ไม่หลอกลวง ส่วนลำคอที่ขาดแปดส่วนได้ใช้ชี้ได้จากโบหน้้าจัดการมาก่อนจึงไม่มีเลือดสกปรกไหลซึมออกมาแล้ว

ส่วนพี่สาวตัวน้อย...อืม เบิกตาจ้องศิระระคนเขม็งจนถึงขั้นฉีกปากยิ้ม นางเห็นภาพสยของขวัญไม่มีความตื่นตกใจแม้แต่น้อย เพราะไปมาหาสู่กับแม่ นางนักฆ่าบางคนเป็นเวลานาน ไกล่ซาดเปื้อนแดง ไกล่หมึกเปรอะดำ* อย่างแท้จริง

"เป็นเขาไม่ผิด" เด็กสาวยิ้มจนติดจะเขนเขี้ยวเคี้ยวฟัน "พี่ใหญ่ ลงนามสัญญาห้าปีกับคนของจวนจงหย่งกง นางเข้าคุกหาสนี่ใหญ่โต หลังจากนั้นไปเป็นสาวใช้ของตระกูลสูงศักดิ์ี่ร่ำรวย ข้าเคยพาน้องชายเข้าเมืองไปหานาง หนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้ง...ท่านป้าอายุมากที่เฝ้าประตูหลัง ปฏิบัติกับพี่ใหญ่อย่างดี มักจะผ่อนผันให้ข้าๆ ทำให้ข้ากับน้องชายได้ดอดเข้าไปเยี่ยมพี่ใหญ่ในเรือนหลัง พุดคุยสักหลายประโยค...เป็นเขาไม่ใช่ มีครั้งหนึ่งจู่ๆ ก็ปรากฏตัวที่เรือนหลัง เขาหยอกเฝ้าพี่สาวใช้สองสามคน

* 'ไกล่ซาดเปื้อนแดง ไกล่หมึกเปรอะดำ' หมายถึงเมื่ออยู่คลุกคลีกับบุคคลหรือสภาพแวดล้อมแบบใด ก็จะเป็นเช่นนั้นคล้ายกับสำนวนไทยที่ว่าคนคนพาลพาลพาไปหาผิด คบบัณฑิตบัณฑิตพาไปหาผล

จนหน้าแดงใจเต้น หัวเราะระริ่นดังกึ่งบุปผาสั่นไหว ขณะที่พี่สาวข้า
กลับลากข้าและน้องชายหมายจะหลบเลี้ยง แต่...เลี้ยงไม่พ้น..." ริมฝีปาก
เผยออำหุบ อ้าอึ้งพักหนึ่งจึงค่อยเปล่งเสียงอีก...

"ภายหลัง...ภายหลังมีครั้งหนึ่งเข้าเมืองไปหาพี่ใหญ่อีก ท่านป้า
อายุมากที่เฝ้าประตูกระอึกกระอ๊กเป็นนานสองนาน กล่าวว่าสองสามวัน
ก่อนพี่ใหญ่ถูกเรียกไปในห้องของคุณชายใหญ่ จากนั้นก็ไม่เห็นคนอื่น
ยังพูดว่า...ยังพูดว่ากลางดึกแอบเห็นคนข้างกายคุณชายใหญ่ลักลอบ
ลากรถออกไป ท่านป้าอายุมากไม่กล้าพูดมากความ เป็นข้าที่คุกเข่าลง
ทุกวิถีทาง นางถึงได้พูดประโยคนี้มา ให้ข้าไปดูที่ป่าช้านอกชานเมือง
บางที่อาจได้พบเห็นอะไรสักเล็กน้อย..."

เด็กสาวคลี่มิดโรย "ข้าตามหาพี่สาวของข้าพบ นางถูกฝังอย่าง
ลวกๆ ร่างกายยังถูกฝูงสุนัขเร่ร่อนคุ้ยคาบออกมาแย่งอาหารกัน ยังดี...
ยังดีที่ใบหน้าครบสมบูรณ์ หาไม่ข้าคงจำไม่ได้จริงๆ...ข้าคงจำนางไม่ได้"

เด็กสาวไม่ได้ร้องไห้ เด็กชายก็ไม่ร้องเช่นกัน น้ำตาทั้งหมดเอ่อ
ปริ่มขอบตามีได้หยาดหยดลงมา

ฉินชิวลอบเลื่อนสายตาไปยังหญิงสาวที่ไม่เอ่ยวาจาแม้สักคำ
อย่างเงิบเงียบ สีหน้าของฝ่ายหลังไม่ผิดไปจากที่เขาคิด เรียวกวี่ดวงตา
ราบเรียบราวกับไม่สะทกสะท้าน ความรู้สึกละเอียดอ่อนทั้งหมดซ่อนเร้น
อยู่ใต้ใบหน้าไร้อารมณ์ และก็เพราะเหตุนี้วิธีการที่นางใช้ปลอบโยน
คนจึงตรงไปตรงมาเป็นพิเศษ ทั้งยังแข็งแกร่งและทรงพลัง

"ศิระระนี้ข้าจัดการเรียบร้อยแล้ว ไม่น่าไม่ละ แขนวตากแดด
ไม่กี่วันก็สามารถผึ่งจนแห้งสนิท ให้เจ้ากับน้องชายใช้เตะเล่นได้ แล้วยัง

ทนทานต่อการเตะอย่างยิ่ง" นางนึ่งไปอึดใจหนึ่งก่อนจะเอ่ยต่อ "อืม... ยังเอามาใช้เล่นปาเสียบกา* ก็ได้เช่นกัน ข้าสามารถสอนพวกเจ้าเล่นได้ หรือไม่จะให้น้องชายเจ้าใช้เป็นกระโถนยามราตรี ด้านในกลวงโบ๋ ด้านนอกยังมีหนังหุ้มไว้ชั้นหนึ่ง หนึ่งคืนรองปัสสาวะสามหนไม่เป็นปัญหา น่าเสียดายที่ไม่เหมาะให้ท่านยกกับเจ้าใช้ปลดเบา แต่น้องชายเจ้าใช้ปลดเบาได้พอดีพอดี การเลี้ยงความแม่นยำจะดีกว่าหน่อย ไม่ต้องกลัวกระเซ็นออกมา"

ฉินชิวอยากอดกลิ่นให้ได้ แต่ก็กลิ่นไม่อยู่

นางพูดถ้อยคำเช่นนั้นด้วยใบหน้าเคร่งเครียด จู่ถูกจุกหัวเราะของเขาย่างตรงเผง หากอยากแสวงสลบต่อนั้นไม่อาจทำได้อย่างแท้จริง เพราะหัตถ์ที่ความสามารถในการควบคุมตนเองของเขาล้ำเลิศ ตอนช่วงเวลาซึ่งเป็นขี้นตายนี้กลับฝันสะกดอาการข้าพรีดให้กลายเป็นแค่นเสียงเฮอะต๋าๆ ได้

ดวงตาสามคู่วาดมองไปที่เขาพร้อมกัน

ใบหน้าหญิงสาวผุดแววประหนึ่งยกภูเขาออกจากอก ขณะที่เด็กสาวหรือดวงตายนจุมุกท่าทางระวังป้องกันฉายชัด ส่วนสายตาก็เด็กชายทอดมองมากลับมีแววอยากรู้ อยากเห็นมากกว่าหวาดระแวง

ฉินชิวค่อยๆ ยันกายลุกขึ้นนั่ง มองไปยังศิระษะบนโต๊ะ ก่อนหันไปมองพวกเขาสามคน น้ำเสียงแหบแผ่วเอ่ยกึ่งล้อเล่น

"ข้าไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น มากสุดก็เห็นแค่กระโถนยามราตรี อย่าฆ่าข้า
ปิดปากเลยนะ"

* เป็นการละเล่นโบราณของจีน ที่ผู้เล่นใช้ลูกดอกกลัดกันปาใส่ภาชนะหรือภาชนะทรงสูงปากแคบเพื่อวัดความแม่นยำ คล้ายกับการเล่นโยนห่วง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/2XI3HEp>